

HELSINGIN YLIOPISTO
HELSINGFORS UNIVERSITET
UNIVERSITY OF HELSINKI

”Suomalaisten suhde metsään on muuttunut hämäräksi, ellei jopa ristiriitaiseksi.”

**MONIMUOTOISUUDEN JA METSÄTALouden KEHYSTÄMINEN
MEDIASSA**

Pro Gradu -tutkielma
Metsätieteiden maisteriohjelma
Forest bioeconomy business and policy
Inna Salminen
Marraskuu 2021

Tiedekunta – Fakultet – Faculty Maatalous-metsätieteellinen tiedekunta		Koulutusohjelma – Utbildningsprogram – Degree Programme Metsätieteiden maisteriohjelma	
Tekijä – Författare – Author Inna Salminen			
Työn nimi – Arbetets titel – Title ”Suomalaisten suhde metsään on muuttunut hämäräksi, ellei jopa ristiriitaiseksi.” – Monimuotoisuuden ja metsätalouden kehystäminen mediassa			
Oppiaine/Opintosuunta – Läroämne/Studieinriktning – Subject/Study track Forest bioeconomy business and policy			
Työn laji – Arbetets art – Level Pro gradu -tutkielma	Aika – Datum – Month and year Lokakuu 2021	Sivumäärä – Sidoantal – Number of pages 118, josta liitteitä 11 sivua	
Tiivistelmä – Referat – Abstract <p>Luonnon monimuotoisuuden heikkeneminen – luontokato – on noussut ympäristökriisinä entistä vahvemmin julkiseen keskusteluun. Suomessa luonnon monimuotoisuus ja metsät kietoutuvat väistämättä yhteen. Metsien historialliseen käyttöön ja metsätalouteen on liittynyt konflikteja, jotka värittävät myös sitä sosiaalista kontekstia, jossa monimuotoisuuden ja metsätalouden suhteesta puhutaan. Suomessa metsillä on useita, toistensa kanssa kilpailevia arvoja ja tavoitteita, mikä on johtanut metsäpoliittisen keskustelun polarisoitumiseen. Medialla on keskeinen rooli tämän keskustelun sanoittajana ja yleisen mielipiteen muovaajana. Tämä tutkimus tarkastelee, minkälaisia kehyksiä mediassa käytetään puhuttaessa luonnon monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta, ja miten kehykset suhtautuvat olemassa oleviin metsädiskursseihin.</p> <p>Tutkimusaineisto koostuu Ylen 55:stä, Helsingin Sanomien 80:stä ja Maaseudun Tulevaisuuden 65 artikkelista, jotka on julkaistu 1.1.2020–31.5.2021 ja jotka käsittelevät monimuotoisuutta ja metsätaloutta. Tutkimusmenetelmänä on käytetty kehysanalyysiä ja sitä tukevaa sisällönanalyysiä. Analyysissä tunnistettiin sekä asiaspesifejä kehyksiä että yleisiä uutiskehyksiä. Asiaspesifit kehykset ehdottavat lukijalle, miten ja mitä monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä pitäisi ajatella, minkälainen suhde niillä on, mitä siitä seuraa, ja miten suhteen mahdollisia ristiriitoja voidaan ratkaista.</p> <p>Asiaspesifejä kehyksiä tunnistettiin yhteensä viisi: Ne olivat metsätalouden uhkana monimuotoisuudelle näkevä kehys, luonnonsuojelua ratkaisuksi monimuotoisuuden turvaamiseen ehdottava kehys, luontokatoa monimutkaisena ongelmana pitävä kehys, monimuotoisuuden turvaamisesta johtuvien negatiivisten seurausten kehys ja kehys, joka piti monimuotoisuuden turvaamisen ja metsätalouden yhteensovittamista mahdollisena. Yhteensovittamisen kehys jakautui edelleen optimistiseen, kriittiseen ja jatkuvaa kasvatusta ratkaisuna pitävään alakehykseen. Yleisin käytetyistä kehyksistä oli yhteensovittamisen kehys, mutta kehysten soveltaminen vaihteli selvästi uutismedioittain. Asiaspesifien kehysten ohella journalistisia tekstejä jäseneltiin yleisillä uutiskehyksillä ja niistä useimmin konfliktikehyksellä.</p> <p>Median kehykset vahvistivat, rakensivat, mutta myös haastoivat ja arvostelivat olemassa olevia metsädiskursseja. Johtopäätöksenä todetaan, että kehysten moninaisuus tulee ylläpitämään metsäkeskustelun eripuraisia ääniä myös jatkossa, mutta myös vahvistamaan altavastaajan asemassa olleiden äänten kuuluvuutta kyseenalaistamalla nykyisiä metsätalouden käytäntöjä ja siirtämällä fokusta metsätaloudesta luontokadon yhteiskunnallisiin seurauksiin.</p>			
Avainsanat – Nyckelord – Keywords Luonnon monimuotoisuus, metsätalous, media, kehystäminen, diskurssit			
Ohjaaja tai ohjaajat – Handledare – Supervisor or supervisors Kaisa Korhonen-Kurki			
Säilytyspaikka – Förvaringställe – Where deposited E-thesis			

Tiedekunta – Fakultet – Faculty Faculty of Agriculture and Forestry	Koulutusohjelma – Utbildningsprogram – Degree Programme Forest Sciences Master's Programme	
Tekijä – Författare – Author Inna Salminen		
Työn nimi – Arbetets titel – Title Framing biodiversity and forestry in the media		
Oppiaine/Opintosuunta – Läroämne/Studieinriktning – Subject/Study track Forest bioeconomy business and policy		
Työn laji – Arbetets art – Level Master's thesis	Aika – Datum – Month and year October 2021	Sivumäärä – Sidoantal – Number of pages 118, 11 of which appendixes
Tiivistelmä – Referat – Abstract <p>Diminishing biodiversity, and biodiversity loss as an environmental crisis, are becoming more and more prominent in the public discussion. In Finland, biodiversity and forests are inevitably intertwined. Historical use of forests and forestry have resulted in conflicts that influence the social context where the interrelationship between biodiversity and forestry is discussed. Finnish forests are defined through multiple, competing values and goals, which have led to polarization of political discussions about forests. Media have an essential role representing these different viewpoints and shaping general opinion. This study examines what kind of frames are used in the media, when discussing biodiversity and forestry, and what kind of existing forest discourses can be identified by the help of frames.</p> <p>Research data consist of 55 articles from Yle, 80 articles from Helsingin Sanomat and 65 articles from Maaseudun Tulevaisuus that have all been collected 1.1.2020–31.5.2021 and that discuss biodiversity and forestry. Research methods used were frame analysis and complementary content analysis. In the analysis, both issue specific frames and general news frames were identified. Issue specific frames suggest to the reader, how and what to think about biodiversity and forestry, what kind of relationship they have, what the relation can result in, and how possible controversies can be solved.</p> <p>Five different issue specific frames were identified: A frame that sees forestry as a threat to biodiversity, a frame that suggests nature conservation as a solution to biodiversity loss, a frame that considers biodiversity loss as a complex problem, a frame that suggests biodiversity conservation has negative impacts, and a frame arguing that integrating biodiversity preservation and forestry is possible. Integration frame was further divided into optimistic, critical, and continuous-cover forestry as a solution subframes. The integration frame was applied most often but the use of frames varied notably between different media outlets. Besides issue specific frames, journalistic texts were organized with general news frames, of which conflict frame was the most frequent one.</p> <p>Media frames fortified, built, as well as challenged, and evaluated existing forest discourses. In conclusion, the diversity of frames will uphold the inflammatory voices in forest discussion but also consolidate the voices of underdogs by questioning the current forestry practices and by relocating the focus from forestry into the societal consequences biodiversity loss will inflict.</p>		
Avainsanat – Nyckelord – Keywords Biodiversity, forestry, media, framing, discourses		
Ohjaaja tai ohjaajat – Handledare – Supervisor or supervisors Kaisa Korhonen-Kurki		
Säilytyspaikka – Förvaringställe – Where deposited E-thesis		

KIITOKSET

Haluan kiittää Helsingin yliopiston kestävyysinstituuttia Co-Creation Labin järjestämisestä ja erityisesti Labin partneriorganisaatio UPM:ää, joka esitti ajankohtaisen ja tärkeän kestävyysshaasteen tämän tutkimuksen pohjaksi. Erityiskiitos ohjaajalleni Kaisa Korhonen-Kurkille, joka luotsasi eteenpäin sekä Co-Creation Labia että minun työskentelyäni.

Sisällysluettelo

1. JOHDANTO	1
1.1 Tutkimuksen tausta	1
1.2 Tutkimuksen tavoitteet ja tutkimusasetelma	5
2. METSÄT JA MONIMUOTOISUUS MEDIASSA	9
2.1 Media ja julkinen keskustelu	9
2.2. Kehystäminen	11
2.2.1 Kehykset journalistisessa työssä.....	15
2.2.2 Metsien kehystäminen	17
2.3 Ympäristö- ja metsädiskurssit.....	18
2.3.1 Nousevat metsädiskurssit	20
2.3.2 Metsädiskurssit suomalaisessa mediassa.....	22
2.4 Luonnon monimuotoisuus mediassa.....	25
3. AINEISTO JA MENETELMÄT	27
3.1 Verkkouutisaineisto	27
3.2 Verkkouutisaineiston sisällönanalyysi.....	31
3.3 Kehysanalyysi	32
4. TULOKSET.....	35
4.1 Verkkouutisaineiston aiheet.....	35
4.2 Monimuotoisuuden ja metsätalouden kehykset	38
4.2.1 Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle	45
4.2.2 Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi.....	50
4.2.3 Luontokato on monimutkainen ongelma.....	53
4.2.4 Monimuotoisuuden turvaamisella on negatiivisia seurauksia	57
4.2.5 Monimuotoisuuden turvaaminen ja metsätalous voidaan sovittaa yhteen	66
4.2.6 Journalistiset kehykset	76
4.2.7 Erot uutismedioiden välillä ja uutisten äänet.....	77
5. POHDINTA	82
5.1 Aluksi.....	82
5.2 Kehysten avulla tunnistetut diskurssit	83
5.3 Kehykset ja metsätalouden hyväksyttävyyys.....	88
6. LOPUKSI.....	95
6.1 Yhteenveto ja tulevaisuuden tutkimustarpeet	95
6.2 Johtopäätökset.....	97

LÄHTEET	98
Liite 1.....	108

1. JOHDANTO

1.1 TUTKIMUKSEN TAUSTA

Luonnon monimuotoisuuden häviäminen, kuudes sukupuuttoaalto, biodiversiteetin heikentyminen, lajien uhanalaistuminen, elonkirjon väheneminen...

Julkiseen keskusteluun ilmastonmuutoksen rinnalle on nopeasti noussut toinen laajamittainen ympäristökriisi: luonnon monimuotoisuuden väheneminen, eli luontokato. Luontokato kiihtyy, kun ihmisten määrä maapallolla kasvaa ja luonnonvarojen käyttö lisääntyy (Pereira ym. 2012). Tällä hetkellä lajeja kuolee sukupuuttoon nopeampaa tahtia kuin miljooniin vuosiin. Ihmisen toiminta ei vaikuta ainoastaan lajien katoamiseen, vaan myös lajien levinneisyyteen, runsauteen ja ekosysteemien rakenteisiin. (Pereira ym. 2012.) Suomessa metsät, luonnon monimuotoisuus ja luontokato kietoutuvat erottamattomasti yhteen: noin 75 % Suomen pinta-alasta on metsää, josta 20,3 miljoonaa hehtaaria soveltuu metsätalouskäyttöön (Maa- ja metsätalousministeriö 2021b).

Luonnon monimuotoisuus vilisee uutisissa, poliitikkojen puheissa ja luonnonvara-alan ammattilaisten suissa. Käsite on vakiintunut, mutta monimutkainen, ja sitä käytetään usein synonyymina biologiselle diversiteetille, eli biodiversiteetille. Biodiversiteetti voidaan määritellä kaikkien ekosysteemien elävien organismien väliseksi vaihteluksi, joka sisältää vaihtelun saman lajin sisällä, eri lajien välillä ja ekosysteemien välillä (United Nations 1992). Luonnon monimuotoisuutta kuvaillaan myös yleisesti ”eläväksi luonnoksi” tai ”elämäksi maapallolla”, mutta usein sitä tarkastellaan ekologian näkökulmasta, jolloin olennaista on sekä eri lajien ja elinympäristöjen määrä että niiden poikkeavuus muista lajeista ja elinympäristöistä (Jax & Heink 2015).

Ekologisten määritelmien lisäksi luonnon monimuotoisuus on latautunut erilaisten arvojen kautta: välineellisenä arvona monimuotoisuus tarkoittaa hyötyä ihmisten hyvinvoinnille ja välineettömänä arvona luonnon itseisarvoa (Jax & Heink 2015). Metsien kohdalla välineellisesti arvokas monimuotoisuus voi merkitä esimerkiksi parempaa tuhonkestävyyttä ja siten hyötyä metsätaloudelle ja ihmisille. Yleisesti myös

ajatellaan, että määrällisesti suuri luonnon monimuotoisuus on hyvä asia, tai vastaavasti, että jollekin alueelle tai ekosysteemille tyypillinen – myös mahdollisesti matala – monimuotoisuus on tavoiteltavaa (Jax & Heink 2015). Luonnon monimuotoisuuden vähenemistä, eli luontokatoa, sanoitetaan usein lajien ja elinympäristöjen uhanalaistumisen ja häviämisen avulla. Suomen kaikista arvioiduista, eriasteisesti uhanalaisista ja silmälläpidettävistä lajeista yli 2100 lajia, eli yli 30 %, on metsälajeja (Hyvärinen ym. 2019, 38–39), minkä lisäksi 76 % Suomen metsäisistä luontotyypeistä on luokiteltu uhanalaisiksi (Kouki ym. 2018). Metsäluonnon monimuotoisuuden väheneminen Suomessa seuraa siis kansainvälistä trendiä – lajien elinympäristöt pirstoutuvat ja elinolosuhteet heikkenevät.

Pääsyynä metsälajien uhanalaisuuskehitykseen pidetään tasaikäisrakennetta suosivaa metsätaloutta, joka on edesauttanut lajistolle tärkeiden vanhojen metsien, lahoppuun ja vanhojen järeiden puiden vähenemistä (Hyvärinen ym. 2019, 38–39). Intensiivistä metsätaloutta on kritisoitu Suomessa enenevässä määrin 1970-luvulta alkaen. Kritiikkiä on perusteltu metsätalouden kielteisillä vaikutuksilla monimuotoisuuteen, mutta myös saamelaisten harjoittamaan porotalouteen, metsien virkistyskäyttöön ja luontomatkailuun. (Kröger & Raitio 2017.) Metsätalouden vaikutuksia on kuitenkin pyritty viime vuosina lieventämään esimerkiksi metsien vapaaehtoista suojelua lisäämällä (Metsäpolku 2021) ja heikentyneiden elinympäristöjen kunnostamista ja ennallistamista edistämällä (Ympäristöministeriö 2021). Metsänhoidon rinnalla puhutaan nykyään myös talousmetsien luonnonhoidosta, jonka tavoitteena on säilyttää talousmetsissä monimuotoisuudelle tärkeitä rakennepiirteitä, kuten lahoppuuta, vanhoja puita ja lehtipuustoa (Metsäkeskus 2021).

Suomessa metsien käyttöä ohjataan pitkälti lainsäädännöllä ja tietyin aikavälein päivitettävällä metsästrategialla. Sekä lainsäädäntö että valtakunnalliset metsäohjelmat ja -strategiat heijastelevat omien aikakausiensa metsäpolitiikkaa. (Rantala & Primmer 2003.) Nykypolitiikkaan on vuonna 1993 valmistellun – vaikka nyt jo kahteen otteeseen uudistetun – metsälain myötä vakiintunut tavoite metsänhoidon taloudellisesta, ekologisesta ja sosiaalisesta kestävydestä (Kröger & Raitio 2017). Ekologista kestävyttä – eli esimerkiksi metsien monimuotoisuuden turvaamista ja ilmastonmuutokseen varautumista – ovat ajaneet erityisesti ympäristöjärjestöt (Harrinkari ym. 2016). Suomen metsäpolitiikassa on kuitenkin

perinteisesti ollut kaksi vahvaa vaikuttajaryhmää, joiden joukkoon ympäristöjärjestöt eivät ole kuuluneet: metsäteollisuuden edustajista koostuva ryhmä, jonka jäseniä ovat esimerkiksi isot kansainväliset yritykset, kuten UPM, Metsä Group ja Stora Enso (Kröger & Raitio 2017) ja yli 600 000 suomalaisesta metsänomistajasta (Luonnonvarakeskus 2016c) muodostuva moninainen ryhmä. Yksityisten metsänomistajien joukko omistaa suurimman osan – noin 60 % – Suomen metsistä. Valtio omistaa metsistä noin 25 % ja loput niistä ovat yritysten, kuntien ja erilaisten yhteisöjen omistuksessa. Metsäteollisuuden tarpeisiin myydystä puusta kuitenkin noin 80 % tulee yksityismetsistä. (Luonnonvarakeskus 2016c.)

Metsäsektorilla ja puuta käyttävällä teollisuudella on Suomessa ollut pitkään yhtenäinen brändi. Metsäalan on kuvattu olevan ”Suomen biotalouden moottori” (Luonnonvarakeskus 2018), ”keskeinen hyvinvoinnin tuoja” (Maa- ja metsätalousministeriö 2021a) ja esimerkiksi Metsien Suomi -kampanjan mukaan metsä on ”työpaikka, tulonlähde ja sijoitus tulevaisuuteen” ja ”monimuotoisuuden aarreaitta” (Metsien Suomi 2021). Suomessa metsien käytön ensisijainen tavoite on ollut puuntuotanto, mihin metsien muut käyttötarkoitukset ovat sopeutuneet. Metsäteollisuus vahvana vientialana, työpaikkojen luoja ja verojen maksajana selittää metsien vakiintunutta puuntuotannollista roolia. (Luonnonvarakeskus 2016a.) Sen lisäksi yksityisten metsänomistajien suuri määrä on vaikuttanut positiivisesti metsätalouden hyväksyttävyyteen, koska puuntuotanto on tuonut tuloja metsänomistajille (Kröger & Raitio 2017). Metsien monimuotoisuus onkin nähty ”markkinattomana hyötynä”, minkä vuoksi puuntuotantoa ja monimuotoisuutta on ollut haastavaa arvottaa tasavertaisesti (Luonnonvarakeskus 2016a).

Metsien puuntuotannollinen rooli on heijastunut myös siihen, miten metsät ovat esiintyneet suomalaisessa mediassa: valtamedian sisällöissä metsistä on pääasiassa puhuttu puuntuotannon näkökulmasta (Takala ym. 2019). Metsäalan edistämä puhetapa on siis hallinnut metsistä käytävää julkista keskustelua. Viime aikoina luonnon monimuotoisuuteen ja ympäristöasioihin keskittyvä journalismi on kuitenkin saanut enemmän tilaa esimerkiksi Helsingin Sanomissa (Niemi 2021), jolla on maan sanomalehdistä laajin levikki (Media Audit Finland 2021). Helsingin Sanomat on muun muassa nimittänyt luontokadon kirjeenvaihtajan (Sanoma Media Finland 2021) ja toimituksen mukaan ”ympäristöjournalismi on lehden toivotuinta aineistoa” (Niemi

2021). Luonnon monimuotoisuus on siis nousemassa entistä vahvemmin valtamedian agendalle, mikä todennäköisesti jatkossa johtaa myös julkisen metsäkeskustelun äänen voimistumiseen.

Metsäpolitiikan areenalla keskustelu on pitkään ollut tulehtunutta – metsien käyttö on aiheuttanut rajuja konflikteja eri ryhmien välillä (Hellström 2001) ja metsien arvot ovat painottuneet eri tavalla eri tahojen keskuudessa (Rantala & Primmer 2003). Metsäpoliittisten toimijoiden kenttä onkin metsien käytön ominaispiirteiden – kuten omistusrakenteen ja vahvan metsäteollisuuden – vuoksi jakautunut erilaisiin arvopositioihin ja kilpaileviin koalitioihin (Rantala & Primmer 2003; Harrinkari ym. 2016). Rantala ja Primmer (2003) tunnistivat kaksi erilaista arvopositiota haastatellessaan metsäpoliittisia toimijoita – metsätalousposition ja luontoposition – ja Harrinkari ym. (2016) kolme erilaista koalitiota, kun he tarkastelivat uusimman metsälain valmistelua: metsätalouskoalition, hallinnollisen koalition ja ympäristökoalition. Arvoiltaan metsätalousposition sijoittuvat toimijat edustavat pitkälti myös metsätalouskoalitiota ja osaltaan hallinnollista koalitiota, ja vastaavasti luontoposition edustajat ympäristökoalitiota.

Metsätalousposition ja luontoposition edustajien vastakkaiset arvot ja metsien käytön tavoitteet ovat aiheuttaneet avoimien konfliktien lisäksi metsäpolitiikan kentän polarisoitumista (Rantala & Primmer 2003). Polarisoituminen on vuorostaan purkautunut uusina konflikteina – kuten metsätalouskoalition ja ympäristökoalition yhteenotoissa nykyisen metsälain valmistelutyön aikana (Harrinkari ym. 2016). Arvoiltaan metsätalousposition sijoittuvat toimijat näkevät metsätalouden taloudellisten hyötyjen kautta sekä elinkeinon takaajana metsänomistajille että hyvinvoinnin tuojana yhteiskunnalle. Metsätalousposition toimijat korostavat suomalaisen metsätalouden kilpailukyvyn ja jatkuvien puuvirtojen tärkeyttä. Luontopositiossa taas tärkeimpiä ovat metsien hyödyistä riippumattomat ja joskus niiden kanssa ristiriitaiset luontoarvot. Tosin luontoposition edustajat esittävät joitain luontoarvoja myös hyötyjen, kuten virkistyskäytön tai luontomatkailun, kontekstissa. Osa metsätalous- ja luontopositioiden edustajista on suhtautunut vastakkaisen position toimijoihin jopa vihamielisesti. (Rantala & Primmer 2003.)

Metsätalouskoalitio jakaa metsätalousposition arvot ja ajattelee Harrinkarin ym. (2016) mukaan, että sen tulisi saada päättää metsäpoliittisten linjausten lopullisesta muodosta. Metsätalouskoalitiioon kuuluu suuri joukko sekä metsäteollisuuden että metsänomistajien edustajia. Koalitio on siinä mielessä kaksijakoinen, että vaikutusvaltaisimmat koalition arvojen ja tavoitteiden edistäjät kuuluvat eri edunvalvojaryhmiin: Metsäteollisuus ry:een ja Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry:een. Hallinnolliseen koalitiioon vuorostaan kuuluu erilaisia valtiota lähellä toimivia organisaatioita, kuten Maa- ja metsätalousministeriö, Suomen metsäkeskus, Luonnonvarakeskus ja Tapio, ja koalitio arvostaa sekä metsien materiaalisia että immateriaalisia arvoja korostaen kokonaiskestävyyttä. Koalition osapuolet pitävät kuitenkin metsien käyttötarkoitusten tasapainottamista haastavana ja suurin osa kallistuu arvoiltaan metsätalouspositiota kohti. (Harrinkari ym. 2016.)

Ympäristökoalition arvot taas eroavat huomattavasti muista kahdesta koalitiosta: se pitää metsätaloutta puhtaasti ongelmana luonnon monimuotoisuudelle. Siitä huolimatta ympäristökoalitio pyrkii myös vaikuttamaan metsätalouk käytäntöihin edistämällä sen ekologista kestävyyttä, metsien virkistyskäyttöä ja luontomatkailua. (Harrinkari ym. 2016.) Rantalan ja Primmer'in (2003) mukaan osa luontoposition toimijoista kannattaa yhteistyötä ympäristökoalition ja metsätalouskoalition välillä, kun taas osa suosii suoraa toimintaa, kuten mielenosoituksia, ja tekee rajanvetoa metsäalaa. Kipukohdista huolimatta metsäpoliittinen kenttä on kuitenkin samaa mieltä monista asioista: Kaikki toimijat ovat omaksuneet kestävän kehityksen periaatteet siitä huolimatta, että tulkitsevat niitä eri tavoin ja painotuksin. Sen lisäksi jokamiehen oikeuksia ja omaisuuden suojaa kunnioitetaan, ja demokratiaan kuuluvia arvoja, kuten kansalaisten oikeutta ilmaista mielipiteensä metsien käytöstä, pidetään yhteneväisesti tärkeänä. (Rantala & Primmer 2003.)

1.2 TUTKIMUKSEN TAVOITTEET JA TUTKIMUSASETELMA

Tutkimuksen tavoitteena on tutkia, miten luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden suhdetta kehystetään suomalaisessa verkkouutismediassa. Tutkimuksessa tarkastellaan myös, miten median suosimat kehykset suhtautuvat vakiintuneisiin diskursseihin: tukevatko ne esimerkiksi aikaisemmin suomalaisessa mediassa esiintyneitä metsädiskursseja, vai ohjaavatko ne lukijaa ajattelemaan vallalla

olleista diskursseista poikkeavalla tavalla. Tutkimus on ajankohtainen polarisoituneen metsäpoliittisen keskusteluilmapiirin vuoksi ja luonnon monimuotoisuuden noustua vahvemmin julkiseen keskusteluun. Mediakehykset ovat tutkimuksen pääosassa, mutta tunnistettujen kehysten ja niiden taustalla vaikuttavien diskurssien avulla tutkimuksessa pohditaan myös, minkälaisia vaikutuksia median puhetoivoilla voi olla metsätalouden asemaan ja hyväksyttävyyteen Suomessa. Tutkimus on toteutettu osana Helsingin yliopiston kestävyystieteen instituutin koordinoimaa ja luonnon monimuotoisuus -teemaista Co-Creation Labia, jossa eri organisaatiot ovat asettaneet opinnäytteen tekijöille erilaisia kestävyysaasteita. Tämä tutkimus pohjautuu metsäyhtiö UPM:n asettamaan haasteeseen, jossa on tarkoitus pohtia monimuotoisuuden roolia julkisessa keskustelussa ja metsätalouden hyväksyttävyydessä. Samankaltaista tutkimusta, jossa keskityttäisiin luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön kehystämiseen, ei ole toistaiseksi toteutettu suomalaisen median kontekstissa.

Tutkimusaihetta lähestytään sosiaalisen konstruktionismin tieteenfilosofisesta viitekehyksestä, eli todellisuuden ajattelun olevan yhteiskunnallisesti ja sosiaalisesti järjestäytynyt. Aihetta tarkastellaan mediatutkimuksen keinoin, koska medialla on merkittävä asema julkisen keskustelun rakentajana ja siten myös yleisen mielipiteen muokkaajana (mm. Beetham and Boyle 1996; Brewer & Gross 2010; Lecheler & de Vreese 2019). Tutkimuksen näkökulman vuoksi diskurssit ja kehykset ovat tärkeitä teoreettisia konsepteja ja analyysin työkaluja. Tutkimuksessa diskursseja lähestytään Hajer'in (1995, 44) määritelmän kautta: ne ymmärretään ajatusten, konseptien ja kategorisointien joukkoina, joita tuotetaan ja muokataan tietynlaisissa käytännöissä ja joiden kautta materiaalisille ja sosiaalisille todellisuuksille annetaan merkityksiä. Kehyksiä taas tarkastellaan tutkimuksessa Gamsonin ja Modiglianin (1987) ja Entmanin (1991, 1993) määritelmien valossa, mutta yhtä lailla myös journalististen kehysten, kehysten rakentumisen ja kehysten vaikutusten näkökulmasta (mm. Giltin 1980; Valkenburg 1999; de Vreese 2010; Brüggemann 2014; Lecheler & de Vreese 2019). Siten tutkimuksessa oletetaan, että kehykset eivät ole olemassa erillisinä rakenteina, vaan ne syntyvät ja kehittyvät aina kielellisessä vuorovaikutuksessa ja useammassa eri lokaatioissa: Entmanin (1991) mukailen esimerkiksi toimittajan mielikuvissa, mediateksteissä, tekstien lukijoiden ajatuksissa, uutistoimituksen kulttuurissa ja laajemmissa yhteiskunnallisissa konteksteissa. Gamsonin ja

Modiglianin (1987) mukaan kehykset ovat merkityksenannon keskeisiä organisoivia periaatteita tai narratiiveja (Gamson & Modigliani 1987), jolloin ne valikoivat ja korostavat asioiden tiettyjä puolia, jättävät toisia pimentoon (Entman 1991) ja ehdottavat tietynlaista tapaa määrittellä ilmiö tai ongelma ja diagnosoida sen syytä (Entman 1993). Sen lisäksi kehykset tarjoavat määrittelemäänsä ongelmaan tiettyjä ratkaisuja tai parannuskeinoja ja voivat arvostella tapahtumia ja ilmiöitä moraalisesta näkökulmasta (Entman 1993).

Tutkimuksessa pyritään vastaamaan seuraaviin tutkimuskysymyksiin:

1. Minkälaisia kehyksiä Ylen uutisisällöissä, Helsingin Sanomissa ja Maaseudun Tulevaisuudessa käytetään, kun puhutaan luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden suhteesta?
2. Minkälaisia diskursseja luonnon monimuotoisuutta ja metsätaloutta käsittelevistä artikkeleista pystytään kehysten avulla tunnistamaan?
3. Minkälaisia seurauksia median käyttämällä kehyksillä voi olla metsätalouden asemalle ja hyväksyttävyydelle Suomessa?

Tutkimuksen taustalla vaikuttavat sekä Suomen metsien käytön historia, metsäpolitiikan painotukset, että kentän polarisoituneet kannat ja puhettavat. Suomen metsäluonnon monimuotoisuuden heikkenemiselle on jo vahvistettu syyllinen – ihminen – mutta monimuotoisuuden ja metsätalouden mediassa esiintyvät representaatiot, luontokadon tarkemmat syyt ja seuraukset, ehdotetut ratkaisut ja arvottaminen vaihtelevat. Toisaalta mediasisällöissä kuuluvat haastatteluista, tiedotteista, tutkimuksista tai mediatilaisuuksista poimitut argumentit, toisaalta taas toimittajan ja uutistoimituksen valitsema äänen sävy. Koska toimittajat käyttävät tapahtumien ja ilmiöiden selittämiseen journalistisia lähteitä (Karvonen 2000), metsäkeskustelun vaikuttajien – kuten tutkijoiden, poliittisten päättäjien, ympäristöjärjestöjen, yritysten ja edunvalvontajärjestöjen – rooli korostuu luonnon monimuotoisuuden merkityksestä ja metsien käytöstä puhuttaessa. Jokainen taho pyrkii esittämään mielipiteensä niin, että se palvelee omaa tavoitetta, pääsee kuuluviin julkisessa keskustelussa ja saa esittäjänsä näyttäytymään positiivisessa valossa (de Vreese 2010, 187). Kun kyse on metsistä ja metsätaloudesta, eri tahojen mielipiteet, arvot ja tavoitteet ovat kuitenkin keskenään ristiriitaisia (mm. Rantala & Primmer

2003; Harrinkari ym. 2016; Kröger & Raitio 2017). Siten sillä on merkitystä, kenet media päästää ääneen ja millä tavalla.

2. METSÄT JA MONIMUOTOISUUS MEDIASSA

2.1 MEDIA JA JULKINEN KESKUSTELU

Medialla on olennainen rooli tiedonlähteenä ja sellaisten tapahtumien sanoittajana, joita emme pysty itse paikan päällä kokemaan (Kleinschmit & Sjöstedt 2014) – joko koska olemme maantieteellisesti eri paikassa, tai koska tapahtumaa on esimerkiksi sen abstraktiuden tai monimutkaisuuden vuoksi mahdotonta havainnoida. Esimerkiksi luontokato tai ilmastonmuutos ovat ilmiöitä, joiden kaikkia puolia emme pysty itse näkemään. Suurin osa maailman tapahtumista välittyykin meille uutisten muodossa (Park 2012). Valtamedian, kuten sanomalehtien, rooli on nähty perinteisesti myös ”vallan vahtikoirana”, mutta yhtä lailla demokratialle tärkeänä foorumina, joka on mahdollistanut julkisen keskustelun ja toisistaan poikkeavien mielipiteiden pääsyn julkisuuteen (mm. Beetham & Boyle 1996, 13; Nordenstreng 1997, 18). Julkisen keskustelun foorumin toimivuutta on kuitenkin kyseenalaistettu, koska erilaisissa yhteiskunnallisissa debaateissa median on ajateltu antavan eniten näkyvyyttä joko valtaa pitävälle eliiteille, tai kaikkein radikaaleimmille mielipiteille (Anderson ym. 1996, 163; Lawrence 2010). Tästä huolimatta journalistiset mediat nostavat säännöllisesti esiin yhteiskunnan epäkohtia ja samalla luovat mahdollisuuden ajatusten ja mielipiteiden vaihdolle muun muassa julkaisemalla mielipidekirjoituksia ja muita kantaottavia tekstejä (Pietilä 2001).

Media keskittyy kertomaan aiheista ja tapahtumista, jotka ylittävät uutiskynnyksen (Park 2012). Toimittajat vuorostaan luottavat asiantuntijoiden tietoon, kun he pyrkivät selvittämään, mistä jossain ilmiössä on kyse (Karvonen 2000). Näin toimittajat valitsevat haastateltavakseen lähteitä, jotka ovat erilaisissa yhteiskunnallisissa asemissa ja edustavat erityyppisiä intressejä. Erilaisten lähteiden esiintyminen uutisissa kertoo usein mediasta itsestään – siitä, ketkä ja minkälaiset ryhmät saavat äänensä kuuluviin. (Ferree ym. 2002, 13.) Raportointiin ja uutisaiheiden valikoitumiseen vaikuttavat aina myös taloudelliset ja poliittiset tekijät. Esimerkiksi edullinen tai kallis uutistuotanto, korkeat lukijaluvut ja media-alustan oma ideologia voivat vaikuttaa siihen, millaisia uutisia julkaistaan. (Park 2012.) Samalla mediasta on muodostunut oleellinen politiikan instituutio, ja poliittinen vuorovaikutus on entistä

riippuvaisempaa mediasta – poliittinen kenttä on siis *medioitunut* (Mazzoleni & Schultz 1999). Poliitiikan medioitumista ilmentää esimerkiksi Aspin (1980) mukaan sen henkilöityminen, yksinkertaistaminen ja konfliktien kärjistäminen (kts. myös Ampuja ym. 2014). Poliittisten tahojen on nykyään sopeuduttava median logiikkaan, eli median raportointitapoihin (Ampuja ym. 2014). Siksi media tulee nähdä julkisen keskustelun alustana ja yleisen mielipiteen informoijana, mutta myös itsessään poliittisena toimijana (Park 2012; Lecheler & de Vreese 2019, 10).

Julkiseen keskusteluun ja kielenkäyttöön liittyy olennaisena osana *diskurssin* käsite. Diskursseista on esitetty monenlaisia tulkintoja, mutta tässä tutkimuksessa sovelletaan Maarten Hajer’in (1995, 44) melko kattavaa määrittelyä, jolloin diskurssit ymmärretään ajatusten, konseptien ja kategorisointien joukoiksi, joita tuotetaan ja muokataan tietynlaisissa käytännöissä ja joiden kautta materiaalisille ja sosiaalisille todellisuuksille annetaan merkityksiä. Diskurssit eivät ole objektiivisia kuvauksia todellisuudesta, vaan kielenkäytön, sosiaalisten normien, valtarakenteiden ja kulttuurisen tiedon vaikutuksesta muodostuneita historiallisia merkityssystemejä. Diskurssit ovat tyypillisesti melko vakiintuneita ja ne muokkaavat ihmisten näkemyksiä ja ajattelua. (Jokinen ym. 2016, 32–36.) Diskurssien itsensä muokkaamiseksi tarvitaan diskursiivista muutosta – ihmisiä, ryhmiä, tai muita yhteenliittymiä, jotka pystyvät tekemään esimerkiksi mediassa huomiota saavan väliintulon ja siten muotoilemaan tietyn diskurssin kokonaan uudelleen (Arts ym. 2010).

Toisistaan poikkeavat diskurssit kilpailevat keskenään, minkä vuoksi ne muodostavat lopulta valta-asemia toisiinsa nähden. Osalla diskursseista on siis enemmän niin kutsuttua *diskursiivista valtaa* tietyssä yhteiskunnassa ja ajassa – näin muodostuu hallitsevia ja alisteisia diskursseja. Nämä valta-asemat hyödyttävät toimijoita, jotka toisintavat dominoivia diskursseja, ja ovat epäedullisia vähemmistössä oleville toimijoille. Sen vuoksi diskurssien ja niiden hierarkian tarkastelu voi paljastaa kriittisen diskurssianalyysin perinteen mukaisesti sosiaalisia ja yhteiskunnallisia rakenteita ja epäoikeudenmukaisuuksia. (Fairclough 2010, 69–83, 126–145.) Diskurssit ja niiden asemoituminen toisiinsa ovat osa jokapäiväistä kielenkäyttöä ja sosiaalista toimintaa, minkä vuoksi myös media vahvistaa, rakentaa, tai haastaa vakiintuneita diskursseja tuottaessaan sisältöjä. Kun mediatekstejä tarkastellaan

diskurssien näkökulmasta, tutkitaan sisältöjen ja kielenkäytön tapojen vaihtelua eri tilanteissa ja sitä, minkälaisia vaikutuksia kielenkäytöllä on (Eskola & Suoranta 1998, 142).

Kielenkäytön tapoja kuvata todellisuutta voidaan avata *representaation* käsitteen avulla. Representaatiot ovat kielenkäyttäjien – kuten median – muodostamia kuvauksia todellisuudesta, joiden avulla esimerkiksi mediatekstit pyrkivät välittämään ymmärrettävän version ilmiöstä tai tapahtumasta. Representaatiot ”uudelleenesittävät” ilmiötä kategorisointien, metaforien, metonymioiden ja synonyymien avulla. (Knuutila & Lehtinen 2010.) Esimerkiksi metsiä voidaan representoida metonymioilla haavanlehtien havinasta ja sammaleen upottavuudesta, mutta yhtä hyvin erottamalla eteläisten sademetsien kategoria ja pohjoiset havumetsät toisistaan. Representaatiot ja *kehykset* ovat kuin oppaita diskurssien äärelle ja niiden tarkastelu voi avata diskurssien tuottamisen prosesseja – diskurssit voivat siis tulla näkyväksi representaatioita ja kehyksiä tutkimalla (Jokinen ym. 2016, 35). Seuraavissa luvuissa 2.2 ja 2.2.1 käsitelen tarkemmin kehyksiä, kehystämisen vaikutuksia ja median kehystämisen tapoja, ja luvussa 2.2.2 esimerkkejä metsien kehystämisestä. Niitä seuraavissa luvuissa 2.3 ja 2.3.1 tarkastelen metsiin liittyviä diskursseja ja luvussa 2.3.2 tämän työn kannalta merkittävää tutkimusta, jossa on analysoitu suomalaisessa mediassa esiintyviä metsädiskursseja.

2.2. KEHYSTÄMINEN

Kehysten käsite on peräisin Erving Goffman’ilta (1974), joka kuvaili kehyksiä alun perin tulkintojen skeemoiksi, jotka auttavat ihmisiä tunnistamaan, hahmottamaan ja nimeämään asioita ja tapahtumia. Gamson ja Modigliani (1987) ovat sittemmin jatkaneet käsitteen kehittämistä ja määritelleet kehykset keskeiseksi järjestelväksi periaatteeksi tai narratiiviksi, joka antaa tapahtumalle tai ilmiölle merkityksen. Kehykset siis painottavat monimutkaisten asioiden ja kokonaisuuksien tiettyjä puolia, jolloin osa argumenteista ja ajatuksista valikoituu olennaiseksi, kun taas osa kokonaisuudesta jää marginaaliin, tai jopa piiloon. Samasta tapahtumasta voidaan siten kertoa useiden eri kehysten kautta, jolloin erilaiset asiat ovat valokeilassa. (Entman 1991.) Kehykset ovat sosiaalisesti jaettuina rakenteita – jopa tiedostamattomia tai vaiettuina sellaisia – ja siksi myös sidottuja kulttuuriseen kontekstiin (Reese 2010).

Siten kehysten muodostuminen ja kehittyminen on prosessi, jolla on useampia lokaatioita: kehykset ovat samanaikaisesti olemassa viestijällä, tekstissä, vastaanottajalla ja ympäröivässä kulttuurissa (Entman 1993). Gamson ja Modigliani (1987) ajattelevat, että kehykset tulevat ”kulttuurisesti saataville”, kun jokin edistäjäryhmä tai organisaatio seisoo niiden takana – myös esimerkiksi Rein ja Schön (1994) uskovat, että kehykset ovat erottamattomasti sidottuja instituutioihin, jotka muodostavat ja edistävät niitä.

Kehykset auttavat ilmaisemaan, minkä takia asialla tai ilmiöllä on väliä: ne suosivat tietynlaista tapaa määrittellä ongelma, diagnosoida ilmiön tai ongelman syytä, tehdä moraalisia arvostelmia tapahtuneista asioista, tai ehdottaa ongelmaan ratkaisu- tai parannuskeinoja (Entman 1993). Kehykselle muodostuu sisäänrakennettuja syy-seuraussuhteita (Gamson & Modigliani 1989) ja siksi esimerkiksi se, miten jotkin tahot määrittelevät ongelman, vaikuttaa siihen, minkälaisia lähestymistapoja ja ratkaisuja he esittävät ongelman ratkaisemiseksi (Kröger & Raitio 2017). Siten kehykset ovat diskurssien organisoimisen tapoina (Gitlin 1980) tärkeä osa julkista keskustelua (Brüggemann 2014) ja itsessään diskurssien osia, joilla on paljon vaikutusvaltaa (D'Angelo & Kuypers 2010, 2). Kehykset ovat lähtökohtaisesti polkuriippuvaisia sekä kulttuurisesti että toisinaan myös kansallisesti – niihin vaikuttavat niin sanotut *asiakulttuurit*, jotka ovat vakiintuneet aikaisemmissa yhteiskunnallisissa väittelyissä (Gamson & Modigliani 1989). Voidaan esimerkiksi olettaa, että metsien käyttöön liittyy erilainen asiakulttuuri Suomessa kuin maissa, joissa metsää on murto-osa Suomeen verrattuna, ja siksi Suomessa on erilainen joukko ”mahdollisia” metsien käyttöön liittyviä kehyksiä kuin toisissa maissa.

Kehykset voidaan jakaa karkeasti asiaspesifeihin ja yleisiin kehyksiin: asiaspesifien kehysten avulla puhutaan tietystä ilmiöstä, kun taas yleiset kehykset soveltuvat useiden eri teemojen käsittelyyn jopa eri aikoina ja eri kulttuureissa (de Vreese 2005). Uutissisältöjä tutkittaessa on tunnistettu niissä sovellettuja yleisiä kehyksiä – uutiskehyksiä – joiden avulla asiasisällöltään samoja uutisia on esitetty eri näkökulmista. Yleisinä uutiskehyksinä on pidetty konfliktikehystä, jossa joidenkin ryhmien tai osapuolten välistä ristiriitatilannetta korostetaan yleisön kiinnostuksen herättämiseksi (Semetko & Valkenburg 2000), ihmislähtöistä kehystä, jossa asia esitetään kertomalla yksilön kokemuksista tai tunteiden kautta, vastuukehystä, jossa

tietyille toimijoille tai yksilöille on langetettu vastuu tai meriitti tapahtumasta, ja taloudellisten seurausten kehystä, jossa ne on nostettu uutisen keskiöön (Valkenburg ym. 1999). Konfliktikehys on yksi median yleisimmin käyttämistä kehyksistä (de Vreese ym. 2001) ja sillä on merkittävä asema sen mahdollisen demokraattisen roolin vuoksi – konfliktit ovat tärkeitä poliittisessa päätöksenteossa (Lecheler & de Vreese 2019, 28).

Uutiskehyyksiä on tulkittu myös muunlaisista näkökulmista ja esimerkiksi van Gorp (2010) on käsitellyt niitä kulttuurisesti jaettujen ja symbolisten rakenteiden kautta: uutiskehyykset siis ilmaisevat hänen mukaansa rakenteita esimerkiksi toisiinsa sulautuvien stereotyyppien, arvojen, arkkityyppien, myyttien ja narratiivien avulla. Tässä tutkimuksessa uutiskehyykset mielletään kuitenkin suhteellisen vakiintuneiksi ja siksi niitä käsitellään Semetkon ja Valkenburgin (2000) jaon avulla. Uutiskehysten tapaan myös tiedettä ja politiikkaa osallistavia yhteiskunnallisia debatteja kehystetään tietyillä vakiintuneilla tavoilla (Nisbet 2010). Nisbet'in (2010) mukaan tyypillisiä kehyksiä tämänkaltaisille keskusteluille ovat muun muassa tieteellisen epävarmuuden kehys, moraalinen ja eettinen kehys, joka ottaa kantaa oikeaan ja väärään ja peruuttamattomien rajojen ylittämiseen, Pandoran lippaan kehys, joka maalailee uhkakuvia ja katastrofaalisia seurauksia, keskittien kehys, joka pyrkii löytämään kompromisseja, ja konflikti- tai strategiakehys, joka muistuttaa vastaavaa uutiskehystä ja on usein journalistien käyttämä.

Aiheiden kehystämistä mediassa on tutkittu paljon suhteessa yksilöiden reaktioihin ja osaltaan julkisen mielipiteen muodostumiseen (Brewer & Gross 2010). Hyvin toimivat kehykset yhdistävät mediassa esitetyn asian ja vastaanottajalle jo tutun asian toisiinsa ja luovat niiden välille yhteyden, jonka vastaanottaja joko hyväksyy tai jatkossa vähintään tiedostaa (Scheufele & Tewksbury 2007). Yksinkertaisten kehysten on ajateltu ohjaavan vastaanottajaa tulkitsemaan uutisia vinoutuneella tavalla – siten uutisjutun kehyksen vaihtuminen toiseen on voinut muuttaa yksilön tulkintaa, asennetta ja mielipidettä jutun aiheesta (Tewksbury ym. 2000), jolloin kehys on noussut yhtä tärkeään asemaan kuin uutisjutun muuttumattomat faktat (Lecheler & de Vreese 2019, 36). Esimerkiksi Valkenburgin ym. (1999) tutkimuksessa yleiset uutiskehyykset vaikuttivat lukijoihin siten, että he kysyttäessä kertoivat uutisista kehysten ehdottamalla tavalla. Erityisesti asiaspesifeillä, eliittien edistämällä

kehyksillä, ja laajemmilla journalistisilla tarinankerrontaa hyödyntävillä kehyksillä on tutkimuksissa todettu olevan vaikutusta myös yleiseen mielipiteeseen yhteiskunnallisista asioista (Brewer & Gross 2010).

Kehysten valtaa ei silti pidä yliarvioida – niiden vaikutukset yleisöihin vaihtelevat ja ovat riippuvaisia eri olosuhteista (Lecheler & de Vreese 2019, 43). Mediasisältöjä käyttävät ihmiset onkin nähtävä ennen kaikkea kehysten aktiivisina vastaanottajina (Brewer & Gross 2010). Syitä erilaisille tulkinnoille on haettu sekä yksilötasolta että kontekstisidonnaisista asioista. Yksilön tulkintoihin kehyksistä voivat vaikuttaa lähtökohtaisesti melko muuttumattomat ydinarvot, maailmankatsomuksellinen ideologia ja sosioekonominen asema, muutoksille alttiimmat asenteet, poliittinen ideologia ja mielipiteet, ja lopulta myös kehysten kohtaamisen aikainen mielentila ja tunteet. (Lecheler & de Vreese 2019, 47.) Kehykset ovatkin voimakkaimmillaan, kun ne resonoivat vastaanottajan valmiiden uskomusten, ideoiden ja arvojen kanssa (Brewer & Gross 2010) ja vastaavasti kehyksillä on heikompi vaikutus vastaanottajiin, joilla on aiheesta vakaita omia tulkintoja (Chong & Druckman 2007b).

Yksilöllisten tulkintojen ohella ympäristö, jossa kehykset vastaanotetaan, vaikuttaa niiden vaikuttavuuteen: yksinkertaisimmillaan kehyksen vastaanottamisen jälkeen käydyt keskustelut muiden ihmisten kanssa (Druckman & Nelson 2003), mutta yhtä lailla myös Gamsonin ja Modiglianin 1989 määrittelemä asiakulttuuri, eli esimerkiksi se, miten tärkeäksi eri asiat yhteiskunnassa koetaan ja toisaalta se, missä määrin asiakulttuuria kyseenalaistetaan (mm. Zaller 1992). Myös kehysten toistuminen mediassa, vaihtoehtoisten kehysten määrä ja asemoituminen toisiinsa (Chong & Druckman 2007a) ja kehystetyn aiheen kiistanalaisuus vaikuttavat yksittäisten kehysten vaikuttavuuteen (Feinholdt ym. 2017). Kehystämisen seurauksia voidaankin tarkastella joko yksilötasolla tai yhteiskunnallisesti: yksilön kohdalla aiheen toistuva kehystäminen tietyllä tavalla voi johtaa muutokseen asenteissa, kun taas yhteiskunnan tasolla kehykset voivat osallistua päätöksenteon muovaamiseen tai yhteiskunnallisten aloitteiden syntyymiseen (Lecheler & de Vreese 2019, 13).

2.2.1 Kehykset journalistisessa työssä

Aiheet, jotka valikoituvat uutisiksi, ovat ylittäneet uutiskynnyksen: toimittajat kirjoittavat sellaisista aiheista ja tapahtumista, jotka ovat yhteiskunnallisesti merkittäviä ja kiinnostavat yleisöjä. Sen lisäksi toimittajat joutuvat juttua tehdessään valitsemaan jutulle näkökulman ja siihen sisällytettävät ja pois jätettävät aiheet, eli kehystämään sen tietyllä tavalla. (Brüggemann 2014.) Jokaisella jutulla on siis aihe tai teema, mutta se, miten aihetta jutussa tulkitaan, riippuu kehyksestä (Kuypers 2010). Useimmat aiheet ovat sellaisia, että niille löytyy useampia tulkintoja ja kehystämistapoja (Lecheler & de Vreese 2019, 11). Poliittiset eliitit, organisaatiot, lobbarit ja aktivistit pyrkivät kaikki muodostamaan ja edistämään omia kehyksiään ja vakiinnuttamaan ne osaksi julkista keskustelua ja mediauutisointia (Matthes 2010). Tämänkaltaisia kehyksiä on nimetty eri tutkimuksissa eri tavoin – esimerkiksi strategisiksi kehyksiksi ja kannattaja- tai edistäjäkehyyksiksi (mm. Brewer & Gross 2010; Matthes 2010) – ja jatkossa niihin viitataan tässä tutkimuksessa edistäjäkehyyksinä. Nämä kehykset näkyvät uutisartikkeleissa esimerkiksi suorina sitaatteina (Lecheler & de Vreese 2019, 12). Uutisisältöjen kehykset ovat kuitenkin aina kerroksellisia: Toisaalta toimittajan jutussa käyttämät lähteet – kuten tutkimus tai selvitys, asiantuntijat, tai muut haastateltavat – tuovat uutisartikkeliin oman edistäjäkehyyksensä, jonka avulla aihetta on mahdollista käsitellä (D'Angelo & Kuypers 2010, 1). Toisaalta taas toimittaja voi valita tulkitsevansa aihetta joko omista lähtökohdistaan, tai journalistisista käytännöistä ja uutistoimituksessa muodostetusta näkökulmasta käsin (Brüggemann 2014).

Uutisisällöissä mikä tahansa eri asiaspesifi kehys voi nousta hallitsevaksi: joko jutun lähteen tarjoama edistäjäkehys, toimittajan oma kehys, tai jokin muu kulttuurisesti väritynyt kehys. Siitä huolimatta journalistiset sisällöt ovat Brüggemannin (2014) mukaan yleensä eriasteinen sekoitus sekä juttujen lähteiden tarjoamien edistäjäkehysten välittämistä että kehysten aktiivista asettamista, eli toimittajan omien vakiintuneiden kehysten soveltamista. Journalistiset kehykset siis osittain mukautuvat edistäjäkehyyksiin (Lecheler & de Vreese 2019, 11–12), mutta muokkaavat niitä korostamalla, arvostelemalla tai häivyttämällä edistäjäkehysten osia, tai asettelemalla ne vastakkain toisen vaihtoehdoisen kehyksen kanssa (Brüggemann 2014). Lecheler ja de Vreese (2019, 19) kutsuvat tätä kehysten kerrostamisen prosessia, jossa toimittajat

ja median ulkopuoliset tahot ovat jatkuvassa vuorovaikutuksessa, *kehysten rakentamiseksi* ja Brüggemann (2014) *uudelleenkehystämiseksi*.

Toimittajat joutuvat tiivistämään uutiskynnyksen ylittävät sisällöt melko lyhyeen ja ennen kaikkea helposti ymmärrettävään muotoon lyhyessä ajassa, ja siksi journalistiseen työskentelytapaan kuuluu vakiintuneiden uutiskehysten soveltaminen (Karvonen 2000). Journalistiset artikkelit siis yhdistelevät ja asemoivat useita edistäjäkehymiä toisiinsa journalististen käytäntöjen mukaisesti, jolloin hallitsevaksi kehikseksi voi muodostua asiaspesifien kehysten sijaan jokin yleisistä uutiskehymistä (Lecheler & de Vreese 2019, 22). Journalististen uutiskehysten ja asiaspesifien kehysten suhtautumista toisiinsa on haastavaa arvioida, koska siihen vaikuttavat esimerkiksi uutistoimituksen käytännöt ja käsiteltävän aiheen uutisarvo (de Vreese 2005). Saman aiheen kehystämisen tavat voivat myös ajan myötä muuttua (mm. Callaghan & Schnell 2001; Lawrence 2004).

Journalististen käytäntöjen ja journalististen uutiskehysten soveltamista on nimitetty *journalistiseksi toimijuudeksi* (Lecheler & de Vreese 2019, 22), jonka on ajateltu vahvistuvan esimerkiksi toimittajan autonomian kasvaessa ja toimittajan erikoistuessa tietyn alan uutisointiin (Brüggemann 2014). Vastaavasti heikkoa toimijuutta ilmentää uutisointi, jossa media toimii vain alustana olemassa oleville edistäjäkehymille (mm. van Gorp 2005). Poliittikkaa käsittelevissä uutisissa heikko toimijuus on nimetty ”papilliseksi” ja vahva toimijuus pragmaattiseksi uutisraportoinniksi. Papillinen raportointi on uskollista poliittisille lähteille ja kehikset yleensä poliitikkojen esittämiä, kun taas pragmaattinen raportointi järjestelee poliittikkaa vakiintuneiden uutismekanismien avulla. (Blumler & Gurevitch 2001.) Siten vahvinta journalistista toimijuutta ilmentää edistäjäkehysten ja muiden kehysten järjestäminen uudelleen yleisten uutiskehysten raameihin (mm. Semetko & Valkenburg 2000). Esimerkiksi Esser (2008) havaitsi, että politiikan kontekstissa journalistiset äänet kuuluvat uutisissa poliitikkojen ääniä useammin. On kuitenkin esitetty, että edistäjäkehikset omaksuttaisiin mediassa erityisesti silloin, kun uutisoitava aihe on kohtalaisen uusi ja tuntematon (Scheufele 1999).

2.2.2 Metsien kehystäminen

Metsien kehystämistä on tutkittu eri yhteyksissä – tutkimuksissa on esimerkiksi tunnistettu kehyksiä edistäviä tahoja media-aineistosta (Kleinschmit & Sjöstedt 2014), metsien suojelun kehyksiä globaalissa mediassa (Park & Kleinschmit 2016) ja metsien kehystämisen tapoja poliittisissa dokumenteissa (Elomina & Pülzl 2021). Tämän tutkimuksen näkökulmasta Kleinschmitin ja Sjöstedtin tutkimus (2014) tarjoaa mielenkiintoisen kuvauksen Ruotsin – Suomen lailla metsäisen maan – mediaa dominoivista toimijoista, eli erilaisten kehysten edistäjistä. Toisaalta taas Elominan ja Pülzl’in tutkimus (2021) avaa metsien kehystämisen tapoja Euroopan unionissa, jonka metsäpolitiikka on saanut viime aikoina paljon huomiota myös suomalaisessa mediassa.

Kleinschmit ja Sjöstedt (2014) tarkastelivat ruotsalaisen sanomalehden *Dagens Nyheterin* uutisointia metsistä ja ilmastonmuutoksesta vuosina 1992–2009 ja havaitsivat, että tutkijat – useimmiten luonnontieteilijät – ja poliitikot ja hallinnon virkamiehet olivat jutuissa useimmiten äänessä. Näin tieteellinen keskustelu hallitsi suurelle yleisölle tarkoitettua julkaisua. Yritysten ääni voimistui uutisissa tutkimuksen aikavälin loppua kohden, mutta ryhmä jäi yhdessä kansalaisjärjestöjen ja kansainvälisten organisaatioiden kanssa silti selkeään vähemmistöön. Useimmat toimijat pyrkivät asettamaan itsensä auttajan, eli ongelman ratkaisijan, asemaan metsiä ja ilmastonmuutosta käsittelevissä uutisissa. (Kleinschmit & Sjöstedt 2014.)

Elomina ja Pülzl (2021) tutkivat metsien kehystämistä Euroopan unionissa ja tunnistivat yhteensä yhdeksän eri kehystä, jotka määrittivät metsät seuraavasti: monikäytön kautta, puutavaran ja ei-puupohjaisten tuotteiden tuottajana, biotalouden edistäjänä, ratkaisuna ilmastonmuutokseen, maaperän ja vedenkierron tasapainottajana, monimuotoisuuden tuottajana ja turvaajana, sosiokulttuurisen hyvinvoinnin tuottajana, haavoittuvaisena, tai hiilidioksidin lähteenä ja vesipulan aiheuttajana. Kehysten suurta lukumäärää voi selittää laaja asiakulttuuri (kts. Gamson & Modigliani 1989) – tutkimus kokosi yhteen monen eri maan yhteisiä tulkintoja metsistä. Kaikilla politiikan alueilla metsät kehystettiin yleisimmin puutavaran ja ei-puupohjaisten tuotteiden tuottajiksi, sen jälkeen biotalouden edistäjiksi ja kolmanneksi yleisimmin ratkaisuksi ilmastonmuutokseen (Elomina ja Pülzl 2021). Kaikille

kolmelle kehykselle on yhteistä se, että ne näkevät puun käytön lisäämisen mahdollisena, joskin eri syistä. Aineistossa metsät monimuotoisuuden tuottajina ja turvaajina näkevä kehys jäi viidennelle sijalle ja siihen viitattiin yllättävän harvoin, vaikka monimuotoisuuden lisääminen nähdään EU:n yleisenä tavoitteena. (Elomina ja Pülzl 2021.)

2.3 YMPÄRISTÖ- JA METSÄDISKURSSIT

Metsädiskursseina voidaan pitää sellaisia joukkoja ideoita, konsepteja ja kategorisointeja, jotka muodostuvat ja joita muokataan metsiin liittyvissä käytännöissä, ja jotka antavat metsille merkityksiä sekä fyysisesti että sosiaalisesti (Arts ym. 2010). Metsädiskurssien tarkastelu on yleistynyt erityisesti metsäpolitiikan tutkimuksen kontekstissa, jossa on esimerkiksi arvioitu diskurssien vaikutusta poliittiseen päätöksentekoon. Diskurssianalyysi on tutkimusmenetelmänä joustava ja monitahoinen, minkä vuoksi metsäpolitiikan kenttää on voinut lähestyä monesta eri kulmasta – siten on pystytty erittelemään monenlaisia ja eritasoisia metsiin liittyviä diskursseja. Osa tutkimuksesta on keskittynyt paikallisiin, tai alueellisiin diskursseihin, ja osa joko kansallisiin tai globaaleihin metsädiskursseihin. (Leipold 2014.)

Arts ym. (2010) ovat jäsentäneet ja luokitelleet globaaleja metsiin liittyviä diskursseja selkeästi, kun taas muut ovat käsitelleet niitä enemmän tai vähemmän hajanaisesti. Siksi diskurssien esittelyssä tukeudutaan suurelta osin Arts'in ym. (2010) havaintoihin. Globaaleja ja laajoja kokonaisuuksia käsittäviä diskursseja on usein nimitetty metadiskursseiksi. Metadiskurssin aseman saavuttaneita ympäristödiskursseja on perinteisesti erotettu neljä erilaista – ne ovat seuranneet toisiaan ajallisesti ja lomittuneet osittain päällekkäin. Ensimmäisenä metadiskurssina pidetään modernisaation diskurssia, joka oli vallitsevan ympäristödiskurssin asemassa 1950- ja 60-luvuilta alkaen: sille oli olennaista teollisen aikakauden tuoma talouskasvu ja luonnon kontrollointi. Modernisaation diskurssille vastakkainen ja sen kritiikistä syntynyt 'kasvun rajat' -diskurssi alkoi ottaa sijaa 1960-luvun lopulta alkaen. Kasvun rajat -diskurssi painotti maapallon kantokyvyn ja luonnonvarojen rajallisuutta, kun taas modernisaation diskurssissa niitä oli pidetty loppumattomina. (Arts ym. 2010.)

Viime vuosikymmeninä vallinneita globaaleja ympäristödiskursseja ovat ekologisen modernisaation ja kestävän kehityksen diskurssit. Ekologisen modernisaation diskurssin ydinajatuksena on, että ympäristönsuojelu on mahdollista taloudellisen kasvun ja teknologian kehityksen rinnalla – näin esimerkiksi elinympäristöjen pilaantuminen nähdään ratkaistavissa olevana ongelmana, joka ei välttämättä vaadi suuria muutoksia markkinaehtoisessa liiketoiminnassa (Nielsen 2013). Kestävän kehityksen diskurssia pidetään joskus ekologisen modernisaation jatkeena, koska niissä on monia yhtymäkohtia: kestävän kehityksen diskurssi pitää ympäristöongelmia niin ikään ratkaistavissa olevina, mutta diskurssi ottaa ekologisen modernisaation diskurssia laajemmin huomioon maailmanlaajuiset ja sosiaaliset ongelmat. Kestävän kehityksen diskurssi vaatii sekä sukupolvien välistä tasa-arvoa että tasa-arvoa globaalin pohjoisen ja etelän välillä. (Arts ym. 2010.)

Perinteisillä ympäristödiskursseilla on ollut vaikutusta siihen, minkälaisia metsiin liittyviä diskursseja kunakin aikakautena on syntynyt. Metsädiskurssit niin ikään lomittuvat osittain päällekkäin, ovat vuorovaikutuksessa, ja kilpailevat diskursiivisesta vallasta toistensa kanssa. Arts ym. (2010) tunnistavat yhteensä kymmenen erilaista ja eri aikoina vallinnutta globaalia metsädiskurssia, joista tässä tarkastellaan viittä: metsäteollisuuden diskurssia, kestävän metsänhoidon diskurssia, biodiversiteettidiskurssia, metsäkadon diskurssia ja ilmastonmuutoksen diskurssia. Metsäteollisuuden diskurssi oli hallitseva samaan aikaan modernisaation metadiskurssin kanssa, vaikka sitä kritisoitiin jo silloin. Diskurssiin kuului maksimaalisen puuntuotannon tavoite ja metsätalousmenetelmien jatkuva kehittäminen puuntuotannon edistämiseksi. Kestävän metsänhoidon diskurssi vuorostaan nousi esiin samaan aikaan kestävän kehityksen metadiskurssin kanssa ja se on aikaa myöten kehittynyt käsittämään metsät pelkkää puuntuotantoa laajempina kokonaisuutena. Globaali kestävän metsänhoidon diskurssi korostaa metsien merkitystä osana maailmanlaajuisia ekosysteemejä ja näkee metsien hoidon monitavoitteisena. (Arts ym. 2010.)

Globaaleista metsädiskursseista metsäkadon, biodiversiteetin ja ilmastonmuutoksen diskurssit limittyvät päällekkäin. Metsäkadon diskurssi nousi agendalle 1980-luvulla, jolloin se keskittyi lähinnä trooppisten sademetsien tuhoutumiseen, mutta laajeni myöhemmin koskemaan myös lauhkeita ja boreaalisia metsiä. Sen jälkeen diskurssi

linkittyi vahvasti kestävän kehityksen metadiskurssiin ja siten myös ilmastonmuutoksen ja biodiversiteetin diskurssiin – keskiöön nousi sosiaalinen oikeudenmukaisuus, luonnon monimuotoisuuden häviäminen ja metsäkadosta aiheutuvat kasvihuonekaasupäästöt. Biodiversiteetin diskurssi on niin ikään ollut liitoksissa kestävän kehityksen metadiskurssiin, ja luonnonsuojelutavoitteiden lisäksi diskurssissa on käsitelty sosiaalista oikeudenmukaisuutta. Nykyään globaali biodiversiteettidiskurssi on osittain hajautunut ilmastonmuutoksen diskurssiin – esimerkiksi trooppisia sademetsiä ei enää välttämättä käsitellä luonnon monimuotoisuuden häviämisen, vaan ilmastonmuutoksen hillitsemisen näkökulmasta. (Arts ym. 2010.)

Ilmastonmuutoksen diskurssia on viime vuosina kehystetty enenevässä määrin metsien hiilinielujen avulla. Ilmastonmuutoksen globaali metsädiskurssi on ollut näkyvimmin esillä Kioton sopimuksen, sitä seuranneiden muiden kansainvälisten sopimusten ja erilaisten kannustimien, kuten puhtaan kehityksen mekanismin (*Clean Development Mechanism*) kautta. Ilmastonmuutoksen metsädiskurssi venyy monenlaisiin käyttötarkoituksiin ja yhdistelee eri metadiskursseja: Se soveltaa ekologisen modernisaation diskurssia ehdottaessaan markkinaehtoisia, joustavia ja edullisia ratkaisuja ilmastonmuutoksen torjuntaan. Toisaalta diskurssissa nojataan teknotieteellisiin ratkaisuihin, tieteellisesti mitattuihin ja vahvistettuihin tuloksiin ja asiantuntijoiden narratiiveihin. Markkinaehtoisuus ja tieteen avulla kontrolloitava planetaarinen hiilitase hallitsevat globaalia hiilinielukeskustelua, mutta niiden ehdottamia maksimoituja synergioita myös haastetaan – kriittinen, hallitsevaan diskurssin epäilevästi suhtautuva diskurssi on tullut näkyväksi muun muassa puhtaan kehityksen mekanismin (CDM) puunistutusprojekteissa, joiden ekologisia ja sosiaalisia riskejä on tehty näkyväksi. (Bäckstrand & Lövbrand 2006.)

2.3.1 Nousevat metsädiskurssit

Perinteisten ympäristömetadiskurssien rinnalle on Pülzl'in ym. (2014) mukaan nousemassa uudenlainen biotalouden metadiskurssi, jolla on potentiaalia vaikuttaa metsädiskursseihin, ja sitä kautta metsiin liitettyihin näkemyksiin ja metsien käyttöön. Biotalousdiskurssi yhdistyy vahvasti innovaatioihin, jotka nähdään teknisesti suunniteltuina prosesseina, jotka vuorostaan parantavat resurssitehokkuutta ja sitä

kautta kilpailukykyä. Biotalouden diskurssi käyttää hyväkseen vanhempia metadiskursseja ja yhdistelee niitä: diskurssi ammentaa esimerkiksi kasvun rajat - diskurssista ja alleviivaa luonnonvarojen rajallisuutta, ehdottaa teknologisia ratkaisuja ekologisen modernisaation hengessä ja painottaa viime kädessä taloudellista näkökulmaa uusliberaalin talousdiskurssin tavoin. Koska talousajattelu on diskurssissa dominoivaa, jäävät sosiaaliset näkökulmat ja myös kestävän kehityksen tavoitteet altavastaaajiksi. (Pülzl ym. 2014.)

Metsät nähdään biotalousdiskurssissa ensisijaisesti puupohjaisten tuotteiden raaka-aineena, mutta myös hiilinieluinä ja biomassana, jolla pystytään korvaamaan fossiilisia polttoaineita. Biotalouden diskurssi ei ole syrjäyttänyt perinteisiä globaaleja metsädiskursseja, mutta osa diskursseista on saanut uusia biotalouden konnotaatioita: Esimerkiksi metsäteollisuuden diskurssi on muotoiltu uudelleen biotalouden näkökulmasta – koneistoon investoimisen sijaan innovaatio on yhdistetty bioteknologian resursseihin. Sen lisäksi biotalouden käsite on antanut uuden sävyn ilmastonmuutoksen diskurssiin, kun metsät on kehystetty puubiomassan lähteeksi ja hiilineutraaliksi energiamuodoksi. (Pülzl ym. 2014.)

Kuten biotalousdiskurssilla, myös uudehkolla ekosysteemipalvelujen diskurssilla on vaikutusta perinteisiin metsädiskursseihin (Jax & Heink 2015). Ekosysteemipalvelujen määritelmät vaihtelevat, mutta perusoletuksena on, että tietyt ekosysteemien toiminnot ovat ihmisille hyödyllisiä. Ekosysteemipalvelujen voidaan ajatella muodostuvan juuri ekosysteemien toiminnoista, jotka kehittyvät palveluiksi osittain ihmisen vaikutuksesta, ja voivat edelleen jalostua tuotteiksi, joilla on joko taloudellista, terveydellistä tai sosiaalista arvoa. Esimerkiksi metsissä ravinteiden ja veden kierron seurauksena puusto kasvaa ja ihminen hyödyntää puustoa jalostamalla siitä edelleen sahatavaraa, tai muita puupohjaisia tuotteita. (Lele ym. 2013.)

Ekosysteemipalvelujen diskurssi vaikuttaa metsädiskursseihin ja siten sillä voi olla konkreettisia vaikutuksia myös metsien käyttöön. Luonnon monimuotoisuuden ja ekosysteemipalvelujen suhteen määrittely voi vaikuttaa esimerkiksi luonnonsuojelun toteutukseen – suojelu saa erilaisia merkityksiä, jos monimuotoisuutta pidetään yhtenä ekosysteemipalvelujen osana kuin jos sitä ajatellaan ekosysteemipalvelujen perustana ja edellytyksenä niiden toimivuudelle. Koska ekosysteemipalvelujen idea perustuu

ihmisten hyvinvointiin ja hyötyihin, ei luonnon itseisarvolla ole diskurssissa automaattisesti sijaa: jokin laji voidaan arvottaa yhdentekeväksi, jos se ei osallistu ekosysteemipalvelujen tuottamiseen. Usein ekosysteemipalvelujen turvaaminen kuitenkin johtaa myös monimuotoisuuden suojeluun, mutta tavoitteiden samanaikaisessa saavuttamisessa voidaan myös epäonnistua – diskurssi voi esimerkiksi ohjata ajattelemaan, että puu sellaisenaan ei ole arvokas, vaan arvo muodostuu vain sen tuottamasta puutavarasta. (Jax & Heink 2015.)

2.3.2 Metsädiskurssit suomalaisessa mediassa

Takala ym. (2019) tutkivat metsien käytön diskursseja ja niiden kehittymistä suomalaisessa mediassa useamman vuosikymmenen ajalta. Aineistona oli satunnaisesti valittuja metsäaiheisia lehtiartikkeleita Kymen Sanomista, Maaseudun Tulevaisuudesta, Metsälehdestä, Terve Metsä -julkaisusta ja Suomen Luonto -lehdestä vuosilta 1977, 1997 ja 2017. Diskurssit tunnistettiin metsiin liitettyjen ensisijaisten tavoitteiden ja arvojen avulla. Tuloksien perusteella pystyttiin erittelemään neljä erilaisten tavoitteiden perusteella nimettyä diskurssia: puuntuotannon diskurssi, pro-luontodiskurssi, virkistyskäyttödiskurssi ja ei-puupohjaisten luonnontuotteiden diskurssi. Aineistosta nousseet metsiin liittyvät arvot vuorostaan luokiteltiin sekä aineellisiin että aineettomiin utilitaristisiin arvoihin ja ei-utilitaristisiin arvoihin. (Takala ym. 2019.)

Puuntuotannon diskurssi oli Takalan ym. (2019) aineistossa kaikkein yleisin. Diskurssissa metsien merkitys on sitoutunut puuntuotantoon ja raaka-aineen tuottamiseen puuta käyttävälle teollisuudelle. Diskurssissa oikeanlaisella metsänhoidolla on suuri rooli ja luotto metsäammattilaisiin on korkealla. Ominaista puuntuotannon diskurssille on myös metsäsektorin näkeminen yhtenä alan toimijoiden muodostamana kokonaisuutena, joka puhaltaa yhteen hiileen ja jolla on valoisa tulevaisuus. Puuntuotannon ohella muita diskurssille keskeisiä aiheita ovat metsänomistamisen ja metsään perustuvien elinkeinojen tärkeys. (Takala ym. 2019.) Takalan ym. (2019) mukaan puuntuotannon diskurssi on kehittynyt 70-luvulta nykypäivään: 70-luvun lehtiartikkeleissa puuntuotannon tavoitteella ei diskurssin sisällä ollut kilpailijoita, mutta 90-luvulla luonnon hyvinvoinnista muodostui puuntuotannolle alisteinen tavoite. Vuoden 2017 artikkeleissa vuorostaan

ekosysteemipalvelujen säätely ja turvaaminen nousi ensisijaiseksi tavoitteeksi puuntuotannon ohitse. Diskurssin sisäisten suhteiden muuttuminen ei kuitenkaan horjuta sen perusoletuksia – diskurssiin nimittäin sisältyy olennainen ajatus puuntuotannon ja ekosysteemipalvelujen ylläpidon yhteensopivuudesta. Diskurssi siis toisintaa ajatusta siitä, että ympäristöongelmat, kuten ilmastonmuutokseen sopeutuminen, ovat ratkaistavissa modernin metsätalouden keinoin. Samalla diskurssi omaksui ympäristön hyvään tilaan liittyvät tavoitteet omakseen, jolloin ne eivät voineet olla ristiriidassa puuntuotannollisten tavoitteiden kanssa. (Takala 2019.)

Puuntuotannon diskurssille on Takalan ym. (2019) mukaan ominaista, että metsien käyttöön liittyviä tavoitteita ei pidetä uhkana, vaikka ne olisivat ristiriidassa diskurssin omien tavoitteiden kanssa. Uhkana voidaan sen sijaan pitää käytännön metsänhoidon ulkopuolisia tahoja, kuten EU-tason tai kansallisen tason huonona pidettyä metsäpolitiikkaa (Takala ym. 2019). Puuntuotannon diskurssille vastakkainen pro-luontodiskurssi vuorostaan määrittäytyy Takalan ym. (2019) tuloksien valossa juuri metsien käyttöön kulminoituvien uhkien kautta: diskurssissa puuntuotanto ja nykyaikainen metsätalous esitetään luonnolle ja myös virkistysmahdollisuuksille ja metsiin liittyvälle kulttuurille suurimpana uhkana. Diskurssissa myös metsien käytön tulevaisuus nähdään usein synkkänä, jos sitä pohditaan ollenkaan (Takala ym. 2019).

Pro-luontodiskurssi korostaa luonnon itseisarvoa ja siksi luonnonsuojelu on sen keskiössä. Toissijaisia tavoitteita ovat virkistyskäyttö, maisema-arvojen ja metsiin liittyvien kulttuuriarvojen ja perinteiden vaaliminen, ja näiden tavoitteiden nähdään sopivan ongelmattomasti yhteen luonnonsuojelullisten tavoitteiden kanssa. Vielä vuonna 1977 ekosysteemipalvelujen tukeminen ja luonnonsuojelu nähtiin joissain artikkeleissa yhteensopivana myös puuntuotannon kanssa, mutta 90- ja 2010-luvuilla tämä näkemys katosi diskurssista. Sen jälkeen vallitsevana ajatuksena on ollut, että metsätaloutta on rajoitettava ja käytäntöjä muutettava, ja ihmisen on otettava vastuu luonnon hyvinvoinnista. Useat aiemmin pro-luontodiskurssin esittämät ajatukset ja tavoitteet on myöhemmin sulautettu osaksi puuntuotannon diskurssia: Esimerkiksi ekosysteemipalvelujen ylläpito oli merkittävässä roolissa pro-luontodiskurssissa vuonna 1977 ja 1997, mutta vuonna 2017 ekosysteemipalvelut alkoivat korostua puuntuotannon diskurssissa pro-luontodiskurssia enemmän. Samoin muun muassa parempien hakkuumenetelmien kehitys, metsäsertifiointi ja ilmastonmuutoksen

vaikutusten minimoiminen olivat osa pro-luontodiskurssia, ennen kuin ne siirtyivät osaksi puuntuotannon diskurssia. (Takala ym. 2019.)

Puuntuotannon ja pro-luontodiskursseista poiketen virkistyskäytön ja ei-puupohjaisten luonnontuotteiden diskurssit esiintyvät Takalan ym. (2019) tutkimustuloksissa melko selkeärajaisina: kummallakaan diskurssilla ei ole ensisijaisten tavoitteiden lisäksi toissijaisia tavoitteita metsien käytön suhteen. Virkistyskäyttödiskurssissa tärkeintä on metsien virkistyskäyttö sen eri muodoissa, eikä diskurssiin kuulu vastakkainasettelua eri tavoitteiden tai toimijoiden välillä. Metsäluonto on paikka positiivisille elämyksille eikä diskurssissa nosteta esiin huolia luonnon säilymisestä – näin myös ihmisen ja luonnon välinen suhde näyttäytyy harmonisena. Ei-puupohjaisten luonnontuotteiden diskurssissa vuorostaan korostuvat aineelliset arvot virkistyskäyttödiskurssin aineettomien arvojen sijaan: siten diskurssi on lähimpänä puuntuotannon diskurssia, koska myös sen sisällä aineelliset utilitaristiset arvot korostuvat. Puuraaka-aineen tuotannon sijaan diskurssin ensisijaisena tavoitteena on kuitenkin esimerkiksi marjojen ja sienten keräily ja hyödyntäminen. Kuten puuntuotannon diskurssissa, myös ei-puupohjaisten tuotteiden diskurssissa tulevaisuus nähdään positiivisessa sävyssä: luonnontuotteiden käytön nähdään kasvavan tulevaisuudessa ja tuotteiden ajatellaan tarjoavan hyviä mahdollisuuksia metsänomistajalle. (Takala 2019.)

Takala ym. (2020) tutkivat saman tutkimusaineiston pohjalta, minkä tyyppistä diskursiivista valtaa suomalaismediassa käytetään, kun puhutaan metsistä. Diskursiivisen vallan typologioiden avulla eri metsädiskursseja ja niitä toisintavia medioita voidaan asemoida toisiinsa ja edelleen pohtia, miten sekä julkinen metsäkeskustelu että metsäpoliittinen päätöksenteko näyttäytyvät ja rakentuvat mediassa. He tunnistivat tutkimuksessaan viisi erilaista diskursiivisen vallankäytön muotoa: yhden tavoitteen hegemonisen ja monitavoitteisen hegemonisen kerronnan, optimistisesti alisteisen, heikosti alisteisen ja syvästi alisteisen kerronnan. Hegemoniset narratiivit esiintyivät useimmiten puuntuotantoa korostavissa medioissa, ja niille on ominaista puhua metsistä joko painottaen yhtä selkeää tavoitetta – kuten puuntuotantoa – tai käsitellen rinnakkain useita eri tavoitteita, jotka ovat kaikki keskenään sopusoinnussa. Hegemonisella kerronnalla diskurssista rakennetaan itsestäänselvyyttä, jota ei ole tarpeen kyseenalaistaa, ja samalla voidaan korostaa yhtenäisyyttä ja konsensusta. (Takala ym. 2020.)

Diskursiivisen vallan alisteiset narratiivit joutuvat perustelevaan olemassaoloon suhteessa hegemonisiin diskursseihin (Fairclough 2010; Takala ym. 2020), minkä vuoksi esimerkiksi Takala ym. (2020) olettavat, että konfliktit ja eri ryhmien vastakkainasettelu kuuluvat niihin sisäänrakennettuina. Takalan ym. (2020) tunnistamassa heikosti alisteisessa kerronnassa eri metsien käytön tavoitteiden välillä ei ole erimielisyyttä, vaan konfliktit syntyvät tavoitteiden saavuttamiseksi ehdotettujen keinojen välisestä ristiriidasta. Optimistisessa alisteisessa narratiivissa vuorostaan konfliktit sekä metsien käytön tavoitteiden että niitä edistävien tahojen välillä tunnistetaan, mutta niistä uskotaan selvittävän yhteistyön ja keskustelun avulla. Kerronnan tyyli on ratkaisukeskeistä ja innostavaa. Syvästi alisteisessa kerronnassa taas perustavanlaatuisia ristiriitoja eri tavoitteiden välillä alleviivataan, jolloin huoli, kritiikki ja moraaliset arvostelut narratiivisina keinoina korostuvat. (Takala ym. 2020.) Takalan ym. (2020) tutkimusaineistossa Suomen Luonto -lehdessä käytettiin pääosin syvän alisteista kerrontaa, ja puuntuotanto oli yleisin uhka luonnolle. Kymen Sanomat oli tutkimuksen kannalta merkittävä julkaisu, koska sen käyttämät narratiivit muuttuivat tutkimusajanjaksona hegemonisista heikon alisteisiksi ja syvän alisteisiksi – puuntuotantoa edistävä sävy kehittyi vuoteen 2017 tultaessa ympäristö- ja virkistyskäyttömyönteiseksi (Takala ym. 2020).

2.4 LUONNON MONIMUOTOISUUS MEDIASSA

Tieteellisessä tutkimuksessa luonnon monimuotoisuus ja ekosysteemipalvelut ovat saaneet viime vuosikymmeninä koko ajan enemmän huomiota (Kusmanoff ym. 2017). Medialla on vuorostaan merkittävä rooli tieteellisen tiedon raportoijana ja erilaisten tutkimustulosten esityskanavana suurelle yleisölle (Brunet ym. 2018). Monimuotoisuuden käsite esiintyy mediassa eri merkityksissä ja eri laajuuksissa. Muun muassa Shanahan (2008) on arvostellut mediaa siitä, että monimuotoisuus kärjistetään usein tiettyihin villieläimiin tai villeinä pidettyihin ekosysteemeihin, kuten tiikereihin tai koralliriuttoihin, ja käsitteen kokonaisvaltaisempi merkitys jätetään avaamatta. Kärjistyksen ja dramatisoinnin ovat median tapoja popularisoida tiedeautenttisia, jotta ne herättäisivät lukijoiden mielenkiinnon (Pietilä 2013, 69) ja erottautuisivat muun kilpailevan uutisvirran joukosta (Karvonen ym. 2014, 181).

Tiedeutisten popularisointia on kritisoitu myös sekä tieteellisen tiedon liiallisesta yksinkertaistamisesta että jopa tieteellisestä konsensuksesta eroavista esittämistavoista. Esimerkiksi ekologisten konseptien käyttämisellä väärin mediassa on arvioitu olevan huomattavia seurauksia muun muassa ympäristöpolitiikan näkökulmasta, koska sen on oletettu edesauttavan myös ympäristöongelmien itsensä kieltämistä. (Brunet ym. 2018.) Monimuotoisuuden käsitteen monimutkaisuuden takia sen käyttöä on jopa rohkaistu välttämään mediassa (Shanahan 2008) ja muiden, viestinnän kannalta tehokkaampien, termien käyttö on lisääntynyt esimerkiksi joidenkin maiden ympäristöpolitiikan diskurssissa (Kusmanoff ym. 2017).

Median – ja myös tutkijoiden – representaatiot luonnon monimuotoisuuden vähenemisestä, tai luontokadosta, ovat vuorotelleet negatiivisten uhkakuvien ja positiivisten toivekuvien välillä. Luontokatoa on kuvattu erilaisten apokalyptisten metaforien kautta, joiden on ollut tarkoitus luoda vaikutelma kriisistä ja nopean toiminnan tarpeesta. Suosittuja metaforia monimuotoisuudelle ovat englanninkielisissä teksteissä olleet esimerkiksi *library of life*, ”elämän kirjasto”, tai *museum of life*, ”elämän museo”, ja niiden häviämisen välitöntä uhkaa on kuvattu kirjaston tai museon syttymisellä tuleen. Vaihtoehtoinen luontokadon representaatio on mukaillut ekologisen modernisaation ja myöhemmin kestäväen kehityksen metadiskursseja ja pyrkinyt sovitteluun luontokatoon liittyviä konflikteja: monimuotoisuus on kuvattu taloudellisena resurssina, ”aarraitana”, *treasury*, tai ”perintönä”, *heritage*, jonka kestävä käyttö hyödyttää ihmiskuntaa ja tulevia sukupolvia. (Väliaverronen & Hellsten 2002.) Median narratiivit monimuotoisuuden vähenemisestä ovat yleensä jakautuneet joko negatiivisiin uhkakuviin tai optimistisiin kertomuksiin, ja käsitelleet vain harvoin kumpaakin rinnakkain (Shanahan 2008).

3. AINEISTO JA MENETELMÄT

3.1 VERKKOOUTISAINAINEISTO

Tutkimuksen ensisijainen aineisto koostuu kolmen eri uutismedian verkkolehti- ja verkkouutisaineistosta. Tarkasteltaviksi medioiksi valittiin Yleisradio, eli Yle, Helsingin Sanomat ja Maaseudun Tulevaisuus. Nämä uutismediat valittiin niiden alueellisen kattavuuden, erilaisten näkökulmien ja laajan levikin vuoksi: Ylen kaikki uutisaineistot ovat ilmaisia ja siksi helposti saavutettavissa, ja Ylen tarkoituksena on tuottaa sisältöjä kaikille suomalaisille (Yle 2020). Yle päivittää aktiivisesti myös paikallisuutisia, jotka kattavat koko Suomen. Helsingin Sanomat on vuorostaan levikiltään Suomen suurin journalistinen lehti ja se tavoittaa viikossa yli 2,1 miljoonaa lukijaa (Media Audit Finland 2021). Lehdestä ilmestyy päivittäin paperinen versio ja verkossa julkaistava näköislehti, minkä lisäksi verkkouutisia päivitetään jatkuvasti. Suurin osa Helsingin Sanomien sisällöistä on maksullisia, eli tilaajille tarkoitettuja. Vaikka Helsingin Sanomat on levikiltään laaja, paikallisuutisointi keskittyy pääkaupunkiseudulle ja siksi kaupunkilaisia kiinnostavat asiat todennäköisesti painottuvat uutisissa.

Maaseudun Tulevaisuus on levikiltään Helsingin Sanomia ja myös esimerkiksi Aamulehteä vaatimattomampi (Media Audit Finland 2021), mutta se tavoittaa profiilinsa vuoksi todennäköisesti paljon maalla asuvia lukijoita. Maaseudun Tulevaisuutta julkaisee Viestimedia Oy, jonka omistaja on maa- ja metsätalousyrittäjien edunvalvontajärjestö Maa- ja metsätaloustuottajain Keskusliitto MTK ry (MTK 2021). Lehden tilaajakohderyhmänä on maaseutuelinkeinojen harjoittajat ja alan ammattilaiset (MTK 2021). Oletuksena on, että lehden omistajapolitiikka heijastuu myös lehden käsittelemiin aiheisiin ja kehyksiin. Paperinen lehti ja näköislehti ilmestyvät kolme kertaa viikossa, mutta verkkouutisia päivitetään useammin. Maaseudun Tulevaisuudella on myös metsiin keskittyvä erikoisliite, joka tavoittaa noin puolet kaikista päälehden lukijoista (Media Audit Finland 2021). Helsingin Sanomien tapaan myös suurin osa Maaseudun Tulevaisuuden sisällöistä on maksumuurin takana.

Aineiston kokoa rajattiin tarkastelemalla uutisia ja muita artikkeleita, jotka oli julkaistu aikavälillä 1.1.2020–31.5.2021. Tutkimukseen haluttiin mahdollisimman tuore aineisto, mutta alkuvuodesta 2020 uutisisältöjä dominoivat koronavirusta ja sen aiheuttamia poikkeusoloja koskevat uutiset ja artikkelit. Sen vuoksi tarkastelujaksoa venytettiin loppupäästä niin, että uutisointi koronasta oli jokseenkin rauhoittunut. Valitulta aikaväliltä haettiin ja valittiin sellaiset uutiset, artikkelit ja muut tekstimuotoiset mediasisällöt, joissa luonnon monimuotoisuus ja metsätalous tai metsien käyttö esiintyivät samassa yhteydessä. Poiminta tehtiin käyttämällä Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden omia sisällönhakutoimintoja. Aineisto kerättiin kunkin median kohdalla yhteensä neljällä eri hakukerralla käyttämällä tiettyjä hakusanoja. Sen jälkeen artikkelien määrää rajattiin arvioimalla, käsiteltiinkö artikkelissa luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä, vai esiintyivätkö hakusanat teksteissä muussa yhteydessä.

Hakuja tehtiin yhteensä neljällä eri hakusanojen kombinaatiolla. Ensimmäisenä artikkeleita haettiin hakusanoilla 'luonnon monimuotoisuus' ja 'metsä' kaikkine taivutusmuotoineen. Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden hakutoiminto mahdollisti haun tekemisen samanaikaisesti useammalla hakusanalla. Helsingin Sanomien haku hyväksyi myös päätteettömät sanat, jolloin hakusanoja ei tarvinnut taivuttaa, mutta Maaseudun Tulevaisuuden haussa oli käytettävä nominatiivimuotoa, jonka avulla hakutoiminto kuitenkin löysi automaattisesti sen eri taivutusmuodot. Ylen haussa oli käytettävä yhtä hakutermiä kerrallaan, koska yhdistelmällä 'luonnon monimuotoisuus' ja 'metsä' hakupalvelu tuotti vain kourallisen tuloksia. Niinpä ensimmäiseen hakuun käytettiin sanaparia 'luonnon monimuotoisuus' ja sen perusteella löytyneistä sisällöistä haettiin manuaalisesti sanan 'metsä' esiintymät.

Loput haut tehtiin samalla toimintaperiaatteella kuin ensimmäinen. Toisessa poiminnassa käytettiin hakusanoja 'biodiversiteetti' ja 'metsä'. Kolmannessa haussa pyrittiin löytämään erityisesti metsätaloutta ja metsäteollisuutta käsitteleviä artikkeleita ja hakusanoiksi valittiin 'metsäteollisuus' ja 'luonto'. Neljäs haku toteutettiin hakusanoilla 'luontokato' ja 'metsä' kaikkine taivutusmuotoineen. Neljännessä haussa tulokseksi saadut artikkelit olivat lähes kaikki sellaisia, jotka olivat jo nousseet esille aikaisemmissa hauissa. Sen vuoksi oli oletettavissa, että kaikki luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä koskevat artikkelit olivat jo nousseet

osaksi aineistoa ja haku voitiin päättää. Vaikka hakujen myötä saatiin tulokseksi samoja artikkeleita kuin aiemmissa hauissa, kaikki tulokset otettiin ylös epäselvyyksien välttämiseksi.

Aineistoa supistettiin tässä vaiheessa valitsemalla sellaiset tekstimuotoiset mediasisällöt, joissa esiintyvät käytetyt hakusanat ja joissa luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä käsiteltiin samassa yhteydessä. Alkuperäisessä aineistossa oli mukana runsaasti sellaisia tekstejä, joissa hakusanat esiintyvät, mutta esimerkiksi maatalouden, rakentamisen, metsästyksen tai vieraslajien kontekstissa. Mukana oli myös juttuja, jotka eivät liittyneet hakusanojen aiheisiin käytännössä ollenkaan, ja juttuja, jotka olivat tekstilajiltaan tai esitysmuodoltaan sellaisia, että ne jätettiin supistetun ja lopullisen aineiston ulkopuolelle. Näin tehtiin esimerkiksi muistokirjoituksille ja videomuotoiselle sisällölle. Seuraavassa vaiheessa aineiston tuplakappaleet poistettiin: kun hakuja tehtiin valituista uutismedioista, haut tuottivat päällekkäisiä tuloksia, eli sama artikkeli nousi aineistoon useammasta hausta.

Tutkimuksen verkkouutisaineisto järjestettiin uutismedioittain, eli Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden aineistot pidettiin erillään. Jokainen osa-aineisto kopioitiin tekstimuotoiseen dokumenttiin ja aineistot luettiin samalla kertaalleen intuitiivisesti läpi. Tässä vaiheessa artikkelit koodattiin Excel-taulukon perustietojensa, kuten tekstilajin, julkaisuajankohdan ja kirjoittajan mukaan. Sen jälkeen eroteltiin sellaiset artikkelit, joissa luonnon monimuotoisuus ja metsien käyttö olivat molemmat selkeitä aiheita tai teemoja ja niiden keskinäistä suhdetta käsiteltiin vähintään useammassa virkkeessä, tai niiden välille syntyi piileviä yhteyksiä, kun tekstiä tarkasteltiin kokonaisuutena. Nämä artikkelit valittiin edelleen laadulliseen kehysanalyysiin, eli niistä muodostettiin lopullinen aineisto. Sitä vastoin sellaiset artikkelit, jotka eivät nostaneet monimuotoisuutta tai metsien käyttöä varsinaisiksi aiheiksi tai jotka eivät käsitelleet monimuotoisuuden ja metsien käytön suhdetta tarpeeksi laajasti tai edes piilevästi, pudotettiin tässä vaiheessa pois aineistosta.

Lopulliseksi tutkimusaineistoksi valikoitui Ylen artikkeleita 55 kappaletta, Helsingin Sanomien artikkeleita 80 kappaletta ja Maaseudun Tulevaisuuden artikkeleita 65 kappaletta. Alkuperäisen, supistetun ja lopullisen aineiston artikkelien kappalemäärät on koottu medioittain taulukkoon 1. Aineistossa on mukana journalistiset

tekstimuotoiset sisällöt – muun muassa uutiset, taustajutut, henkilökuvat ja reportaasit – mutta niiden lisäksi myös kolumnit, pääkirjoitukset, mielipidekirjoitukset ja vastineet. Oletuksena oli, että mielipidettä ilmaisevissa teksteissä aiheita käsiteltäisiin monipuolisesti niin, että julkisen keskustelun erilaiset näkökulmat saataisiin kattavasti mukaan aineistoon. Osassa sisällöistä oli kuvituskuvia ja näiden kuvien kuvatestit otettiin osaksi tekstiaineistoa.

Taulukko 1. Alkuperäinen, supistettu ja lopullinen aineisto aikaväliltä 1.1.2020–31.5.2021. Alkuperäinen aineisto koostuu hakusanojen perusteella poimituista artikkeleista. Supistettu aineisto on muodostettu poimimalla alkuperäisestä aineistosta ne artikkelit, joissa monimuotoisuus ja metsien käyttö esiintyvät samassa yhteydessä. Lopullinen aineisto koostuu supistetun aineiston artikkeleista, joissa monimuotoisuutta ja metsien käyttöä käsitellään niin laajasti, että niistä voidaan olettaa löydettävän kehyksiä.

	<i>luonnon monimuotoisuus ja metsä</i>	<i>biodiversiteetti ja metsä</i>	<i>metsäteollisuus ja luonto</i>	<i>luontokato ja metsä</i>
Yle				
1. hakusanojen perusteella kerätty aineisto	175 kpl	51 kpl	33 kpl	16 kpl
2. Artikkelien aiheiden perusteella supistettu aineisto	72 kpl	20 kpl	17 kpl	5 kpl
3. Analyysiin valittu aineisto, josta on poistettu tuplakappaleet	55 kpl			
Helsingin Sanomat				
1. hakusanojen perusteella kerätty aineisto	207 kpl	49 kpl	57 kpl	33 kpl
2. Artikkelien aiheiden perusteella supistettu aineisto	81 kpl	16 kpl	31 kpl	14 kpl
3. Analyysiin valittu aineisto, josta on poistettu tuplakappaleet	80 kpl			

Maaseudun Tulevaisuus				
1. hakusanojen perusteella kerätty aineisto	90 kpl	16 kpl	7 kpl	7 kpl
2. Artikkelien aiheiden perusteella supistettu aineisto	62 kpl	13 kpl	5 kpl	5 kpl
3. Analyysiin valittu aineisto, josta on poistettu tuplakappaleet	65 kpl			
Lopullinen aineisto yhteensä	200 kpl			

3.2 VERKKOUUTISAINEISTON SISÄLLÖNANALYYSI

Lopullista verkkouutisaineistoa luokiteltiin ensimmäisessä vaiheessa sisällönanalyysin keinoin. Laajaa aineistoa käsiteltiin teemoittelemalla ja tyypittelemällä. (mm. Eskola & Suoranta 1998.) Kaikki artikkelit olivat ensimmäisen tarkemman lukukerran perusteella sisällöltään sellaisia, että niistä oli mahdollisuudet tunnistaa tutkimusaiheeseen liittyviä kehyksiä. Artikkeleista tiivistettiin pääteema – joka tyypillisesti selvisi otsikosta, mutta ei kuitenkaan aina – Excel-taulukon yhdessä jutun avainsanojen, kuten ’metsänkasvatusmenetelmä’ tai ’riista’, ja jutun tiivistetyn sisällön kanssa. Sen lisäksi Excel-taulukon nimettiin tässä vaiheessa artikkelien kaikki sellaiset organisaatiot ja henkilöt, jotka pääsivät jutussa ääneen joko haastattelun, tiedotteen, tai vastaavan julkaisun kautta. Lopullisen aineiston artikkelit luokiteltiin ensin jutussa olevan pääteeman perusteella. Lisäksi artikkeleita jaoteltiin sen mukaan, käsitelivätkö ne aihetta paikallisesti, alueellisesti, valtakunnallisesti, vai esimerkiksi Euroopan unionin tai ulkomaiden tasolla. Artikkelit myös jaoteltiin tekstilajin mukaan, jotta saatiin jako esimerkiksi mielipidettä ilmaisevien tekstien ja uutisartikkelien välille.

3.3 KEHYSANALYYSI

Mediatutkimuksessa kehystämisen ja kehysanalyysi ovat olleet yleisiä tapoja lähestyä uutisisällöistä koostuvaa tutkimusaineistoa. Kehysanalyysin soveltamisen tavat ja kehysten määritelmät ovat kuitenkin vaihdelleet tutkijoittain: kehystämistä on kuvailtu muun muassa lähestymistavaksi, teoriaksi ja paradigmaksi. Kehystämisen teorioiden ja viitekehysten moninaisuutta onkin pidetty sekä mediatutkimuksen heikkoutena että sen vahvuutena. (D'Angelo & Kuypers 2010, 1–2.) Tässä tutkimuksessa sovelletaan Gamsonin ja Modiglianin (1987) ja Entmanin (1991, 1993) esittämiä kehysten määritelmiä ja kehysanalyysin keinoja ja muun muassa Brüggemannin (2014) ja Lecheler'in ja de Vreesen (2019) ajatuksia edistäjäkehysten ja journalististen kehysten sulautumisesta yhteen journalistissa sisällöissä. Analyysissä siis pyritään tunnistamaan, mitkä uutisaiheiden ulottuvuudet painottuvat, mitkä jäävät marginaaliin (Entman 1991) ja millä tavalla: miten aihe tai ongelma määritellään, minkälaisia syitä ja seurauksia ilmiölle esitetään, minkälaisia moraalisia väittämiä asiasta esitetään ja miten ja minkälaisia ratkaisukeinoja ongelmalle ehdotetaan (Entman 1993).

Kehysanalyysin keskeisenä keinona on tunnistaa ”kehystämisvälineitä” (*framing devices*), kuten metaforia, avainsanoja, stereotyyppioita ja muita toistuvia kielellisiä rakenteita ja fraaseja, jotka viestivät käytetyistä kehyksistä (Gamson & Modigliani 1987; Entman 1993). Kehystämisvälineiden ohella teksteistä voidaan havaita myös ”järkeilyvälineitä” (*reasoning devices*), jotka kuvaavat tekstien sisäisiä kausaalisia suhteita (Gamson & Modigliani 1989), eli tämän tutkimuksen kontekstissa esimerkiksi suhdetta luontokadon syiden, seurauksien ja ratkaisujen välillä. Järkeilyvälineet muistuttavat läheisesti Entmanin (1993) tulkintoja kehystämisen eri tavoista – eli siitä, *millä tavalla* asian eri puolia korostetaan tekstissä. Järkeilyvälineet nähdäänkin tässä tutkimuksessa Entmanin (1993) esittämässä viitekehyksessä.

Kehysanalyysi aloitettiin lukemalla aineisto toiseen kertaan ja koodaamalla verkkouutisaineisto siten, että keskityttiin sekä kehystämisvälineisiin että tekstien järkeilyvälineisiin (kts. Gamson & Modigliani 1987). Koska tutkimuksessa oli tarkoitus selvittää, minkälaisen kehysten kautta monimuotoisuus ja metsätalous liittyvät ja suhtautuvat artikkeleissa toisiinsa, koodisto kattoi kaksi aihekokonaisuutta: sekä luonnon monimuotoisuuden ja luontokadon että metsät, metsien käytön ja

metsätalouden. Tekstimuotoisesta aineistosta poimittiin koodaamalla ne artikkelien osat, jotka olivat ensimmäisen tutkimuskysymyksen kannalta merkittäviä: Teksteistä koodattiin esimerkiksi luonnon monimuotoisuuden, luontokadon, luonnonsuojelun, metsien, metsätalouden ja metsien käytön kestävyuden representaatioita, artikkeleissa nimettyjä luontokadon syitä, ratkaisuja ja seurauksia, keskustelua metsien monimuotoisuuden ja metsien käytön suhtautumisesta toisiinsa ja monimuotoisuuden turvaamisen seurauksista. Sen lisäksi kiinnitettiin huomiota selkeisiin ja piileviin asenteisiin, arvoihin ja tunteisiin, jotka artikkeleissa liitettiin luonnon monimuotoisuuteen. Asenteita ja arvoja ilmaisevia ilmaisuja etsittiin erityisesti juttujen lähteiden sitaateista, jutussa käytetyistä adjektiiveista ja tunnetta kuvaavista verbeistä. Näin päästiin kiinni ilmiön ja ongelman – luonnon monimuotoisuuden, luontokadon ja metsätalouden – määritelmiin, syihin, seurauksiin ja ehdotettuihin ratkaisuihin, mutta myös moraalisiin arvostelmiin ja motivaationaalisiin syihin, jotka kannustivat joko olemaan huolissaan tai olemaan välittämättä luonnon monimuotoisuudesta metsissä.

Levinin (2005) mukaan kehysten analysointia voi ajoittain vaikeuttaa se, että kokonaan kehittyneellä kehyställä on haastavaa löytää yksittäisestä uutisjutusta. Sen sijaan kehykset muodostuvat uutisartikkeleiden sarjoissa, jotka käsittelevät samaa teemaa ja aihetta. Sen vuoksi tietyn kehyksen kaikkia elementtejä ei yleensä löydy yksittäisistä artikkeleista, vaan palasia pitää yhdistää laajemmista kokonaisuuksista. (Levin 2005.) Tästä syystä aineistoa pyrittiin hahmottamaan myös kokonaisuutena uutismedioittain ja löytämään yhteyksiä samantyyppistä aihetta käsittelevien juttujen väliltä. Lisäksi uutisisältöjä luokiteltiin analyysin edetessä myös samaa ilmiötä ja yksittäisiä tapahtumia käsitteleviin juttuihin, joista uutisoitiin vähintään kahdessa aineiston uutismediassa. Esimerkiksi Luonnonvarakeskuksen raportti metsälain muutoksen tavoitteiden toteutumisesta oli esillä sekä Ylellä, Helsingin Sanomissa että Maaseudun Tulevaisuudessa. Myös Gamson ja Modigliani (1989) ajattelevat tutkimuksen aiheeseen liittyvien tapahtumien, eli niin sanottujen 'kriittisten kohtien', kutsuvan esiin analyysin kannalta antoisia, erilaisia ja toisistaan poikkeavia kehyksiä.

Journalistisista artikkeleista on yleensä havaittavissa yksi selkeä asiaspesifi kehys, jonka avulla ilmiö tai ongelma on määritelty, mutta joissain tapauksissa kehyksiä voi olla myös useampia (Di Gregorio ym. 2012). Tässä tutkimuksessa asiaspesifit

kehukset jaettiin ensisijaisiin ja toissijaisiin kehyksiin. Ensisijaisen kehyksen muodostumisessa juttujen lähteinä käytetyillä tahoilla on merkittävä rooli – Reinin ja Schönin (1994) ajattelua mukaillen kehyksen olemassaolo yksittäisessä tekstissä siis edellyttää kehystä edistävän instituution tai organisaation olemassaoloa. Ensisijaisen kehyksen edistäjätahot on usein nimetty henkilötasolla, ja he ovat jutun teeman kannalta asiantuntija-asemassa (Di Gregorio ym. 2012). Jutuissa voi myös esiintyä joko aihetta tai kehystä vastustavia tahoja (Di Gregorio ym. 2012), mutta tässä tutkimuksessa kehyksen pelkkää vastustamista ei tulkita toissijaiseksi kehykseksi. Ainoastaan silloin, kun vastustajille annetaan jutussa tilaa esimerkiksi määritellä ongelma kokonaan uudelleen, tai jopa kieltää sen olemassaolo, muodostuu tekstiin toissijainen kehys. Sen lisäksi kaksi eri kehystä voivat esiintyä samassa jutussa toisiaan täydentävinä – silloin toissijainen kehys ei muodostu ensisijaisen kehyksen vastustuksesta, vaan kehysten yhteistyöstä. Toisiaan täydentävät kehykset on mahdollista erottaa siitä, että ne määrittelevät ilmiön tai ongelman eri tavoilla ja voivat ehdottaa erilaisia ratkaisuja, mutta määritelmät ja ratkaisut eivät sulje toisiaan pois.

4. TULOKSET

4.1 VERKKOUUTISAINESTON AIHEET

Kehysanalyysiin valituissa Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden artikkeleissa oli hajontaa eri tekstilajien välillä. Lähes kaikki Ylen jutut olivat uutisia tai uutisartikkeleita, mutta mukaan mahtui myös kolme henkilökuvaa, kaksi kolumnia, yksi laajempi reportaasi ja kaksi sosiaalisen median alustoja varten tuotettua feed-muotoista uutisjuttua. Helsingin Sanomissa aihealuetta käsiteltiin eniten mielipidekirjoituksissa: uutisten ja uutisartikkelien lisäksi aineistossa oli 46 mielipidekirjoitusta tai vastinetta, kaksi pääkirjoitusta, viisi henkilökuvaa, yksi kolumni ja yksi reportaasi. Maaseudun Tulevaisuudessa vuorostaan mielipidekirjoituksia ja vastineita oli 12 kappaletta, kolumneja yhdeksän, henkilökuvia kolme, pääkirjoituksia kaksi ja kommentteja yksi. Loput olivat joko uutisia tai uutisartikkeleita. Mielipidekirjoitusten suuri määrä sanomalehtiaineistossa kertoo osaltaan yleisön kiinnostuksesta aiheeseen ja aktiivisesta osallistumisesta julkiseen keskusteluun. Artikkelit on esitetty tekstilajeittain taulukossa 1.

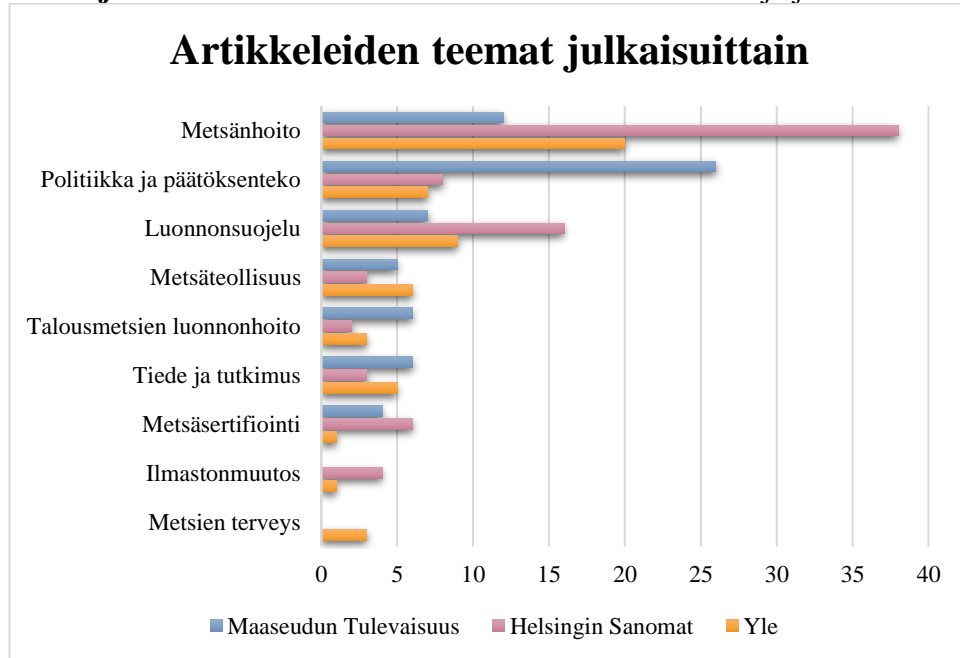
Taulukko 1. Eri medioiden artikkelit tekstilajeittain.

	Yle	Helsingin Sanomat	Maaseudun Tulevaisuus	Yhteensä
Uutinen	14	1	3	18
Uutisartikkeli	33	24	36	93
Reportaasi	1	1	0	2
Henkilokuva	3	5	3	11
Pääkirjoitus	0	2	1	3
Kolumni	2	1	9	12
Mielipidekirjoitus tai vastine	0	46	12	58
Kommentti	0	0	1	1
Feed-muotoinen juttu	2	0	0	2

Artikkelit käsitelivät valittuja aiheita tietynlaisten teemojen kautta ja jutut pystyttiin luokittelemaan niiden perusteella. Suurin osa artikkeleista käsiteli useampaa teemaa päällekkäin, jolloin artikkeli luokiteltiin kaikkein näkyvimmän ja selkeimmän teeman

alle. Artikkelien jakautuminen teemoittain ja verkkomediajulkaisuittain on esitetty kuvaajassa 1.

Kuvaaja 1. Artikkelien määrällinen luokittelu teemoittain ja julkaisuittain.

Luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä puhuttiin eniten sellaisissa aineiston artikkeleissa, joiden pääteemana oli metsänhoito. Metsänhoitoteemaan sisältyvät eri metsänhoitomenetelmät, eli tasaikäisrakenteisen ja jatkuvapeitteisen metsän kasvatus, ja niihin liittyvät toimenpiteet, kuten hakkuut, maanmuokkaus tai metsitys. Metsänhoidon lisäksi politiikka ja päätöksenteko ja luonnonsuojelu olivat yleisiä teemoja ja näitä kolmea käsiteltiin tyypillisesti päällekkäin samoissa artikkeleissa. Sekä Ylen että Helsingin Sanomien artikkeleista suurin osa oli metsänhoitoteemaisia. Maaseudun Tulevaisuuden artikkeleista vuorostaan valtaosa painottui teemaltaan politiikkaan ja päätöksentekoon. Kolmen yleisimmän teeman lisäksi artikkelien aiheina oli metsäteollisuus ja sen yhteydessä tyypillisesti myös talous ja markkinat, talousmetsien luonnonhoito omana kokonaisuutenaan, tiede ja tutkimus sellaisissa tapauksissa, kun artikkeli raportoi uusista tutkimustuloksista tai selvityksistä ja metsäsertifiointi. Metsien terveys ja ilmastonmuutos jäivät pääaiheena marginaaliin, vaikka erityisesti ilmastonmuutosta käsiteltiin tai vähintään sivuttiin useissa jutuissa.

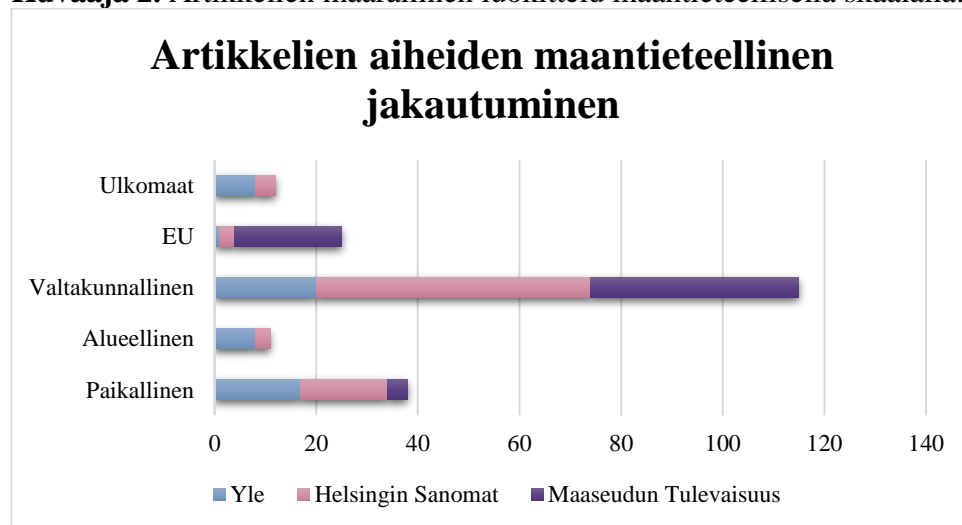
Teemojen lisäksi artikkeleista nousi esiin sellaisia ilmiöitä tai tapahtumia, joita käsiteltiin joko kaikissa kolmessa uutismediassa, tai vähintään kahdessa. Nämä tapahtumat, tai Gamsonia ja Modigliania (1989) lainaten 'kriittiset kohdat', on esitetty taulukossa 2. Ainoastaan Luonnonvarakeskuksen raportti vuonna 2015 voimaan tulleen uuden metsälain vaikutuksista, Luonnonvarakeskuksen ja Suomen ympäristökeskuksen tutkimus luontokadon ratkaisusta ja Euroopan komission toukokuussa 2020 julkaisema biodiversiteettistrategia olivat sellaisia aiheita, joita kaikki mediat käsitelivät luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön kontekstissa. Tosin Helsingin Sanomien aineistossa biodiversiteettistrategia ja Maaseudun tulevaisuudessa Luken ja Syken tutkimus olivat esillä ainoastaan mielipidekirjoituksissa. Loput aiheista esiintyivät vain kahdessa mediassa. Siihen voi olla selityksenä, että kaikki aiheet eivät ole esimerkiksi paikallisuutensa vuoksi ylittäneet uutiskynnystä kaikissa medioissa – näin voi olla esimerkiksi Helsingin Sanomien kohdalla, joka ei ole uutisoinut Turun kaupungin siirtymisestä jatkuvaan kasvatukseen. Toisaalta taas vaihtelu medioiden välillä voi johtua siitä, että kaikki niistä eivät ole kirjoittaneet aiheista nimenomaan monimuotoisuuden ja metsien käytön näkökulmasta ja siksi aihetta käsittelevät uutiset eivät ole nousseet mukaan aineistoon.

Taulukko 2. Aineistossa toistuvat ilmiöt ja tapahtumat ja niiden käsittely medioittain.

	Yle	Helsingin Sanomat	Maaseudun Tulevaisuus
Uuden metsälain vaikutukset 1/2020	x	x	x
Luken ja Syken tutkimus luontokadon ratkaisusta 5/2020	x	x	x
EU:n biodiversiteettistrategia 5/2020–5/2021	x	x	x
Evon kansallispuistohanke ja hakkuut 7/2020–4/2021	x	x	
PEFC-standardin päivitys 7/2020–5/2021	x	x	
EU:n metsästrategia 9–10/2020		x	x
Turku siirtyy jatkuvaan kasvatukseen 10/2020	x		x
Avohakkuut historiaan -aloite 10–12/2020	x	x	
Jyrki Kataisen avohakkuupuheet 11/2020		x	x
Luontokartoittajien oikeudet 11/2020–3/2021	x		x
Kemin tehdasinvestointi 1–4/2021	x	x	
FSC-standardin päivitys 2–5/2021		x	x
Luontopaneelin vaalitentti 5/2021		x	x

Jokaisessa artikkelissa teemoja ja tapahtumia käsiteltiin jollain maantieteellisellä tasolla – paikallisesti, alueellisesti, tai valtakunnallisesti. Artikkelit, jotka käsitelivät aiheita sekä valtakunnallisesti että Euroopan unionin tasolla, eli käytännössä uutisoivat kansalliseen politiikkaan vaikuttavasta EU:n päätöksenteosta, luokiteltiin luokkaan ”EU”. EU:n ulkopuolisia maita koskevat jutut vuorostaan ryhmiteltiin luokkaan ”ulkomaat”. Aineistossa luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä käsiteltiin eniten valtakunnallisella tasolla, mutta jonkin verran myös paikallisesti. Ylen sisällöt jakautuivat melko tasaisesti valtakunnallisen, alueellisen ja paikallisen uutisoinnin välille, mikä oletettavasti kertoo laajasta toimitusverkostosta. Helsingin Sanomien fokus oli valtakunnan tason uutisissa, mutta myös paikallisasioita käsiteltiin – varsinkin pääkaupunkiseudun ja muun Etelä-Suomen osalta. Maaseudun Tulevaisuus uutisoi paljon EU:n biodiversiteetti- ja metsästrategioista, mikä heijastui myös lehden uutisten maantieteelliseen jakautumiseen. Monimuotoisuutta ja metsätaloutta käsitteleviä paikallisuutisia Maaseudun Tulevaisuudessa oli hyvin vähän. Artikkelien aiheiden maantieteellinen jakautuminen on esitetty kuvaajassa 2.

Kuvaaja 2. Artikkelien määrällinen luokittelu maantieteellisellä skaalalla.

4.2 MONIMUOTOISUUDEN JA METSÄTALouden KEHYKSET

Artikkeleista tunnistettiin analyysin avulla kehyksiä, jotka korostavat luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön suhteen tiettyjä puolia. Kehykset ovat asiaspesifejä, eli ne liittyvät artikkelien luvussa 4.1 esitettyihin teemoihin, mutta ovat niitä kokonaisvaltaisempia ja kattavampia tulkintoja teemojen aiheista. Kehykset

ehdottavat lukijalle, miten ja mitä luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä pitäisi ajatella, minkälainen suhde niillä on, mitä seurauksia suhteesta on, ja miten suhteen mahdollisia ristiriitoja voidaan ratkaista. Aineistosta tunnistettiin yhteensä viisi asiaspesifiä kehystä:

1. Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle
2. Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi
3. Luontokato on monimutkainen ongelma
4. Monimuotoisuuden turvaamisella on negatiivisia seurauksia
5. Monimuotoisuuden ja metsien käytön yhteensovittaminen on mahdollista
  - a. Optimistinen
  - b. Kriittinen
  - c. Jatkuva kasvatus ratkaisuna

Lähes kaikki analyysiin valitut artikkelit käsitelivät luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä siinä laajuudessa, että ne tulkitsivat monimuotoisuuden ja metsien käytön suhdetta jonkun edellä esitetyn kehyksen kautta. Ainoastaan kymmenen artikkelia lähestyi aihetta muunlaisen kehyksen avulla: ensisijainen kehys ei liittynyt suoraan monimuotoisuuteen ja metsätalouteen, vaan vasta toissijainen kehys otti kantaa niiden suhteeseen. Viides kehys – yhteensovittaminen on mahdollista – jakautuu analyysin perusteella kolmeen alakehykseen: vaikka luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön suhde määritellään kattokehyksessä samalla tavalla, suhdetta arvioidaan alakehyksissä eri tavoin ja luontokadon ongelmaan tarjotaan toisistaan poikkeavia ratkaisuja.

Aineiston jutuista osa oli toimittajien kirjoittamia ja osa yksityishenkilöiden. Siksi analyysissä oletettiin, että journalistisissa sisällöissä olisi havaittavissa myös uutiskehyksiä (mm. Semetko & Valkenburg 2000) ja muita vakiintuneita kehyksiä, joilla toimittajat organisoivat tiedettä ja politiikkaa yhdistäviä yhteiskunnallisia debatteja (Nisbet 2010). Yksityishenkilöiden kirjoittamat mielipidekirjoitukset, vastineet ja kolumnit vuorostaan analysoitiin etsimällä ainoastaan asiaspesifejä kehyksiä. Niidenkin kohdalla voitaisiin argumentoida, että uutismedioiden toimitukset valitsevat ja päättävät, mitkä mielipidettä ilmaisevat tekstit julkaistaan, ja siksi toimitus rakentaa tietynlaisia kehyksiä – esimerkiksi konfliktikehyksiä – myös samaa

aihetta käsittelevien mielipidekirjoitusten ympärille. Tämänkaltainen analyysi ei kuitenkaan ollut tässä yhteydessä tutkimusresurssien kannalta mahdollista.

Käsittelen ensin asiaspesifejä kehyksiä, joiden avulla luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä organisoitiin aineiston artikkeleissa. Kehysten ominaispiirteet on koottu neljään taulukkoon – taulukoihin 3, 4, 5 ja 6 – jotka kuvaavat kehysten välisiä eroavaisuuksia tiivistetysti. Taulukoissa 3 ja 4 on luokiteltu kunkin kehysten kehystämismäälineitä seuraavasti: avainsanoihin, jotka ilmentävät millä tavoin tietystä teemasta puhutaan kehyksessä, luonnon monimuotoisuuden, luontokadon ja metsien representaatioihin, jotka havainnollistavat esimerkiksi minkälaisia synonyymeja, metaforia ja metonymioita ilmiöistä käytetään, metsäalan, metsätalouden ja metsänhoitotoimenpiteiden representaatioihin, jotka kertovat minkälaisilla kielellisillä ilmauksilla metsänhoidosta puhutaan, fraaseihin, eli toistuviin toteamuksiin ja faktoina esitettyihin lausahduksiin. Koska analyysissä edettiin aineiston ehdoilla ja tasaikäsrakenteisen metsänhoidon ja jatkuvan kasvatuksen representaatioiden välillä huomattiin eroja, päätettiin metsänhoidon representaatiot jakaa edelleen kasvatustieteen mukaan. Jos aineistossa puhuttiin yleisesti 'metsätaloudesta', oletettiin sen viittaavan tasaikäsrakenteiseen metsänhoitoon. Samanlainen ero huomattiin myös talousmetsien ja luonnonmetsien välillä, minkä vuoksi myös niiden representaatiot luokiteltiin ominaan. Taulukot ovat kahdessa osassa, jotta kehystämismäälineitä olisi helpompi tarkastella. Ensimmäiset neljä kehystä on esitetty taulukossa 3. Viides kehys on esitetty alakehyksittäin taulukossa 4.

Taulukko 3. Esimerkkejä neljän ensimmäisen kehysten kehystämismäälineistä.

	Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle	Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi	Luontokato on monimutkainen ongelma	Monimuotoisuuden turvaamisen negatiiviset seuraukset
Avainsanat	Uhanalaiset lajit, hakkuut, avohakkuut	Luonnonsuojelu, Metso, ennallistaminen	Luontokato, ekosysteemit, elinympäristöt	Biotalous, kestävä metsätalous, kiertotalous
Luonnon monimuotoisuus ja luontokato	Uhanalaiset lajit, sukupuutto, lahopuu, hömötiainen	Uhanalaiset lajit, metsien tärkeät rakennepiirteet	Arvokasta pääomaa, varallisuutta, vakuutus, hyötyä yhteiskunnalle	”Tärkeä asia”

	Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle	Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi	Luontokato on monimutkainen ongelma	Monimuotoisuuden turvaamisen negatiiviset seuraukset
Talousmetsät	Puupelto, plantaasi, raaka-ainetaranto, tiheä kuusimuuri, sellupuuviljelmä	Aiheuttavat lajien uhanalaistumista, vain vähän lahoppuuta	Aiheuttavat muutoksia elinympäristöissä ja lajikoostumuksessa	Maaseudun tärkein resurssi, Suomen pääasiallinen uusiutuva luonnonvara, kunnan metsä, omaisuus, metsävarat
Luonnonsuojelu	Hakattavaksi aiottu metsät voi suojella Metso-ohjelmalla	Suojelualueita on liian vähän, varsinkin Etelä-Suomessa, luonnon pelastaminen ja auttaminen	Suojelua tulisi lisätä merkittävästi, varsinkin Etelä-Suomessa	Suojelualueita on tarpeeksi, lisäsuojelu on Suomelle suhteeton vaatimus, metsien museointi
Metsäala, metsätalous ja metsänhoito	Kyntöraiskiot, hakkuuaukot, metsien tehokäyttö, hakataan paljaaksi ja rajusti, maaperä käsitellään raastasti	Metsätalous uhanalaisuuden aiheuttaja	Nykyiset tavat toimia eivät säilytä monimuotoisuutta	Biotalous, tekee metsästä terveen ja nopeakasvuisen, kypsyneen puusadon hakkuut, hyväksi koetut päätehakkuut, puupohjainen kiertotalous
Jatkuva kasvatus	-	-	Määrää on tärkeää lisätä, yksi monimuotoisuuden turvaamisen keinoista	Soveltuu harvalle paikalle, ei tutkittu tarpeeksi, puuntuotanto on hitaampaa, voi tukea monimuotoisuutta
Fraasit	Luonnontilaisia metsiä on enää muutama prosentti jäljellä, suojelu on myöhäistä (toteutettujen hakkuiden jälkeen)	Etelä-Suomen metsistä vain 3 % on suojeltuja, vanhoista metsistä on enää rippeet jäljellä	Monimuotoisuus mukana kaikessa päätöksenteossa ja taloudellisessa toiminnassa	Realismia tarvitaan, monimuotoisuus on tärkeää, Suomi on metsien hoidossa edelläkävijä, Suomen metsistä 10 % on tiukasti suojeltuja, vaatimuksia ja velvollisuuksia tulee välttää, yli puolet Euroopan tiukasti suojelluista metsistä sijaitsee Suomessa

Taulukko 4. Esimerkkejä viidennen kehiksen ja sen alakehysten kehystämismenetelmistä.

	Monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista		
	Optimistinen	Kriittinen	Jatkuva kasvatus
Avainsanat	Kestävä metsätalous, metsien monikäyttö	Taloustmetsien luonnonhoito, jatkuva kasvatus, luonnonsuojelu	Jatkuva kasvatus

	Optimistinen	Kriittinen	Jatkuva kasvatusta
Luonnon monimuotoisuus ja luontokato	Tärkeä kestävyysteema, ajankohtainen asia	Uhanalaiset lajit, ekosysteemit, lahopuu, luonto pääomana	Luontoarvot, metsien uhanalaiset lajit
Luonnonmetsät	-	Monimuotoisempia kuin talousmetsät, virkistyskäyttöön sopivia	Muistuttavat kiertokulultaan jatkuvan kasvatuksen metsiä
Talousmetsät	Metsävarat, hyväkuntoisia ja kasvavia, teollisuuden raaka-ainetta, tehokkaita hiilinielujia	Metsävarat, puuteollisuuden resursseja	Tasaikäisrakenteiset puupeltoja, jatkuvan kasvatuksen "perinteisiä" ja "oikeita" metsiä, resursseja
Luonnon-suojelu	Suojelun tasapainottaminen talouskäytön kanssa, suojelun järkevä kohdistaminen, vapaaehtoisuus	Lisäsuojelu on välttämätöntä, mutta ei yksinään riitä	-
Metsäala, metsätalous ja metsänhoito	Ottaa huomioon myös luontoarvot, virkistyskäytön, maiseman ja ilmastonmuutoksen torjunnan, kokonaiskestävyys	Taloudellisia tavoitteita korostetaan liikaa	Hakkuuraiskiot, metsä pyyhkäistään paljaaksi avohakkuulla, hakataan paljaaksi, metsä vedetään matalaksi
Jatkuva kasvatusta	-	Määriä pitää lisätä erityisesti valtion metsissä, ei voi soveltaa kaikkialla	Luonnonmukaista ja järkevää metsänhoitoa, ekologinen, kestävä, mahdollistaa luonto-, maisema- ja virkistysarvot talousmetsissä
Fraasit	Yhteensovittaminen on mahdollista, monimuotoisuuden turvaaminen ja metsäteollisuus eivät sulje toisiaan pois	Oleellista on, <i>miten</i> metsiä hakataan ja <i>millaisia</i> ne ovat, kokonaiskestävyyteen kuuluu lajien elinmahdollisuuksien turvaaminen	Jatkuva kasvatusta on kasvatustapa, jolla pystytään aidosti soveltamaan yhteen eri tavoitteet, taloudellisesti kannattavin vaihtoehto

Taulukoissa 5 ja 6 on vuorostaan luokiteltu eri kehyksille tyypillisiä järjestyvälineitä Entmanin (1993) esittämää jakoa mukailen. Välineitä on pilkottu jonkin verran selkeyden saavuttamiseksi ja ne on luokiteltu seuraavasti: ongelman tai ilmiön määrittelyyn, sen taustalla oleviin syihin ja syyllisiin ja muihin tietynlaiseen määrittelyyn johtaviin seikkoihin, ongelmasta tai ilmiöstä koitaviin seurauksiin, ehdotettuihin ratkaisuihin ja ehdotettuun varsinaiseen toimintaan, ja lopuksi ongelmasta tai ilmiöstä esitettyihin moraalisiin väittämiin. Neljä ensimmäistä kehystä on esitetty taulukossa 5 ja viimeinen kehys alakehyksittäin taulukossa 6.

Taulukko 5. Neljän ensimmäisen kehyksen järkeilyvälineet.

	Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle	Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi	Luontokato on monimutkainen ongelma	Monimuotoisuuden turvaamisen negatiiviset seuraukset
Määrittely	Luontokato kiihtyy metsätalouden vaikutuksesta	Luontokatoa ei saada pysäytettyä ilman metsien suojelua	Luontokato on kompleksinen ongelma, jolle ei ole helppoja ratkaisuja	Luonnon monimuotoisuus on tärkeää, mutta myös trendi, jolla on liikaa painoarvoa
Tausta, syyt ja syylliset	Metsätalous, avohakkuut, metsien yksipuolisuus, lahoppun väheneminen metsätalouden vuoksi	Suojelualueiden vähäinen määrä, metsätalous ja talousmetsien rakenne	Talouskasvu, lisääntynyt kulutus, voimakas maankäyttö, ilmastonmuutos, metsätalous	Metsät nähdään vain monimuotoisuuden tai hiilinielujen kautta, vääränlaiset monimuotoisuuden turvaamisen keinot (mm. yksipuoliset suojelutavoitteet), tahot, jotka eivät ymmärrä metsätaloutta
Ratkaisut	Korkeiden suojeluarvojen metsien hakkuista luovuttava, hakkuutavoitteita pienennettävä, metsätaloudesta (valtion metsissä) luovuttava	Metsien suojelua ja elinympäristöjen ennallistamista on lisättävä merkittävästi, arvokkaat valtion metsät suojeltava	Luonnon monimuotoisuuden sisällyttäminen kaikkeen päätöksentekoon ja lainsäädäntöön, luontokadon aiheuttaminen taloudellisesti kannattamattomaksi, sääntely, ratkaisujen monipuolisuus	Metsien taloudellisten ja sosiaalisten näkökulmien huomiointi, tasapaino, biotalous ja kestävä metsätalous, kustannushyöty-analyysi, taloudellisten vaikutusten arviointi, monimuotoisuuden huomioonvoinnin vapaaehtoisuus
Seuraukset	Jos hakkuita lisätään, metsien uhanalaiset lajit häviävät ja lajinkato kiihtyy	Jos suojelua ei lisätä, luontokato jatkuu, suojellut metsät turvaavat monimuotoisuutta	Ihmisten ja yhteiskuntien hyvinvointi romahtaa, arvaamattomat seuraukset, elinmahdollisuuksien heikentyminen	Metsien käytölle rajoituksia ja vaatimuksia, metsien terveys heikkenee, hakkuut siirtyvät ulkomaille, fossiilisten polttoaineiden käyttö kiihtyy
Moraaliset väittämät	Metsät pitää pelastaa hakkuilta, uhanalaiset lajit ja monimuotoisuus voittavat, jos hakkuut lopetetaan	Viimeiset luonnonmetsät ja vanhat metsät on suojeltava, Etelä-Suomeen on perustettava lisää suojelualueita, valtion metsät on suojeltava	Rakenteellista muutosta tarvitaan, luontokatoon on suhtauduttava yhtä vakavasti kuin ilmastonmuutokseen, rajoituksia ja sääntelyä tarvitaan	Suomalainen metsätalous on kestävä, hyvä metsänhoito on ilmastoteko, Suomi on edelläkävijä, Suomessa on jo tehty paljon metsien monimuotoisuuden hyväksi, puu ei lopu metsistä
Toiminta	Hakkuut arvokkaissa metsissä lopetetaan	Suojelualueita perustetaan lisää	Monimuotoisuuden huomiointi kaikessa yhteiskunnan toiminnassa	Päätävältä metsistä pidetään kansallisissa käsissä, metsistä pidetään hyvää huolta

Taulukko 6. Viidennen kehyksen järjelyvälineet alakehyksittäin jaettuna.

	Monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista		
	Optimistinen	Kriittinen	Jatkuva kasvatusta
Määrittely	Luontokato on ongelma, joka pystytään ratkaisemaan samalla, kun talouskäyttöä jatketaan	Luontokato on ongelma, ratkaisussa talousmetsät ja lisäsuojelu ovat avainasemassa	Luontokato on ongelma, joka voidaan ratkaista siirtymällä metsissä jatkuvaan kasvatukseen
Tausta, syyt ja syylliset	Historiallinen metsien käsittely, intensiivinen metsätalous	Nykyisten keinojen riittämättömyys, puuntuotannon asema, lisäsuojelu yksinään ei riitä turvaamaan monimuotoisuutta	Tasaikäisrakenteinen metsätalous, metsäammattilaisten neuvot
Ratkaisut	Nykyiset luonnonhoidon toimenpiteet, lainsäädännön, metsäsertifioinnin ja metsänhoidon suositusten vaatimukset, toimien vapaaehtoisuus ja korvaukset	Metsien käsittelytapojen monipuolistaminen, suojelun lisääminen, nykyistä vaikuttavampi luonnonhoito, taloudelliset kannustimet	Jatkuva kasvatusta
Seuraukset	-	Luontokato jatkuu, jos ongelman vakavuutta ei suostuta tunnustamaan eikä kunnianhimoisempia ratkaisuja oteta käyttöön	Tasaikäisrakenteinen metsätalous edistää uhanalaisten lajien häviämistä ja luontokatoa
Moraaliset väittämät	Kaikki metsiin liittyvät tavoitteet ovat samaan aikaan saavutettavissa, tuloksia on saatu aikaan	Monimuotoisuuden turvaamiseen on suhtauduttava tosissaan, muut arvot eivät voi olla alisteisia puuntuotannolle	Metsänomistajilla on mahdollisuus auttaa lajeja vaihtamalla kasvatustapoa
Toiminta	Jatkaminen oikealla tiellä	Keinot paremmin käyttöön	Kasvatustapoa vaihtaminen

Seuraavassa viidessä alaluvussa kehyksiä tarkastellaan yksi kerrallaan ja samalla esitän havaintoja kehyksien edistäjistä ja vastustajista ja mahdollisista toissijaisista kehyksistä. Tutkimusaineiston artikkeleista on poimittu lainauksia tukemaan esitettyjä havaintoja. Artikkelit on sujuvaa viittaamista varten numeroitu ja esitetty numerorjestyksessä liitteessä 1. Artikkeleihin viitataan niiden numeroinnin mukaisesti aina lainauksien jälkeen. Alalukuun 4.2.6 on koottu havainnot journalistisista kehyksistä, joita on sovellettu asiaspesifien kehysten rinnalla tai hallitsevina kehyksinä toimittajien kirjoittamissa sisällöissä. Alaluvussa 4.2.7 on vertailtu kehysten jakautumista eri uutismedioittain ja esitetty havaintoja eri julkaisujen journalististen lähteiden käytöstä.

4.2.1 Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle

Kehyksessä painotetaan, että metsätalous ja metsänhoito ovat suurimpia uhkia metsäluonnon monimuotoisuudelle. Kehykselle on tyypillistä, että metsäalaa, metsätaloutta ja metsänhoitotoimenpiteitä representoidaan niin, että ne herättävät negatiivisia mielikuvia. Talousmetsien ja luonnonmetsien tai suojeltujen metsien välille tehdään kehystä soveltavissa artikkeleissa selkeä ero. Talousmetsät ovat toisinaan uhkakehyksessä ”yksitoikkoisia puupeltoja” (artikkeli 62), niistä puhutaan ”sellupuuviljelminä tai kuusipuuviljelminä” (artikkeli 133) ja niitä luonnehditaan ”yhtä puulajia kasvaviksi, tasaikäisiksi plantaaseiksi” (artikkeli 60). Metsätaloustoimenpiteiden kuvauksissa käytetään väkivaltaa ilmentäviä verbejä ja adverbeja, kuten silloin kun puhutaan ”suohon revitystä ojasta” (artikkeli 132), kun ”metsiä on hakattu -- poikkeuksellisen rajusti” (artikkeli 48), kun ”hakkuualat hakataan -- paljaiksi” (artikkeli 15), tai kun ”maaperä käsitellään raa’asti auraamalla, äestämällä ja kaivamalla kannot ylös” (artikkeli 80). Metsätalous yhdistetään tasaikäisrakenteiseen metsän kasvatukseen, jolloin puhutaan ”voimaperäisestä metsätaloudesta avohakkuineen” (artikkeli 8) ja metsien ’tehokäytöstä’. Joissain tapauksissa metsätalouden käytäntöjä pidetään jopa laittomana, kuten mielipidekirjoituksen kirjoittajan mielestä silloin, kun metsää hakataan lintujen pesimäaikana:

”Tämä ilmeisen laitton toiminta ei näytä kiinnostavan ketään.” (artikkeli 71)

Uhkakehyksessä ’oikea metsä’ on toistuva fraasi, jolla viitataan joko vanhoihin, suojeltuihin, tai luonnontilaisiin metsiin, ja samalla suljetaan talousmetsät pois samasta kategoriasta:

”Harmillisen moni ei edes tiedä mikä on oikea metsä. Metsä käsitetään usein siksi tasaikäiseksi ja yksipuoliseksi puupelloksi eli viljellyksi talousmetsäksi.” (artikkeli 159)

”Monet suomalaisista eivät ole koskaan käyneet vanhassa metsässä. Emme tiedä, miltä oikea metsä näyttää.” (artikkeli 60)

”– Oikea metsä on saanut elää vuosikymmeniä omien lakiensa, tai miksi niitä sanookaan, mukaan. Jos puu kuolee, se kuolee ja on pystyssä niin kauan kunnes sitten tuuli tai laho sen kaataa” (artikkeli 86)

Luonnontilaisten tai sen kaltaisten – eli kehyksen mukaan oikeiden metsien – kuvailuun käytetään uhkakehyksessä aikaa. Samassa yhteydessä todetaan usein määrällisiä arvoja hyödyntäen, kuinka vähän luonnonmetsiä enää on jäljellä: yleisin käytetty luku on alle kolme prosenttia kaikista Suomen metsistä. Luonnontilaisen kaltaisissa metsissä muun muassa ”voi nähdä talitiaisten ja närhien ohella uhanalaisia töyhtö- ja hömötiaisia sekä hyvällä onnella valkoselkätikan” (artikkeli 26). Metsien rakennepiirteitä avataan lukijalle kaunokirjallisuutta muistuttavilla ja estetiikkaa korostavilla kuvauksilla, mutta samalla selitetään niiden ekologista merkitystä ja erityisesti lahopuun tärkeyttä:

”Pehmeät sammalmättäät peittävät maahan kaatuneita puunrunkoja. Naavaa roikkuu puiden oksilla. Vihreän eri sävyt kilpailevat keskenään.” (artikkeli 27)

”Maasta pilkistävät taimet, ylväänä seisovat monisatavuotiset ikipuut, sammalten peittämät lahopuut, kelot ja pökkelöt elävät sulavassa aikajatkumossa rinta rinnan” (artikkeli 60)

”Iso osa uhanalaisista lajeista elää lahopuissa, ja lahopuuston esiintyminen onkin yksi kriteeri luonnontilaiselle metsälle.” (artikkeli 17)

Luonnon monimuotoisuutta representoidaan uhkakehyksessä itse käsitettä tai sen synonyymejä käyttämällä, mutta useimmiten kuitenkin metonymioilla, jolloin monimutkaista käsitettä havainnollistetaan kokonaisuuden osan avulla. Tyypillisimmin käytetty metonymia on uhanalaisten lajien joukko, mutta välillä aineistossa viitataan myös yksittäisiin lajeihin, tai tiettyihin elinympäristöihin. Yksittäisistä lajeista aineistossa toistuvat hömötiainen ja kuukkeli. Uhanalaisia lajeja ja elinympäristöjä esitetään yleensä numeerisilla määrillä, kuten uhanalaisten

metsälajien tai metsätyyppien määrällä, Suomen uhanalaisten lajien kokonaismäärällä, tai lahoppuusta riippuvaisten lajien määrällä. Näin monimuotoisuudesta puhutaan lähes aina sen akuutin vähenemisen, eli monimuotoisuuden heikkenemisen kautta. Luonnon monimuotoisuuden heikkenemisestä käytetään erilaisia synonyymejä, kuten 'luontokato' ja 'lajikato'. Kehystä hyödyntävät tekstit ovat rakenteeltaan sellaisia, että ne linkittävät lähes poikkeuksetta luontokadon ja monimuotoisuuden vähenemiseen johtaneet syyt ja syylliset sekä kausaaliset suhteet hyvin selkeästi toisiinsa:

”– Suurin uhka nopeasti uhanalaistuneille hömö- ja töyhtötaiselle ovat hakkuut ja metsien yksipuolistuminen.” (artikkeli 26)

”Avohakkuut pirstovat metsiä ja jättävät lajeille -- yhä ahtaammaksi käyviä elinympäristöjä.” (artikkeli 7)

”Kolmannes suomalaisista metsälajeista on riippuvaisia lahoppuusta, ja käynnissä oleva eliölajien uhanalaistuminen on pitkälti sidoksissa vähäiseen lahoppuun määrään.” (artikkeli 99)

Uhkakehystä käyttävissä artikkeleissa on toisinaan tapana vahvistaa metsien luontokadon syyllisen – suomalaisen metsätalouden – negatiivista luonnehdintaa vertaamalla Suomea muihin maihin:

”-- [luonnon]metsiä sain hiljattain ihastella Sloveniassa, missä avohakkuut ja maanmuokkaus ovat olleet kiellettyjä jo vuosikymmenien ajan.” (artikkeli 60)

”Eri maiden säästöpuuohjeiden vertailussa Suomen PEFC-sertifioinnin edellyttämä säästöpuuiden määrä oli kaikkein alhaisin.” (artikkeli 15)

”– Sveitsissä ajatellaan Suomen olevan huippumaa, mitä metsätalouteen tulee, sillä täällä osataan. On ollut valtava pettymys huomata, ettei näin ole.” (artikkeli 21)

Uhkakehystä sovelletaan usein, kun uutisoidaan tiettyyn paikkaan sidotuista hakkuista, jotka ovat kehyksen edistäjien mukaan vaarantamassa alueen metsän monimuotoisuuden. Samaan tapaan kuin uhanalaiset lajit edustavat kehyksessä luonnon monimuotoisuutta, juttuihin valitut hakkuut toimivat metonymioina suomalaisesta metsätaloudesta: kun uutisoidaan tietyn paikkakunnan hakkuista, on luontevaa avata myös laajemmin metsätalouden vaikutuksia luonnon monimuotoisuuteen. Aineistossa käytetään uhkakehyksiä esimerkiksi Padasjoen Taruksen, Sotkamon Losonvaaran, Oulunjärven saarien, Helsingin Uutelan ja Evon retkeilyalueen hakkuista käsittelevissä jutuissa. Toisinaan konkreettisia hakkuista ei ole vielä suunniteltu tai tehty, mutta niiden paikallinen uhka on olemassa: alueita, joiden on mahdollista joutua hakkuiden piiriin, edustavat aineistossa muun muassa Suomussalmen valtion metsät ja Kieluan alue Etelä-Savossa.

Asiaspesifien uhkakehysten lisäksi kaikissa uutisartikkeleissa, jotka käsittelevät tiettyjä hakkuista, on hyödynnetty myös konfliktiuutiskehystä, joka korostaa ristiriitaisia tavoitteita toiminnan ja eri tahojen välillä. Kehys toimii jutuissa asettaen toiminnan – tyypillisesti hakkuut, tai muut metsänhoitotoimenpiteet ja vastaavasti hakkaamatta jättämisen tai suojelun – korostetusti vastakkain. Vastakkainasettelua rakennetaan muun muassa ilmaisemalla hätää, kiirettä ja kilpailua, jolloin konfliktitilanteelle muodostuu automaattisesti potentiaalisia voittajia ja häviäjiä. Uhkakehyksessä voittaminen tarkoittaa metsän hakkaamatta jättämistä ja ”pelastamista”, kun taas häviäminen toteutuneita hakkuista:

”Alue, johon avohakkuut olivat tulossa, oli jo merkitty punaisilla nauhoilla. Viime hetkillä metsä pelastettiin.” (artikkeli 17)

”– Harmi, että pienaukot tulivat, mutta onneksi suurin osa metsistä säästy ja kansallispuistoprosessi saa nyt edetä rauhassa” (artikkeli 117)

”Nyt on suojelu myöhäistä. Puiden tilalla ammottavat syvät, hakkuukoneen jättämät ajourat.” (artikkeli 7)

Paikallisia hakkuista koskevissa ja konfliktikehystä hyödyntävissä jutuissa eri tahot on nimetty vähintään organisaatiotasolla ja jutuissa on yleensä suoria lainauksia ainakin

toiselta konfliktin osapuolelta. Konfliktia tai ristiriitaa korostetaan suorissa sitaateissa ja käyttämällä tunnetta ilmaisevia verbejä – usein uhkakehystä edistävä osapuoli on hakkuista tai muusta metsätaloustoiminnasta ’tyrmistynyt’, ’järkyttynyt’, tai ’pöyristynyt’. Konfliktiasetelmaa vahvistavaan uutiskehykseen kuuluu myös, että haastatellut osapuolet ovat voineet kokea tulleensa petetyiksi tai huijatuksi:

” – Meiltä Sykestä on pyydetty lausuntoa, ja olemme kaikesta kertoneet. Mutta ei se mihinkään ole vaikuttanut” (artikkeli 15)

” – Meidän olisi pitänyt yhdessä miettiä kokonaisuutta. Nämä elokuiset hakkuut tulivat kuin märkä rätti kasvoille.” (artikkeli 22)

Joissain tapauksissa asetelma on konfliktikehyksessä päinvastainen ja uhkakehystä vastustavat tahot ovat pettyneitä tai ihmeissään kehystä edistävien pyrkimyksistä – aineistossa näin oli esimerkiksi Evon tiedekansallispuistohankkeen kohdalla:

”– Ympäristöministeriö on yksipuolisella tavalla lähtenyt valmistelemaan itsenäisesti kansallispuistohanketta siihen, asiasta ei ole sovittu sen enempää hallituksessa kuin maa- ja metsätalousministeriön kanssa yhtään mitään.” (artikkeli 46)

Kun samaa metsätalouden uhkana näkevää kehystä sovelletaan yleisellä tasolla uutisessa tai mielipidekirjoituksessa, artikkeleissa nimetään vain harvoin tiettyjä metsäalan toimijoita tai yrityksiä. Sen sijaan syylliseksi metsien monimuotoisuuden heikkenemiseen nimetään yleensä ’avohakkuu’, ’metsätalous’, tai ’metsäteollisuus’ yksilöimättä sen enempää toimenpiteitä tai niiden toteuttajia. Osassa juttuja myös ’liian voimakas maankäyttö’ on suurin syyllinen ja sen yhteydessä mainitaan metsätalouden tai tehometsätalouden olevan yksi tällaisista maankäytön muodoista.

Metsätalouden uhkana näkevät ensisijaiset kehykset saavat aineistossa seurakseen aina optimistisen yhteensovittamisen kehykset, jos toissijaisia kehyksiä käytetään – optimistista alakehystä tarkastellaan luvussa 4.2.5.1. Uhkakehyksen edistäjiä ovat yleensä ympäristöjärjestöt, ekologiaan tai ympäristönsuojeluun suuntautuneet tutkijat ja tutkimuslaitokset ja joissain tapauksissa myös vihreät poliitikot.

Ympäristöjärjestöistä erityisesti WWF:n, Greenpeacen ja Suomen luonnonsuojeluliiton edustajat ovat äänessä. Tutkimuslaitoksista vuorostaan korostuvat yliopistot, Luonnonvarakeskus ja Suomen ympäristökeskus, joiden tutkijoita on haastateltu yksilöinä, mutta samalla organisaatioiden edustajina. Kehyksen tyylille on ominaista, että sen edistäjät ovat äänessä suurin sitaatein, mutta kehystä käyttävissä journalistisissa artikkeleissa on myös paljon haastattelulähteisiin tukeutumaton tietoa esimerkiksi uhanalaisten lajien tilasta. Aineistossa uhkakehyksiä ensisijaisesti käyttäneitä juttuja oli yhteensä 42 kappaletta, joista 15 oli mielipidettä ilmaisevia tekstejä. Valtaosa teksteistä on siis journalistisia artikkeleita, jotka on kehystetty kuvaamaan metsätaloutta ja metsänhoitoa uhkana monimuotoisuudelle.

Aineistossa kehyksen vastustajat ovat useimmiten edunvalvontajärjestöjä tai niiden edustajia, jolloin 'metsäteollisuus', 'MTK', 'metsänhoitoyhdistykset' tai 'metsänomistajat' ovat yhteen sulautuneena massana eri mieltä asiasta, tai joissain tapauksissa myös syyllisiä kehyksen määrittelemään ongelmaan. Ainoastaan konfliktikehyksiä soveltavissa jutuissa kehyksen vastustajat ovat yksilöityjä yhtiöitä tai esimerkiksi kaupunkeja ja kuntia. Tähän poikkeuksena on valtion metsiä hoitava Metsähallitus Metsätalous Oy, joka esiintyy artikkeleissa lähestulkoon aina yksilöitynä ja aktiivisena toimijana: aineistossa harvoin passiivisesti 'hakataan' valtion mailla – sen sijaan Metsähallitus esimerkiksi "haluaa hakata retkeilysaarten luonnonmetsää" (artikkeli 96), "aloitti hakkuut, vaikka puistohanke on vireillä" (artikkeli 116) ja "suunnittelee tai tekee hakkuita metsissä, joissa on havaittu uhanalaisia lajeja" (artikkeli 28). Näin Metsähallitukselle lankeaa valtio-omisteisena yhtiönä suurempi vastuu omasta toiminnastaan kuin esimerkiksi yhtenä rintamana esiintyville puunostajayrityksille.

4.2.2 Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi

Kehyksellä, joka ohjaa ajattelemaan luonnonsuojelua ratkaisuna luonnon monimuotoisuuden heikkenemiseen, on paljon samoja piirteitä edellisessä luvussa käsitellyn metsätaloutta uhkana pitävän kehyksen kanssa. Luonnonsuojelukehys on samaan tapaan kiinnostunut luonnon monimuotoisuuden heikkenemisestä ja lajien uhanalaistumisesta, mutta fokus ei ole yhtä vahvasti syissä ja syyllisissä kuin

uhkakehyksessä, vaan sen sijaan siinä, että luontokatoa ”ei olla vielä onnistuttu pysäyttämään” (artikkeli 56). Luonnonsuojelukehys nostaa harvemmin esille esimerkiksi avohakkuut tiettyinä luontokatoon johtavana hakkuumenetelmänä, vaan puhuu ennen kaikkea metsätalouden vaikutuksista yleensä ja erityisesti talouskäytössä olevien metsien rakennepiirteistä uhanalaisuutta edistävinä asioina:

”Lähes kaikki Suomen metsästä on talousmetsää, mikä on tarkoittanut esimerkiksi lajien katoa” (artikkeli 59)

”Talousmetsissä on lahoppuuta hyvin vähän, ja sen takia monet metsien eliölajit ovat uhanalaistuneet tai uhanalaistumassa” (artikkeli 42)

”Suomalainen metsätalous on luontomme suurin uhanalaisuuden aiheuttaja.” (artikkeli 93)

Talousmetsien rakennepiirteiden ja metsätalouden aiheuttamien metsän ominaisuuksien avulla luonnonsuojelukehystä käyttävissä jutuissa tehdään ero suojeltujen metsien ja talousmetsien välille. Kaikissa luonnonsuojelukehystä hyödyntävissä artikkeleissa ei kuitenkaan nosteta metsätalouden aiheuttamia vahinkoja monimuotoisuudelle ollenkaan esiin, vaan taustaolettamus jää lukijan omien tietojen varaan. Tämä johtuu siitä, että toisin kuin uhkakehyksessä, luonnonsuojelukehyksessä tärkein tarkastelun kohde ei ole metsätalouden tai hakkuiden aiheuttama uhka ja akuutti vaara, vaan ratkaisu ongelmaan. Luonnonsuojelua ratkaisuna ehdottava kehys on ytimeltään yksinkertainen: luontokato pysäytetään suojelemalla lisää metsiä – varsinkin Etelä-Suomessa. Siksi suurin uhka ei olekaan esimerkiksi hakkuut, vaan suojeltujen metsien pieni määrä:

”– Erityisesti etelässä suojeleminen on tärkeää, koska suojeleminen on ylipäänsä hyvin alhainen.” (artikkeli 12)

”Varsinkin Etelä-Suomessa tekee tiukkaa, sillä suojeleminen on ylipäänsä hyvin alhainen.” (artikkeli 32)

”-- metsien suojelutilanteen parantaminen on erityisen tärkeää maan eteläosassa, missä luontainen monimuotoisuus on suurinta mutta metsämaan suojeluaste on hyvin pieni, vain noin kolme prosenttia.”
(artikkeli 74)

Suojelualueiden nykymääriä kuvataan kehyksessä riittämättömiksi ja toistuvana fraasina artikkeleissa esiintyy toteamus siitä, että Etelä-Suomen metsistä vain 3 %, tai ’muutama prosenti’ on suojeltuja. Luonnonsuojelukehykset ovat tyypiltään joko ratkaisua ehdottavia tai motivaationaalisia, jolloin ne vaativat toimintaa ja pyrkivät saamaan myös lukijan ajattelemaan ehdottamallaan tavalla ja seisomaan luonnonsuojeluehdotuksen takana. Osa jutuista keskittyy kuvailemaan kehyksen puitteissa myös onnistumisia, eli uusien luonnonsuojelualueiden perustamista tai suojelualueiden ominaispiirteitä:

”Suojelualueesta näkee, miltä metsä näyttää, kun sille ei tehdä mitään. Metsä on rehevää ja hiljaisuus syvää. Maa jalkojen alla on paksua, kosteaa sammalta. Haavat ovat niin korkeita, että latvoja ihmettelevän niskaan sattuu.” (artikkeli 79)

Luonnonsuojelukehyksen edistäjiä ovat luontojärjestöt ja -yhdistykset, kuten WWF, Greenpeace ja Helsingin luonnonsuojeluyhdistys, vaihtelevasti eri yliopistojen ekologiaorientoituneet tutkijat ja professorit, ympäristöhallinnon edustajat, kuten ely-keskus ja ympäristöministeriö, vihreät poliitikot, Euroopan komissio ja luontoaktiiveiksi itseään kuvailevat yksityishenkilöt. Silloin, kun kehyksen puitteissa puhutaan jo toteutuneista luonnonsuojelualueista, ei kehyksellä aineiston perusteella ole vastustajia. Sen sijaan suunnitellulle luonnonsuojelulle löytyy vastustusta – näin on aineistossa Euroopan unionin biodiversiteettistrategian kohdalla, jonka mukaan 30 % Euroopan maa- ja vesialueista tulisi suojella, ja Evon tiedekansallispuistohankkeen kohdalla. EU:n biodiversiteettistrategiaa käsittelevissä jutuissa on usein luonnonsuojelukehyksen lisäksi monimuotoisuuden turvaamisen negatiivisten seurausten toissijainen kehys, jonka kautta kehyksen vastustajat tulevat näkyviksi. Vastustajia ovat metsäalan edunvalvojatahot, MTK ja Metsäteollisuus ry. Biodiversiteettistrategiaa lähestytään aineistossa useimmiten kuitenkin jonkin muun kuin luonnonsuojelukehyksen kautta. Sen sijaan Evoa käsittelevistä jutuista useampi

oli kehystetty siten, että luonnonsuojelua ehdotettiin tai vaadittiin ratkaisuksi. Evon kohdalla vastustus luonnonsuojelukehyksessä on hyvin marginaalista eikä tarkastelevissa jutuissa muodostunut toissijaisia kehyksiä.

4.2.3 Luontokato on monimutkainen ongelma

Monimutkaisen ongelman kehykset keskittyvät kuvailemaan luonnon monimuotoisuuden heikkenemistä yksityiskohtaisesti. Luontokato on kehystä hyödyntävissä artikkeleissa vallitseva teema, johon metsien käyttö liittyy yhtenä osa-alueena. Kehyksessä monimuotoisuuden merkityksellä yhteiskunnalle ja ihmisille on oleellinen rooli, kuten myös luontokadon seurauksilla. Toisin kuin metsätalouden uhkana näkevässä tai luonnonsuojelua ratkaisuksi ehdottavassa kehyksessä, luontokatoa ei typistetä lajien uhanalaistumiseen. Uhanalaistumiskehitys on yksi oleellinen osa monimutkaisen luontokadon ongelmaa, mutta ei sen ainoa ilmenemismuoto. Kehys käyttää hömötiaista esimerkkinä, mutta ennen kaikkea se pyrkii valottamaan tieteellisiä kehityskulkuja ja kausaalisia suhteita luontokadon taustalla ja näin luomaan lukijalle kuvan ongelman kompleksisuudesta:

”Toimivan ekosysteemin kannalta pieni ja näkymätön osa monimuotoisuutta on usein tärkeintä. Selkärangaiset lajit ovat vain monimuotoisuuden pintakiiltoa ekosysteemissä.” (artikkeli 5)

”Luonnon monimuotoisuus on elinympäristöjen laajuudesta ja kunnosta riippuvaa” (artikkeli 69)

”[Lajikato] edustaa kuitenkin vain jäävuoren huippua. Suuret muutokset koskevat kokonaisia ekosysteemejä ja keskeisiä ekologisia toimintoja, eikä niiden vaikutuksia tunneta.” (artikkeli 175)

Luonnon monimuotoisuuden merkityksestä puhutaan usein metaforien avulla, jotka sisältävät idean monimuotoisuuden ihmisille tuomasta hyödystä. Vaikka luontokadon ongelma on monimutkainen, motivoidaan lukijaa kehyksen avulla kuitenkin välittämään siitä. Metaforat toimivat yhdistämällä monimuotoisuuden käsitteen jonkin jo tutun asian kanssa:

”Monimuotoisuus on kuitenkin ikään kuin vakuutus. Kun tapahtuu jotain odottamatonta, monimuotoisuudella on iso merkitys sille, että järjestelmä pysyy kasassa.” (artikkeli 5)

”Luonnon monimuotoisuus on ihmiskunnan arvokasta pääomaa, ja tätä varallisuutta tulisi hoitaa sen arvon mukaisesti” (artikkeli 43)

”Ekosysteemi on siis kuin dominoketju, jossa yhden palikan kaatuminen heijastuu koko eliöyhteisöön” (artikkeli 98)

Metaforien ohella kehyksessä todetaan suoraan, että ”monimuotoisuudella on -- edullinen vaikutus ihmisten hyvinvointiin ja terveyteen, joten monimuotoisuuden huomioiminen ennen pitkää hyödyttää koko yhteiskuntaa” (artikkeli 29). Luonnon monimuotoisuuden hyötyjä laajennetaan kehyksessä koskemaan myös monimuotoisia metsiä – siis myös metsien monimuotoisuus tuottaa kehyksessä arvoa ja hyötyjä ihmisille:

”-- monimuotoiset monilajiset elinympäristöt ovat yksi parhaimpia vakuutuksia Suomea uhkaavien häiriöiden, kuten metsien hyönteistuhojen varalta.” (artikkeli 69)

Monimutkaisen ongelman kehykset esittävät erilaisia syitä monimuotoisuuden heikkenemiselle. Koska luontokatoa eritellään yleensä kattavammin kuin ainoastaan metsien tasolla, ovat myös luontokadon syyt metsätaloutta tai hakkuita moninaisemmat. Syitä ovat muun muassa ”suomalaisten vaurastuminen” (artikkeli 85), ”talouskasvu” (artikkeli 85), ”maa- ja metsätalous, maankäyttö ja rakentaminen, saastuminen ja ilmastonmuutos” (artikkeli 85), ”vesistöjen tilan heikkeneminen” (artikkeli 184) ja ”elinympäristöjen tuhoutuminen ja pirstoutuminen” (artikkeli 175). Metsien monimuotoisuuden heikkenemistä avataan toisinaan syvällisemmin kuin nimeämällä hakkuumenetelmä tai metsätalous syylliseksi:

”Metsien monimuotoisuutta heikentävät etenkin puulajisuhteiden muutokset, vanhojen metsien ja lahoppuun hävittäminen sekä kookkaiden puiden vähentäminen.” (artikkeli 188)

Toisin kuin esimerkiksi metsätaloutta uhkana pitävä ja luonnonsuojelua ratkaisuna esittävä kehys, monimutkaisen ongelman kehys avaa lukijalle luonnon monimuotoisuuden heikkenemisen seurauksia ihmisen näkökulmasta. Siinä missä uhkakehys ja luonnonsuojelukehys keskittyvät itse ongelmaan – luontokatoon – ja sen syihin ja ratkaisuihin, monimutkaisen ongelman kehys täydentää ongelmaa sen vaarallisilla seurauksilla:

”Ilman luontoa ei ole tulevaisuuden menestystä. Luonnon monimuotoisuuden heikkeneminen ja kuudes sukupoltoaalto horjuttavat koko nykymuotoisen sivilisaation perusteita.” (artikkeli 168)

”[Luontokato] heikentää myös ihmisten elinmahdollisuuksia, olemmehan riippuvaisia luonnosta ruuantuotannosta alkaen.” (artikkeli 149)

”Itse en usko koko ekosysteemin romahduttaviin käännekohtiin, sillä aina löytyy jonkinlainen eliökunta, joka sopeutuu uusiin oloihin. On sitten eri asia, haluammeko tai pystymmekö me ihmiset sellaisessa ympäristössä elämään.” (artikkeli 98)

Monimutkaisen ongelman kehys käyttää luontokadosta puhuessaan toisinaan hyväksi ilmastonmuutosta koskevaa debattia, joka on todennäköisesti lukijoille tutumpi ympäristökriisi kuin luontokato. Siten kehys pyrkii lainaamaan vakavuuden ja vaarallisuuden konnotaatioita ilmastonmuutoksesta luontokatoon:

”Ilmastonmuutos on havahduttanut niin kansalaiset kuin päätöksentekijätkin ymmärtämään, ettei ympäristöä vakavasti vahingoittavalla elämänmuodolla ole tulevaisuutta. Samanlaista havahtumista tarvitaan myös luonnon monimuotoisuuden turvaamiseksi.” (artikkeli 70)

Vaikka kehys hyödyntää ilmastonmuutosta kuvaillessaan luontokadon vakavuutta, ehdotetuissa ratkaisuissa kahden ympäristökriisin välille tehdään selkeä ero. Siksi monimutkaisen ongelman kehyksessä tiedostetaan ja myös selitetään lukijalle, kuinka ilmastomyönteinen ja toisaalta luonnon monimuotoisuuden edistämiseen tähtäävä toiminta voivat olla ristiriidassa:

”– Moni elvyttävä ja hiilineutraaliutta edistävä toimi voi aiheuttaa luontohaittaa. Kyse ei ole vastakkainasettelusta vaan siitä, että aidosti hyvät toimet voivat olla vaikutuksiltaan ristiriitaisia” (artikkeli 45)

”– Mitä enemmän hakkuita on, sitä suurempi haittavaikutus monimuotoisuudelle. Tässä on tällainen tietty ristiriita olemassa luonnonsuojelulain ja ilmastolain välillä” (artikkeli 29)

Monimutkaisen ongelman kehykselle on ominaista ehdottaa niin ikään monimutkaisia ja laaja-alaisia ratkaisuja. Toistuvia fraaseja tässä kehyksessä ovatkin ’monimuotoisuuden ottaminen mukaan kaikkeen päätöksentekoon’ ja vastaavasti ’kaikkeen taloudelliseen toimintaan’. Fraaseilla usein viestitään, että ongelmaan tulee suhtautua samalla tavalla kuin jo nyt suhtaudutaan ilmastonmuutokseen. Metsiin liittyviä ratkaisuja ovat esimerkiksi ekologinen kompensatio, luonnolle haitallisten tukien poistaminen, suojelualueiden lisääminen, hakkuumäärien vähentäminen tai pitäminen nykytasolla, metsittäminen ja ennallistaminen, mutta pääpaino on luontokadon pysäyttämiseksi vaadittavassa rakenteellisessa muutoksessa. Monimutkaisen ongelman kehys siis ehdottaa laaja-alaisia ratkaisuja ja siksi kehystä leimaa myös eräänlainen optimistisuus – kehys ohjaa lukijaa ajattelemaan, että toivoa luontokadon pysäyttämiseksi on, jos rakenteelliset muutokset otetaan tosissaan ja laitetaan nopeasti käytäntöön:

”Kehitys voidaan kääntää ottamalla huomioon kaikessa päätöksenteossa luonnon monimuotoisuus ja sen vaaliminen. -- Tämä edellyttää muutoksia kulutukseen, tuotantoon ja kansainvälisen kaupan rakenteisiin.” (artikkeli 85)

Monimutkaisen ongelman kehyksessä ratkaisut eivät siis ole nopeita ja helppoja korjausliikkeitä, vaan ongelma vaatii kompleksisia ratkaisupaketteja. Kehyksessä metsät yhdistyvät osaksi laajempaa luontokadon ongelmaa ja siksi pelkät niitä koskevat ruohonjuuritason keinot, kuten talousmetsien luonnonhoito, eivät yksinään riitä ratkaisuksi. Siten kehyksessä myös korostetaan, että vaikka jotkut ratkaisusta ovat kustannuksiltaan edullisia ja vaikutuksien optimoinnilla saadaan aikaan tuloksia, suurin osa niistä on vaikeita ja ne tulevat aiheuttamaan esimerkiksi taloudellisia menetyksiä ja haittoja:

”Suomessa se tarkoittaisi 13 prosentin eli neljän miljoonan hehtaarin lisäsuojelua nykyisen 17 prosentin päälle -- se olisi 10 miljardin euron investointi seuraavan 10 vuoden aikana.” (artikkeli 43)

Monimutkaisen ongelman kehysten edistäjät ovat lähes järjestäen tutkijoita eri aloilta ja joko eri yliopistoista, Luonnonvarakeskuksesta, tai Suomen ympäristökeskuksesta. Myös Suomen ulkopuolella toimivien yliopistojen ja tutkimusorganisaatioiden edustajat ovat äänessä kehysten edistäjinä. Muita edistäjiä ovat muun muassa Suomen luontopaneelin, Luonnontieteellisen keskusmuseon ja ympäristöministeriön edustajat. Kehystä hyödyntävissä jutuissa ei ole varsinaisia vastustajia ja hyvin harvoin toissijaisia kehymiä, jotka muodostaisivat monimuotoisuuden ja metsätalouden suhteelle toisenlaisen tulkinnan. Silloin harvoin, kun artikkelissa on toissijainen kehys, sen mukaan luonnon monimuotoisuuden turvaamisen ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista. Toissijainen kehys suhtautuu yhteensovittamiseen optimistisesti ja tätä kehystä tarkastellaan tarkemmin luvussa 4.2.5.1.

4.2.4 Monimuotoisuuden turvaamisella on negatiivisia seurauksia

Negatiivisten seurausten kehys korostaa, että luonnon monimuotoisuus on tärkeää. Artikkelista riippuen se on tärkeää joko metsäalalle, metsänomistajille, tai yleisesti yhteiskunnalle. Tässä kehyksessä toteamus on kuitenkin toistuva lause – fraasi – joka yleensä edeltää sellaisia perusteluja, jotka voivat jopa kumota tai vähintään heikentää niitä edeltävää väitettä monimuotoisuuden tärkeydestä. Ristiriita on usein näkyvissä jo lauserakenteissa, joissa tärkeyttä korostavaa lausetta seuraa joko ’mutta’ tai ’kuitenkin’. Kehyksessä sovelletaan aiheesta riippuen useita erilaisia kehystyyppöjä:

ongelman yksiselitteisempi määrittely ja ratkaisut pysyvät yleensä samana, mutta ongelman määritelmään johtaneet syyt ja ongelmasta koituvat seuraukset vaihtelevat. Monimuotoisuuden turvaamisen ja metsätalouden suhde määritellään kehyksessä useimmissa tapauksissa seuraavasti: luonnon monimuotoisuus on tärkeää ja luontokadon haasteeseen tulee vastata, mutta metsien käytön kontekstissa monimuotoisuutta korostetaan liikaa, mikä johtaa lehmänkauppoihin ja negatiivisiin seurauksiin. Ratkaisuna ongelmaan kehys esittää tasapainoa, eli metsien käytön kaikkien kestävyysulottuvuuksien huomioimista – sen mukaan monimuotoisuuden turvaaminen on vain yksi tavoitteista, jota ei tulisi arvottaa korkeammalle kuin taloudellisia tai sosiaalisia tavoitteita.

Metsät ovat negatiivisten seurausten kehyksen representaatioissa ”maaseudun tärkein resurssi” (artikkeli 61), ”tärkein luonnonvaramme” (artikkeli 176), ”taloudellinen sijoitus” tai ”arvokasta ja tuottoisaa omaisuutta” (artikkeli 162). Kehyksen taustaoletuksena on, että kaikki metsät ovat puuntuotannon käytössä, niitä kuuluu hoitaa, tai ne vähintään soveltuvat hyödynnettäväksi:

”Aikaisemmin metsät olivat pääasiassa raaka-ainetta tuotannollemme, mutta nyt voimme myös enemmän keskittyä metsänkasvatuksen innovaatioihin.” (artikkeli 68)

”Vuosisikymmenten ponnistelujen jälkeen metsäni voivat hyvin ja niiden hiilinielu on kasvanut.” (artikkeli 90)

”-- luonnontilaiset primaarimetsät ja vanhat metsät, jotka pitäisi vetää pois käytöstä ja suojella.” (artikkeli 143)

Negatiivisten seurausten kehyksessä puhutaan usein yleisesti metsistä, kun tarkoitetaan talousmetsiä, ja luonnonmetsän käsite on kehyksessä melko tuntematon. Sen sijaan luonnontilaiset ja vanhat metsät ovat osa kehystä silloin, kun arvioidaan niihin liittyviä vaatimuksia tai suunniteltuja rajoitteita. Niissä harvoissa artikkeleissa – lähinnä mielipidekirjoituksissa – joissa luonnonmetsiä luonnehditaan metaforien avulla, niistä esitetään moraalisia arvostelmia. Luonnontilaisen kaltainen metsä voi olla ”hoitamaton luonnonvaraiseksi jätetty ryteikkö” (artikkeli 61) tai aiheuttaa riskejä

metsien terveydelle. Yksi artikkeli myös nimeää luonnonmetsät kokonaan erilaisesta näkökulmasta arvostelemalla ”neitseellisten luonnonvarojen käytön vähentämistä” (artikkeli 144) – luonnonmetsät ovat siis sen mukaan vielä käyttämätöntä raaka-ainetta.

Samoin kuin luonnonmetsien, myöskään luonnon monimuotoisuuden käsitettä tai luontokadon taustoja ja syitä ei yleensä tarkemmin avata negatiivisten seurausten kehyksessä. Monimuotoisuuden heikkeneminen ja esimerkiksi lajien uhanalaistuminen kuuluvat kuitenkin kehyksen repertuaariin, eli niihin voidaan viitata käsitteenä. Toisinaan viittauksessa suhtaudutaan luontokadon pysäyttämiseen varovaisen optimistisesti:

”Suomen uhanalaisista lajeista metsäelinympäristöjen uhanalaisten lajien tilanne on paras.” (artikkeli 194)

”Osassa [Euroopan unionin] jäsenmaita ei edes ole sellaista luonto- ja uhanalaisuustietoa kuin meillä - Metson ja Helmen kaltaisista ohjelmista puhumattakaan.” (artikkeli 141)

Vaikka kehyksessä korostetaan monimuotoisuuden tärkeyttä, sisältyy kehykseen myös monimuotoisuuden turvaamisen suoraa arvostelua etenkin silloin, jos monimuotoisuutta pidetään esillä liikaa tai väärissä yhteyksissä:

”Luonnon monimuotoisuuden suojelusta on naamioitu ihmelääke niin yskään kuin maailmanrauhaan.” (artikkeli 198)

”Koska vain kasvava puu sitoo hiiltä, tarvitaan metsien museoinnin perusteeksi myös vaatimus luonnon monimuotoisuuden turvaamisesta.” (artikkeli 176)

Kehyksen mukaan luonnon monimuotoisuuden väheneminen yritetään usein pysäyttää ”väärillä keinoilla”, mistä koituu seurauksia. Väärät keinot ovat yleisellä tasolla yleensä rajoitteita, vaatimuksia tai velvollisuuksia, joita metsien käytölle asetetaan. Kehyksessä toistuukin fraasi, jonka mukaan ympäristöpolitiikkaan – erityisesti

Euroopan unionin tekemään – ”tarvitaan idealismin kumppaniksi realismia” (artikkeli 146). Kehys on siten vastakkainen luonnonsuojelua ratkaisuna esittävälle kehykselle, koska se pitää muun muassa lisäsuojelua tällaisena epärealistisena vääränä keinona. Metsien suojelu ja varsinkin määrälliset tavoitteet suojelualueille ovat kehyksessä huono vaihtoehto monimuotoisuuden turvaamiseksi:

”Metsäteollisuuden mielestä on tärkeää ylläpitää luonnon monimuotoisuutta. Suojelupinta-alatavoitteiden sijaan oleellisempaa olisi keskittyä itse monimuotoisuuteen” (artikkeli 158)

”Luonnontila ei parane yksipuolisia suojelutavoitteita asettamalla vaan ihmisten tekemillä hoitotoimenpiteillä” (artikkeli 185)

”– Varmistaaksemme metsien monimuotoisuuden ja paremman kestävyuden meidän tulisi investoida kestävään metsänhoitoon. Vanhat metsät ovat alttiimpia erilaisille häiriöille.” (artikkeli 148)

Aineistossa toistuu yleensä arvio suojelualueiden ja varsinkin tiukasti suojeltujen alueiden määrästä Suomessa. Siinä missä luonnonsuojelun kehys korostaa, että vain kolme prosenttia Etelä-Suomen metsistä on suojeltuja, negatiivisten vaikutusten kehyksessä käytetään koko Suomen vastaavaa tilastoa. Näin jutuissa alleviivataan, että 10 prosenttia Suomen metsistä on tiukasti suojeltuja, mikä estää kaiken metsätaloustoiminnan. Kehyksessä on myös tyypillistä lisätä, että Euroopan maissa tai ulkomailla suojelu ei yleensä rajoita metsänhoitoa yhtä tiukasti kuin Suomessa, ja verrattuna muihin maihin metsiä on täällä suojeltu määrällisesti paljon:

”Euroopan tiukasti suojelluista metsistä yli 50 prosenttia on Suomessa.”
(artikkeli 177)

Luonnon monimuotoisuuden suojelulla on kehyksessä monia erilaisia seurauksia. Esimerkiksi uutisoitaessa kaavojen suojelumerkinnöistä tai FSC-sertifioinnin korkean suojeluarvon alueista, voidaan kehyksessä viitata 2000-luvun alun Natura-alueisiin ja samalla herätellä mielikuvia ja yhtymäkohtia 20 vuoden takaisin kiistoihin (mm. artikkelit 156 ja 178). Seuraukset kuvataan usein siis uhkina ja uhkakuvilla

spekuloidaan edelleen – kehyksessä käytetään pelkoa ja huolta ilmaisevia verbejä ja kuvauksia siitä, mitä pahimmillaan voisi tapahtua:

”Hän pelkää, että muutokset säädöksiin voisivat tulevaisuudessa laajentaa suojelukohteita entisestään.” (artikkeli 156)

”Mitä enemmän suomalaisissa metsissä otetaan esimerkiksi luonnon monimuotoisuus huomioon, sitä enemmän uusia vaatimuksia esitetään.”
(artikkeli 176)

”Suomessa pelätään, että metsien hakkuille tulisi uusia rajoituksia.”
(artikkeli 129)

Kehyksen pelkoa herättäviä seurauksia ovat esimerkiksi hakkuupaineen siirtyminen Suomesta ulkomaille, jossa metsien käyttö ei ole kestävä, ja Suomen epäonnistuminen ilmastotavoitteissa ja uusiutuviin raaka-aineisiin siirtymisessä:

”Hakkuut siirtyvät paikkoihin, joissa luontoa ja ympäristöä ei oteta samalla tavalla huomioon kuin meillä ja alueille, joissa metsien monimuotoisuudesta, hakkuiden kestävydestä -- ei juuri huolta kanneta.” (artikkeli 162)

Huolta herättää myös se, että Suomi joutuu kantamaan kokoaan suuremman vastuun monimuotoisuuden turvaamisessa, tai vastaavasti, että yksityiset metsänomistajat joutuvat kohtuuttoman paineen alle. Kehyksessä myös jo toteutuneen luonnonsuojelun pelätään muodostavan riskejä ja esimerkiksi uhkaavan metsien kiertokulkua tai terveyttä:

”Metsätuholaisissa kannattaisi säätää suojelualueiden tuhontorjunnasta näiltä alueilta leviävien metsätuhojen välttämiseksi.” (artikkeli 138)

Asiaspesifi kehys saa journalistisissa artikkeleissa tuekseen taloudellisten seuraamusten uutiskehyksen, koska kaikkein suurin monimuotoisuuden turvaamisesta seuraava uhka kulminoituu yleensä sen taloudellisiin vaikutuksiin:

”Pahimmillaan ne voivat vähentää hakkuumahdollisuuksia ja viedä samalla tehtaiden toiminnan ja investointien edellytykset.” (artikkeli 158)

”Tällä on myös hintalappu: vuotuinen tuottotavoite laskee 18 miljoonalla eurolla 114 miljoonaan euroon.” (artikkeli 66)

”Muutokset tarkoittavat miljoonien eurojen vuosittaista lisäinvestointia monimuotoisuuteen.” (artikkeli 122)

Kehys esittää erilaisia ratkaisuja siihen, miten negatiiviset seuraukset voitaisiin välttää ja tasapaino metsiin liittyvien tavoitteiden välillä saavuttaa. Kehys perää monimuotoisuuden turvaamisen vaikutusten arviointia ja pitää sitä ensimmäisenä askeleena ratkaisuun:

”-- tarvittaisiin ensitöiksi taloudellisten vaikutusten arviointi.” (artikkeli 136)

”-- esitettyjen monimuotoisuustavoitteiden taloudellisia, ympäristöllisiä tai sosiaalisia vaikutuksia ei ole arvioitu.” (artikkeli 141)

Vaikutusten arvioinnin lisäksi kehyksessä on tärkeää, että metsiä ei nähdä yksipuolisesti – eli ainoastaan luonnon monimuotoisuuden näkökulmasta – vaan metsien kestävä käytön kautta. Siten kiertotalous ja erityisesti biotalous muodostuvat toistuviksi fraaseiksi, kun painotetaan tasapainon löytämisen tärkeyttä. Ekologisen, taloudellisen ja sosiaalisen näkökulman tasapainoon lukeutuu kuitenkin ajatus siitä, että metsänomistajalla on halutessaan vapaus painottaa jotain näkökulmista, jolloin tasapaino saa järkkyä. Kehyksessä korostetaan, että suomalainen metsätalous on kestävä ja Suomi metsien hoidossa edelläkävijä. Kehys kuittaa toisinaan muut aiheen vaihtoehtoiset kehystämisen tavat sillä, että niiden edistäjillä ei ole käytössään tarvittavaa tietoa metsien hoidosta. Näin on erityisesti aineiston Euroopan unionin päätöksentekoa käsittelevissä ja negatiivisten seurausten kehystä hyödyntävissä

artikkeleissa, mutta myös mielipidekirjoituksissa, joissa tehdään selvä jako 'metsäalan ihmisten' ja muiden välille:

"Niillä, jotka eivät tunnusta kestävän metsänhoidon merkitystä, on metsistä usein puutteellinen ja yksipuolinen näkemys" (artikkeli 163)

"-- ei tunnu haittaavan, että tietämys metsistä ja niiden hoidosta on osin hyvinkin puutteellista." (artikkeli 176)

"Meillä metsiä hoitavilla on ihan oikeasti ymmärrystä ja kokemusta siitä, mikä on metsälle parasta" (artikkeli 61)

Samalla kehys vahvistaa ideaa, jonka mukaan 'muut' pyrkivät sabotoimaan metsäalan toimintaa, edistämään vääränlaisia keinoja monimuotoisuuden turvaamiseksi ja huijaamaan negatiivisten seurausten kehyksen edistäjiä:

"-- monet metsäalan ulkopuolella olevat tahot ovat ryhtyneet esittämään metsänkasvattajille täysin uusia ehtoja ja vaatimuksia" (artikkeli 90)

"-- Strategiassa yritettiin ujuttaa vihreä kasvu ja tukipolitiikka koskemaan metsiä." (artikkeli 87)

"Huoli monimuotoisuudesta on kaikkien yhteinen, mutta ympäristöjärjestöjen keinot eivät." (artikkeli 138)

"YM:n elvytystyöryhmä keskittyy monimuotoisuuden vaalimiseen ja sivuuttaa esimerkiksi biotalouden mahdollisuudet" (artikkeli 144)

Negatiivisten seurausten kehys ohjaa lukijaa joissain tapauksissa myös sellaisilla taustaoletuksilla, joiden mukaan luontokadon ongelmassa ei ole logiikkaa. Kehys ei siis suoranaisesti kiellä, että luonnon monimuotoisuuden heikentymistä ei tapahtuisi, vaan vetoaa siihen, että koska monimuotoisuus on tärkeää, kukaan toimija tai taho ei varmasti tahallisesti pyri heikentämään sitä:

”-- yhtiön koko toiminta perustuu puusta saatavalle kuidulle, jolloin yhtiöllä on mitä suurin intressi pitää metsistä hyvää huolta.” (artikkeli 68)

”Kaikki metsien tuottamat ekosysteemipalvelut, mukaan lukien puu, perustuvat luonnon monimuotoisuuden hyvään tilaan.” (artikkeli 146)

Negatiivisten seurausten kehys hyödyntää toistuvasti ilmastonmuutoksen ja luontokadon asemaa ympäristökriiseinä, jotka liittyvät toisiinsa. Toisin kuin monimutkaisen ongelman kehyksessä, negatiivisten seurausten kehyksessä hyvien ratkaisujen mahdollisiin ristiriitoihin ei yleensä kiinnitetä huomiota. Siksi osassa artikkeleista kehykselle on ominaista lainata ilmastonmuutoksen hillitsemiseen soveltuvia ratkaisuja ja esittää niitä kaikkien ympäristöongelmien – mukaan lukien luontokadon – torjuntaan. Erityisesti mielipidekirjoituksissa, jotka käsittelevät luontokadon ongelmaa, ja muiden juttujen suorissa sitaateissa turvaudutaan ilmastonmuutosta hillitseviin ratkaisuihin:

”– [Vanhojen metsien] suojeleminen olisi osin myös ilmastotavoitteiden vastaista verrattuna paremmin hiiltä sitoviin kasvaviin metsiin ja metsien luonnolliseen kiertoon.” (artikkeli 148)

”– Annamme myös vahvan tuen luonnon monimuotoisuuden turvana toimivalle kestäväälle metsänhoidolle ja biotaloudelle, jonka avulla fossiiliset raaka-aineet voidaan korvata uusiutuvilla” (artikkeli 185)

”– Puuta liikkuu ja tehtaat tarvitsevat puuta ympäri vuoden. Toki luonnon monimuotoisuus pitää metsätaloudessa huomioida. -- Pitkässä juoksussa hiilinielut tulevat joka tapauksessa kasvamaan.” (artikkeli 186)

Negatiivisten seurausten kehyksessä on paikka myös jatkuvan kasvatuksen kritiikille. Aineistossa kehys on myös ainoa, jossa aktiivisesti puolustetaan avohakkuita menetelmänä, kun taas esimerkiksi seuraavan luvun yhteensovittamisen kehyksessä korostetaan vapautta valita erilaisten hakkuumenetelmien välillä. Jatkuva kasvatus

rinnastetaan usein vaikutuksiltaan monimuotoisuuden turvaamiseen, mikä voi tarkoittaa puuntuotannon hidastumista tai metsätuhoriskien kasvua. Kasvatusmenetelmästä puhutaan erityisesti mielipidekirjoituksissa myös 'harsintana', eli viittaamalla historialliseen hakkuutapaan. Usein vedotaan siihen, että kasvatusmenetelmä sopii vain tietyille paikoille:

”Kyseinen menettely [jatkuva kasvatus] metsänhoidossa on jo kauan ollut historiaa. Hyvin harvoin tulee vastaan kohde, johon sitä voi soveltaa.” (artikkeli 196)

Negatiivisten seurausten kehys saa joissain tapauksissa tuekseen optimistisen yhteensovittamisen kehysten, jota käsitellään tarkemmin luvussa 4.2.5.1. Kaksi kehystä jakavat samanlaisen ajatuksen suomalaisen metsätalouden saavutuksista ja siksi ne täydentävät välillä toisiaan samoissa artikkeleissa. Negatiivisten seurausten kehykselle on ominaista puhua saavutuksista laajoina kokonaisuuksina – esimerkiksi koko suomalaista metsätaloutta koskevana. Artikkeleissa, joissa molemmat kehukset esiintyvät, negatiivisten seurausten kehys on tyypillisesti ensisijainen ja yhteensovittamisen kehys toissijainen. Niiden dynamiikka toimii siten, että negatiivisten seurausten kehys nostaa nimensä mukaisesti esiin monimuotoisuuden turvaamisen seurauksia, kun taas optimistinen yhteensovittamisen kehys tarjoaa mahdollisia ratkaisuja. Kun negatiivisten seurausten kehyksessä puhutaan suomalaisen metsätalouden saavutuksista yleensä, osa artikkeleista käyttää erityisesti kehysten edistäjien suoria sitaatteja kyseenalaistamatta niiden asiasisältöä:

”Suomen pitkäaikainen tieteeseen perustuva metsänhoito on esimerkillistä ja tukenut metsien monimuotoisuuden säilymistä.” (artikkeli 147)

”Metsänomistajan kannalta tärkeää on se, että -- kestävän metsänhoidon hyödyt luonnolle ja ilmastolle tunnustetaan.” (artikkeli 190)

”Olemme jo nyt edelläkävijöitä luonnon monimuotoisuuden merkityksen ymmärtämisessä, joten samalla linjalla on turvallista jatkaa” (artikkeli 147)

”Annamme myös vahvan tuen luonnon monimuotoisuuden turvana toimivalle kestäväälle metsänhoidolle ja biotaloudelle” (artikkeli 185)

Negatiivisten seurausten kehysten edistäjät ovat tyypillisesti MTK:n, metsänhoitoyhdistysten tai Metsäteollisuus ry:n edustajia, mutta myös puunostajayhtiöiden edustajia, europarlamentaarikoita kokoomuksesta, keskustasta, perussuomalaisista ja sosiaalidemokraateista, kotimaan kansanedustajia lähinnä keskustasta ja perussuomalaisista ja yksittäisissä jutuissa myös esimerkiksi PEFC-sertifioinnin edustajia, metsänhoidon tutkijoita ja muita yksityishenkilöitä. Toisinaan negatiivisten seurausten kehystä käyttävissä jutuissa toissijaisena kehystenä on jokin muu kuin optimistisen yhteensovittamisen kehys – silloin vastustajat muodostuvat näiden kehysten, kuten metsätalouden uhkana näkevien ja kriittisen yhteensovittamisen kehysten, edistäjistä. Muutoin vastustajia ovat yleensä ympäristöjärjestöt tai eri tutkimusorganisaatioiden ekologiaan suuntautuneet tutkijat.

4.2.5 Monimuotoisuuden turvaaminen ja metsätalous voidaan sovittaa yhteen

Kehystä, jonka mukaan monimuotoisuuden turvaamisen ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista, suositaan usein aineiston metsänhoitoa, kasvatustekniikoita ja talousmetsien luonnonhoitoa käsittelevissä artikkeleissa, mutta myös silloin, kun monimuotoisuutta ja metsätaloutta käsitellään osana laajempia metsäpoliittisia strategioita tai historiallisia kehityskulkuja. Yhteensovittamisen kehys näkee talousmetsät avainasemassa, kun monimuotoisuuden heikkeneminen yritetään pysäyttää, ja se on aineistossa esiintyvistä kehyksistä kaikkein monisäikeisin. Kehyksessä monimuotoisuuden ja metsätalouden suhteeseen voidaan suhtautua joko optimistisesti tai kriittisesti ja kehysten selkeänä erityispiirteenä onkin taipuminen monien erilaisten edistäjätahojen käyttöön.

Koska kehys sopii moneen suuhun, juuri optimistisuuden ja kriittisyyden jako on se, minkä avulla kehysten eri lailla ajattelevat edistäjät pystytään erottelemaan: Optimistisen yhteensovittamisen kehysten edistäjät ovat osittain samoja kuin negatiivisten seurausten kehysten, eli muun muassa MTK:n, metsänhoitoyhdistysten tai metsäteollisuuden edustajia. Niiden lisäksi erityisesti valtionhallinnon edustajat,

kuten maa- ja metsätalousministeriö, ja valtion ohjauksessa toimivat organisaatiot, kuten Metsähallitus, Suomen metsäkeskus ja Suomen riistakeskus suhtautuvat yhteensovittamiseen yleensä optimistisesti. Optimistista kehystä aineistossa edistävät toisinaan myös osa Luonnonvarakeskuksen tutkijoista ja poliitikot varsinkin keskustasta, kokoomuksesta ja sosiaalidemokraateista.

Kriittisen suhtautumisen monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittamiseen taas jakavat useasti samat tahot, jotka edistävät myös monimutkaisen ongelman kehystä. Tutkijoiden ja muiden asiantuntijatahojen lisäksi edistäjät voivat usein olla myös ympäristö- ja luontojärjestöjen edustajia, ja toisinaan poliitikkoja ja yksityishenkilöitä. Esimerkiksi Suomen ympäristökeskus, eri yliopistojen tutkijat ja Luonnonvarakeskus ovat yleisiä kehysten edistäjiä, kuten myös WWF ja vihreän puolueen ja vasemmiston poliitikot. Kriittisiin suhtautujiin lukeutuu myös aineiston perusteella yksi yhtenäinen ryhmä, johon kuuluu monimuotoisempi joukko erilaisia tahoja. Ryhmää yhdistää samanlainen asennoituminen siihen, miten monimuotoisuuden turvaaminen ja metsien käyttö tulee mahdolliseksi: keskeinen ratkaisu on jatkuva kasvatusta. Jatkuva kasvatusta edistävä ryhmä on uutisartikkeleissa niin yhtenäinen, että tulosten tarkastelussa on irrotettu kasvatustapa omaksi kokonaisuudekseen. Seuraavassa alaluvussa tarkastellaan optimistista suhtautumista, sen jälkeen kriittistä, ja viimeisenä jatkuvaa kasvatusta ratkaisuna.

Yhteensovittamisen kehystä hyödyntävissä journalistisissa artikkeleissa käytetään usein myös konfliktuutiskehystä. Toisin kuin metsätalouden uhkana näkevässä kehyksessä, yhteensovittamisen kehyksessä konfliktit liittyvät yleensä poliittisiin kiistoihin, tai metsän käyttötapoihin yleisesti, eivätkä esimerkiksi tiettyihin hakkuisiin. Kehystä voidaan kuitenkin hyödyntää myös silloin, kun jutun aiheena on tietty paikallinen tapahtuma – kuten hakkuut – joka on aiemmin aiheuttanut eripuraa eri tahojen välille. Silloin kehyksessä viitataan konfliktiin menneenä ja ratkaistuna, tai vähintään siten, että jonkinlainen kompromissi asiasta on saavutettu. Ratkaisusta tai kompromissista huolimatta aiempi ristiriita voi edelleen näkyä kielellisissä ilmaisuissa siten, että tekstissä jompikumpi osapuoli on ratkaisuun joko tyytymätön tai joutunut muuttamaan toimintaansa tai ajatteluaan:

”Jatkossa Metsähallitus keskittyy etenkin korpikohteiden parempaan tunnistamiseen sekä lajisto-osaamiseen.” (artikkeli 9)

”– On tullut lisää ymmärrystä metsien toiminnasta ja siitä, että puun tuotanto on osa metsäekosysteemin toimintaa” (artikkeli 33)

”Harvennukset ovat eri puolilla muuttuneet yksittäisten puiden poistoksi, tai poistettavien puiden määrää on vähennetty.” (artikkeli 114)

4.2.5.1 OPTIMISTIT

Yhteensovittamisen kehystä edistävät optimistit painottavat, että metsiin ja monimuotoisuuteen liittyvien tavoitteiden toteutuminen yhtä aikaa on mahdollista, paljon on jo tehty, ja toimenpiteillä on saavutettu hyviä tuloksia. Optimistinen kehys antaa jonkin verran liikkumatilaa erilaisille näkemyksille luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä, mutta kaikki kehystä käyttävät jutut lähestyvät niiden suhdetta metsätalouden näkökulmasta. Suurin osa kehystä soveltavista jutuista ei avaa ollenkaan luonnon monimuotoisuuden käsitettä tai syytä luontokadon taustalla – monimuotoisuuteen viitataan esimerkiksi ’tärkeänä kestävyysteemana’ (artikkeli 170) tai ”ajankohtaisena asiana” (artikkeli 169), jonka heikkenemistä ei ole vielä onnistuttu pysäyttämään. Ne harvat artikkelit, jotka tarkastelevat luonnon monimuotoisuutta ekologian näkökulmasta, nimeävät metsien luontokadon syyt yleensä ’intensiivisiksi metsätaloudeksi’, ’tehometsätaloudeksi’, tai menneiden vuosikymmenien metsätaloudeksi. Kehyksen sanoitettuna tai piilevänä taustaoletuksena on, että puunkorjuu tai hakkuumäärät tulevat lisääntymään, tai vähintään pysymään samalla tasolla, mikä vuorostaan aiheuttaa tarpeen huomioida metsien monimuotoisuutta:

”Tilannetta pitää arvioida kokonaisuudessaan eikä nähdä uusien [metsäteollisuuden] investointien olevan uhka Suomen metsille” (artikkeli 130)

Optimistisessa yhteensovittamisen kehyksessä fokus on puuntuotannossa, joka on viime aikoina saanut rinnalleen muita arvoja. Kehyksessä siis tunnustetaan, että

historiallinen metsien käyttö ei ole tukenut monimuotoisuuden säilymistä. Luonnon monimuotoisuus on usein samalla viivalla esimerkiksi virkistys- ja maisema-arvojen ja ilmastonmuutoksen torjunnan kanssa. Oleellista kehyksessä on puuntuotannon ja muiden metsiin liittyvien tavoitteiden moninaisuus ja samanaikainen toteutuminen:

”-- pyritään parantamaan monimuotoisuutta samalla, kun hoidetaan ja käytetään suometsiä.” (artikkeli 3)

”Puuntuotannon lisäksi on toiveita luonnon monimuotoisuudesta ja metsien virkistyskäytöstä” (artikkeli 51)

”-- pyritään sovittamaan yhteen maankäytön eri muodot sekä kestävän metsätalouden, puun saatavuuden, luonnon monimuotoisuuden, virkistyskäytön ja ilmastopolitiikan tavoitteet.” (artikkeli 67)

”Metsien käyttöön, hoitoon ja suojeluun liittyvät tavoitteet ovat kaikki yhteen sovitettavissa.” (artikkeli 172)

Kehys nimeää erilaisia yhteensovittamisen keinoja, eli ratkaisuja. Ratkaisuista, kuten talousmetsien luonnonhoidosta ja vesiensuojelusta, puhutaan kehyksessä luonnollisena osana metsien talouskäyttöä. Toisin kuin esimerkiksi metsätalouden uhkana näkevässä kehyksessä, optimistisessä kehyksessä hakkuiden vaikutus monimuotoisuuteen jää marginaaliin, kun metsätalouden oheistoimintaa – kuten säästöpuiden jättämistä tai vesistöjen suojakaistoja – tarjotaan ratkaisuksi monimuotoisuuden turvaamiseen. Kehyksessä on siis olennaista, että metsätalous itsessään on potentiaalinen ratkaisu ongelmaan, jolloin kehys ohjaa tarkastelemaan metsänhoitoa ja monimuotoisuuden turvaamista samanaikaisesti toteutuvina asioina:

”– Kaikki jää pystyyn eli hakkuu ei vähennä lahopuun määrää. Sitten kun sinne jätetään säästöpuuryhmät, niin lahopuu jatkuoakin saadaan.” (artikkeli 47)

”-- myös luonnosta pitää huolehtia, jotta saadaan hyvää raaka-ainetta. Ne eivät sulje toisiaan pois.” (artikkeli 54)

”– Eivät ne [uhanalaiset lajit] välttämättä suojelua vaadi. Ne täytyy ottaa huomioon. Monesti ne ovat pistemäisiä ja usein niiden ympäriltä jätetään alue käsittelemättä.” (artikkeli 27)

Optimistit tähdentävät, että luonnonsuojelu yksissään ei riitä turvaamaan monimuotoisuutta, eikä sitä kaikissa tapauksissa edes tarvita nykyistä enempää, koska parempia tuloksia saavutetaan talousmetsien luonnonhoidolla ja metsätalouskäytäntöjä muokkaamalla. Ne jutut, jotka nimeävät yhdeksi ratkaisuksi metsien suojelun, esittävät yleensä lisäsuojelua keinoksi tasapainottaa metsien talouskäyttöä:

”– Samanaikaisesti tarvitaan teollisuusinvestointeja ja metsäteollisuutta. Samanaikaisesti meidän pitää huolehtia siitä, että meillä on luontoarvoiltaan tärkeitä metsiä ja soita, joilla luonnon monimuotoisuutta voidaan edistää ja turvata.” (artikkeli 41)

Optimistinen yhteensovittamisen kehys nimeää toisinaan yksiselitteisiä ratkaisuja monimuotoisuuden turvaamiseksi. Niitä ovat esimerkiksi lainsäädäntö, metsäsertifiointi, metsänhoidon suositusten noudattaminen ja Metso-ohjelma. Samalla kehyksessä kuitenkin korostetaan, että kaikkien ratkaisujen tulee lainsäädäntöä lukuun ottamatta perustua vapaaehtoisuuteen ja metsänomistajan tahtotilaan. Ajatusta jatketaan tyypillisesti niin, että sekä metsänomistajien että metsäteollisuuden haluan turvata monimuotoisuutta luotetaan:

”Metsätalouden organisaatiot ovat kuitenkin osaltaan sitoutuneet metsien monimuotoisuuden edistämiseen.” (artikkeli 193)

”Me uskomme metsänomistajan vastuunkantoon luonnon monimuotoisuuden turvaamisessa.” (artikkeli 172)

Optimistisuutta yhteensovittamisen kehyksessä ilmentää ehdotettujen ratkaisujen lisäksi se, että kehystä käyttävät jutut painottavat, että koko ajan mennään parempaan

suuntaan. Kehyksessä alleviivataan, että monia asioita monimuotoisuuden hyväksi on jo tehty:

”Luonnonhoito on ollut osa metsänkäsittelyä 1990-luvulta lähtien. -- Keinot ovat jo käytössä lähes kaikkialla, missä hakkuita ja metsänhoitotöitä tehdään.” (artikkeli 110)

”Nyt, yli 20 vuoden aikana monimuotoisuudelle tärkeää säästö- ja lahoppuuta on jätetty yli kymmenen miljoonaa kuutiometriä.” (artikkeli 126)

”-- metsätaloudessa ei ole pitkään aikaan ollut tavoitteena yhden puulajin tai tasarakenteisuuden suosiminen. Vanhojen metsien suojelussakin on menty eteenpäin.” (artikkeli 47)

Optimistiseen kehykseen kuuluu aineistossa myös erikoinen ilmiö, joka esiintyy erityisesti motivaationaalisissa teksteissä. Se muistuttaa negatiivisten seurauksien kehyksen tapaa linkittää ilmastonmuutoksen hillinnän ratkaisut automaattisesti myös ratkaisuksi luontokadon ongelmaan. Muutamat aineiston yhteensovittamisen kehystä soveltavat jutut nimittäin rinnastavat metsien luontokadon ja metsäkadon toisiinsa. Näin jutuissa lainataan metsäkadon pysäyttämisen konnotaatioita edelleen luontokadon ongelmaan, jolloin ongelma ja erityisesti ratkaisut määritellään uudelleen metsäkadon kautta:

”Vaikka metsäkadon tahti on hidastunut tuntuvasti 1990-luvusta, olemme menettäneet valtavan määrän arvokkaita elinympäristöjä, jotka ovat välttämättömiä luonnon monimuotoisuuden suojelemiseksi ja ylläpitämiseksi. -- Voimme [Suomessa] näyttää mallia siitä, kuinka tietoon pohjautuvilla järeillä päätöksillä voidaan pysäyttää metsien tilan heikentyminen ja tehdä täyskäännös.” (artikkeli 84)

4.2.5.2 KRIITIKOT

Kriittisen yhteensovittamisen kehyksen edistäjät ajattelevat, että luontokadon pysäyttämisen keinot ovat olemassa, mutta ne on otettava kunnianhimoisemmin käyttöön. Kuten optimistit, myös kriitikot hyväksyvät puuntuotannon yhdeksi metsien käyttötarkoitukseksi. Kriittisessä yhteensovittamisen kehyksessä kuitenkin korostuu ajatus siitä, että esimerkiksi talousmetsien luonnonhoidon keinot nykyisessä laajuudessaan ja volyymissaan eivät ole tarpeeksi tehokkaita:

”Lajien ja elinympäristöjen uhanalaistuminen jatkuu, metsälakikohteita häviää, luonnonhoidon laadun seuranta osoittaa talousmetsien tilan heikkoa kehitystä, eikä monimuotoisuuden ylläpitoon panosteta aidosti”
(artikkeli 119)

”– Käytännössä juuri mitään toimenpiteitä ei ole tehty laajassa mittakaavassa” (artikkeli 13)

Luonnon monimuotoisuuden ja luontokadon representoinnin tavat muistuttavat monimutkaisen ongelman kehystä, mutta kriittisessä kehyksessä fokus on metsissä, ei monimuotoisuuden yleisissä kehityskuluissa. Metsäluonnon ongelmia avataan lajien uhanalaisuuden, lahopuun vähyden ja metsäekosysteemien toiminnan avulla ja suhteuttamalla niitä nykyisiin metsätaloukikäytäntöihin. Metsätalouden kritiikki kohdistuu kehyksessä sekä metsänhoitotoimenpiteisiin että ajatteluun, jossa metsät nähdään ”pelkkänä puuteollisuuden resurssina” (artikkeli 127). Metsien nykyisen käytön tavoitteita ja kestävyyttä tarkastellaan kriittisesti ja niistä voidaan esittää moraalisia arvosteluja:

”-- tutkimustieto metsien tilasta on sivuutettu ja ekologinen kestävyys on jäänyt puuntuotannolle alisteiseksi.” (artikkeli 119)

”Edistykselliset kunnat ovat poistaneet metsänhoidoltaan taloudellisen tuottotavoitteen tai vähentäneet hakkuita huomattavasti painottaen ympäristö- ja virkistysarvojen säilyttämistä.” (artikkeli 128)

Kriittisen yhteensovittamisen kehykselle on luontaista taustoittaa ensin ongelma ja ehdottaa sen jälkeen yksityiskohtaisia ratkaisuja: miten monimuotoisuutta pystyttäisiin turvaamaan, edistämään, tai palauttamaan paremmin. Luonnonsuojelualueiden lisäämistä kriitikot pitävät välttämättömänä, mutta eivät näe pelkkää lisäsuojelua ratkaisuna koko ongelmaan. Jatkuva kasvatusta kuuluu niin ikään olennaisena osana ratkaisupakettiin, mutta se on melko tasa-arvoisessa asemassa muiden monimuotoisuutta vahvistavien keinojen kanssa eikä yksiselitteinen ratkaisu. Aineiston jutuissa tiedostetaan toisinaan myös ratkaisujen vaikutukset metsien talouskäyttöön ja siksi todetaan, että taloudelliset kannustimet ja korvaukset maanomistajille ovat olennainen osa ratkaisujen toteutusta. Kaikille kehyksen ehdotetuille ratkaisuille on yhteistä, että asioita pitäisi tehdä enemmän ja paremmin:

”– Sekä elävää että kuollutta puuta pitäisi hakkuissa jättää enemmän turvaamaan riittävä lahoppuun määrä myös tulevaisuudessa” (artikkeli 13)

”Avohakkuiden suurta tuhoa metsäluonnon biodiversiteetille tulee vähentää jättämällä hakkuualueelle koskemattomia, vähintään monen aarin suuruisia metsäalueita” (artikkeli 109)

”Esimerkiksi suojelualueiden ja säästöpuiden kaksinkertaistaminen kasvattaisi paitsi hiilinieluja, toisi myös monimuotoisuushyötyjä.” (artikkeli 189)

4.2.5.3 JATKUVA KASVATUS RATKAISUNA

Jatkuvaa kasvatusta ratkaisuna pitävä alakehys lainaa metsien ja metsätalouden representoinnin tapoja ja metaforia aiemmissa luvuissa tarkastelluista kehyksistä: sekä kehyksestä, joka näkee metsätalouden uhkana monimuotoisuudelle, että kehyksestä, jonka mukaan monimuotoisuuden turvaamisella on negatiivisia seurauksia. Jatkuvan kasvatuksen alakehyksessä on kuitenkin olennaista, että monimuotoisuuden turvaamisen ja tietynlaisen metsätalouden yhteensovittamista pidetään mahdollisena – jopa helppona yhtälönä. Kehyksessä kuvataan jatkuvalla kasvatuksella hoidettuja

metsiä tavalla, joka on lähellä luonnonmetsien, suojeltujen, tai 'oikeiden' metsien kuvausta, mutta toisaalta taas niihin viitataan taloudellisina resursseina:

”Puita on kerroksittain: pieniä taimia, honteloita nuorukaisia, vakaita aikuisia ja jykeviä, iäkkäitä puita. Silmiinpistävän paksut kuuset jatkuvat kauas korkeuksiin. Jäkälä on harmaannuttanut ne, ja oksista roikkuu pitkiä naava- tai luppokimppuja.” (artikkeli 64)

”– Perinteisessä metsässä on puita. Eniten pieniä, sitten hiukan vähemmän keskikokoisia ja vielä hiukan vähemmän tukkikokoisia puita” (artikkeli 11)

”Tämä on sijoituskohde, jossa tukki- ja kuitupuusta haetaan mahdollisimman hyvää tuottoa. Olemme jatkuvan kasvatuksen talousmetsässä. (artikkeli 64)

Metsät nähdään resursseina, mutta ero esimerkiksi negatiivisten seurausten kehykseen ja yhteensovittamisen optimistiseen alakehykseen muodostuu ongelman määrittelystä ja siihen sopivasta ratkaisusta. Jatkuvalle kasvatuksella luontoarvojen ja metsätalouden yhteensovittaminen on kehyksen mukaan mahdollista, koska kasvatustapa on 'luonnonmukaisempi', 'kestävämpi' tai 'ekologisempi' vaihtoehto kuin tasaikäisrakenteinen metsänhoito. Usein tasaikäisrakenteinen metsätalous kuvataankin yhtä negatiivissävytteisesti kuin metsätaloutta uhkana pitävässä kehyksessä:

”Avohakkuissa saatetaan panna kerralla tasaiseksi jopa koko keskimääräisen metsänomistajan 30 hehtaarin alue.” (artikkeli 4)

”[Jatkuva kasvatus] on vaihtoehto tasaikäisenä päätehakkuisiin asti kasvatetulle metsälle: suomeksi siis avohakkuulle, jossa koko palsta hakataan kerralla puhtaaksi.” (artikkeli 64)

”-- metsänomistajat on pakotettu tekemään avohakkuuta jo noin 70 vuotta.” (artikkeli 76)

Jatkuvan kasvatuksen menetelmää siis kuvataan ratkaisevasti eri tavalla kuin tasaikäisrakenteisen metsän kasvatusta. Menetelmää selitetään erilaisten metaforien, kuten puutarhanhoidon avulla, ”jossa kypsät, isoksi kasvaneet puut poimitaan pois ja muut jätetään kasvamaan” (artikkeli 4). Yhteensovittamisen kehyksessä jatkuvan kasvatuksen ja luonnonmetsien kiertokulun välille muodostetaan selkeä linkki sekä metsien representoinnin että menetelmän itsensä kuvauksilla:

”Luonnonmetsissä puusto uudistuu tavallisimmin pienillä aukkopaikoilla, jotka muodostuvat yksittäisten puiden kaatuessa tai puuryhmien kuollessa. Poimintahakkuut ja pienaukot luovat pieniä aukkopaikkoja ja ympärillä oleva elävä puusto huolehtii siementuotannosta.” (artikkeli 4)

Jatkuvaa kasvatusta ratkaisuna esittävässä yhteensovittamisen kehyksessä on tavallista, että kasvatustavan puolesta esitetään erilaisia moraalisia väittämiä ja vetoamuksia toimia:

”Kaikki eri tavoitteet pystytään sovittamaan yhteen jatkuvan kasvatuksen avulla.” (artikkeli 173)

”Suomessa on yli 500 000 yksityistä metsänomistajaa, jotka voisivat omalta osaltaan auttaa uhanalaisia lajeja omissa metsissään.” (artikkeli 4)

Yhteensovittamisen kehykselle ei kuitenkaan ole ominaista syyllistää yksityisiä metsänomistajia tasaikäisrakenteisesta metsänhoidosta, vaan vastuussa jatkuvan kasvatuksen vähäisestä soveltamisesta ovat metsäammattilaiset, jotka eivät kerro metsänomistajille tarpeeksi kattavasti eri vaihtoehtoista:

”Metsän jatkuvaa kasvatusta, eli metsänhoitoa ilman avohakkuuta, oli esitelty ainoastaan kolmasosalle metsänomistajista. Ei ihme, että avohakkuut jylläävät.” (artikkeli 4)

”Maastossa käyneiden ammattilaistenkin suositukset olivat -- täysin erilaiset.” (artikkeli 65)

4.2.6 Journalistiset kehykset

Konfliktiuutiskehys on journalistisista uutiskehyksistä yleisin luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä käsittelevissä jutuissa. Konfliktikehyksellä rakennetaan ristiriitaa ja vastakkainasettelua eri edistäjien tai toiminnan välille, jolloin konflikti muodostuu usein hallitsevaksi asiaspesifin kehyksen sijaan. Kehystä käyttämällä voidaan myös luontevasti lomittaa useampia asiaspesifejä kehyksiä osaksi samaa juttua. Kehykselle on ominaista representoida eri tahojen vuorovaikutusta ’ankarana kamppailuna’, ’kovimpana taistona’ (artikkeli 33) ja siten, että ”keskustelu käy kuumana” (artikkeli 156). Yleisiä ilmaisuja konfliktikehyksessä ovat myös ’kiista’, ’vääntö’, ’hätähuuto’, ’tunteiden kuumeneminen’ ja ’kuohuminen’. Konfliktikehystä käytetään aineistossa eniten yhdessä negatiivisten seurausten ja metsätalouden uhkana näkevän asiaspesifin kehyksen kanssa, mutta se esiintyy toisinaan piilevänä myös yhteensovittamisen kehyksen yhteydessä.

Konfliktiuutiskehyksen lisäksi Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden jutuissa hyödynnetään ihmislähtöistä kehystä, taloudellisten seuraamusten kehystä, epävarman tieteen kehystä ja Pandoran lippaan kehystä. Ihmislähtöisiä juttuja on aineistossa melko vähän ja tekstilajiltaan valtaosa niistä on henkilökuvia, eli yksilön näkökulma tai kokemukset ovat niissä automaattisena narratiivina. Henkilökuvissa kehysten seurana ei esiinny mitään tiettyä asiaspesifiä kehystä, vaan ne vaihtelevat. Ihmislähtöistä uutiskehystä käyttävissä jutuissa, jotka eivät ole henkilökuvia, on ilmiöstä tai tapahtumasta usein kerrottu metsänomistajan näkökulmasta ja niissä sovellettu asiaspesifi kehys on joko yhteensovittamisen kehys tai kehys, joka korostaa monimuotoisuuden turvaamisen negatiivisia vaikutuksia. Ylen aineistossa on myös yksittäisiä ihmislähtöisiä juttuja, joissa kehyksen avulla rakennetaan Daavid versus Goljat -tyyppistä asetelmaa luonto-orientoituneen henkilön ja metsäalan toimijan, kuten Metsähallitus Metsätalous Oy:n, välille.

Taloudellisten seuraamusten uutiskehys on ikään kuin sisäänrakennettuna negatiivisten seurausten kehyksessä, joka käyttää hyväkseen uutiskehyksen logiikkaa,

mutta muotoilee kausaaliset suhteet metsätalouden näkökulmasta. Samalla kuitenkin, kun kehyksessä kuvataan monimuotoisuuden turvaamista väärillä keinoilla, lukijaa pelotellaan hyödyntämällä tieteen ja politiikan debattien kehystämiseen vakiintunutta Pandoran lippaan kehystä. Samaan tapaan myös metsätalouden uhkana näkevä kehys on omaksunut Pandoran lippaan kehysten maalaillessaan synkkiä uhkakuvia metsätalouden vaikutuksista. Epävarman tieteen kehys vuorostaan esiintyy vaihdellen eri asiaspesifien kehysten rinnalla, mutta useimmiten toimittajat käyttävät sitä uutisoidessaan aiheista, joista ”tietoa tarvitaan lisää” (artikkeli 175) – esimerkiksi jatkuvan kasvatuksen alakehys saa sen usein seurakseen – ja ennen kaikkea aiheista, joista on ristiriitaisia näkemyksiä. Siksi epävarman tieteen kehyksellä voidaan myös organisoida toisensa pois sulkevia asiaspesifejä kehymiä samaan tapaan kuin konfliktikehyksellä, mutta lieventää niiden vastakkainasettelua.

4.2.7 Erot uutismedioiden välillä ja uutisten äänet

Tutkimusaineistossa yleisimmin käytetty kehys on yhteensovittamisen kehys – sitä käytetään yhteensä 70 artikkelissa. Niistä 43 kappaletta soveltaa optimistista alakehystä. Seuraavaksi yleisin kehys on metsätalouden uhkana näkevä kehys ja kolmanneksi yleisin negatiivisten seurausten kehys. Eri mediat suosivat luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä käsittelevissä jutuissa eri kehymiä. Ylen uutisointi painottuu metsätalouden uhkana näkevään kehykseen, mutta toisaalta myös optimistista yhteensovittamisen kehystä sovelletaan usein. Helsingin Sanomien artikkeleissa kehysten välillä on eniten vaihtelua – vaikka uhkakehystä käyttäviä juttuja on eniten, optimistisen yhteensovittamisen, negatiivisten seurausten, luonnonsuojelun ja kriittisen yhteensovittamisen kehymiä on niin ikään useita. Vaihtelu selittyy osin mielipidekirjoitusten suurella määrällä, koska niiden kautta välittyy moninainen asiaspesifien edistäjäkehysten kirjo. Siitä huolimatta myös Helsingin Sanomien uutisisällöt soveltavat melko tasaisesti kaikkia kehymiä. Maaseudun Tulevaisuuden artikkelit keskittyvät selvästi negatiivisten seurausten kehysten ympärille, mutta myös optimistisen yhteensovittamisen ja monimutkaisen ongelman kehymiä käytetään.

Valtaosa artikkeleista käyttää vain yhtä asiaspesifiä kehystä – jutut on järjestelty selkeästi määrittelemällä monimuotoisuuden ja metsätalouden suhde tietyllä tavalla.

Näin kehystetyissä jutuissa on käytetty lähteinä valitun kehyksen edistäjiä, ja he ovat äänessä joko suoria sitaatein tai lainauksin, tiedotteesta poimituin lainauksin, tai esimerkiksi oman tutkimustyönsä tai muun tuotoksensa kautta. Näin kehystetyissä jutuissa voi esiintyä myös kehyksen vastustajia, joilta on pyydetty kommenttia kehyksen ehdottamaan ongelmaan. Tällöin vastustajat ovat kuitenkin niin pienessä osassa, että he yksinkertaisesti vain vastustavat kehystä, jota edistäjät edistävät. Vastustus ilmenee kehyksen paikkansapitävyyden kyseenalaistamisena tai muuna arvosteluna – se ei siis välttämättä tarkoita erimielisyyttä jutun teemasta tai aiheesta. Pienessä osassa aineiston juttuja on ensisijaisen kehyksen lisäksi käytetty toissijaista kehystä: toissijaisia kehyksiä muodostuu sekä ensisijaisen kehyksen vastustajien määrittelemänä että ensisijaisia kehyksiä täydentävinä. Ensisijaisten ja toissijaisten kehysten esiintyminen kappalemäärittäin ja jakautuminen uutismedioittain on esitetty taulukossa 7.

Taulukko 7. Ensi- ja toissijaisten kehysten jakautuminen verkkouutismedioittain.

	Yle		HS		MT		Yhteensä	
	Ensi-sijainen kehys	Tois-sijainen kehys	Ensi-sijainen kehys	Tois-sijainen kehys	Ensi-sijainen kehys	Tois-sijainen kehys	Ensi-sijainen kehys	Tois-sijainen kehys
Metsätalous on uhka monimuotoisuudelle	21	3	19	3	2	2	42	8
Luonnonsuojelu on ratkaisu monimuotoisuuden turvaamiseksi	5	0	10	0	3	1	18	1
Luontokato on monimutkainen ongelma	7	0	8	1	7	1	22	2
Monimuotoisuuden turvaamisen negatiiviset seuraukset	1	1	11	2	26	2	38	5
Monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista (optimistinen)	13	6	15	1	15	6	43	13
Monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista (kriittinen)	3	0	10	0	7	4	20	4
Monimuotoisuuden ja metsätalouden yhteensovittaminen on mahdollista (jatkuva kasvatusta)	3	0	3	1	1	0	7	1
Muu	2	0	4	0	4	0	10	0

Analyysissa aineiston artikkeleista eriteltiin sellaiset tahot, jotka pääsivät jutuissa ääneen joko suorien sitaattien tai lainausten kautta. Tarkoituksena oli selvittää, kuka

tai ketkä saavat puhua luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä uutisissa. Journalistisissa sisällöissä esiintyi runsaasti kielellisiä rakenteita, joissa lainattiin kokonaista organisaatiota – esimerkiksi ’Luonnonvarakeskuksen mukaan’ tai ’Metsähallituksen mukaan’ – mutta jutuista poimittiin vain selkeät asiantuntijalähteet, eli asiaspesifien kehysten edistäjät ja vastustajat, jotka oli nimetty henkilötasolla. Esimerkiksi tutkijalähteet on jaoteltu tutkimusalan mukaan eikä organisaatioittain, koska artikkeleissa saman tutkimusorganisaation tutkijat saattoivat esiintyä sekä jonkin kehysten edistäjinä että vastustajina. Lähteet on listattu kappalemäärittäin ja uutismedioittain taulukossa 8.

Taulukko 8. Eri uutismedioiden lähteinä käytetyt tahot, jotka on eritelty henkilötasolla ja joita on lainattu jutuissa.

Uutissisältöjen äänessä olevat tahot	Yle	Helsingin Sanomat	Maaseudun Tulevaisuus	Yhteensä
Ekologiaan suuntautuneet tutkijat	13	20	7	40
Metsänhoidon tutkijat	8	4	2	14
Muut tutkijat	12	5	2	19
MTK:n edustajat	1	2	15	18
Metsäteollisuus ry:n edustajat	4	3	4	11
Greenpeacen edustajat	3	3	1	7
WWF:n edustajat	5	2	1	8
Muiden ympäristöjärjestöjen edustajat tai muut luontoaktiivit	13	4	1	18
Metsähallitus Metsätalous Oy	8	4	0	12
Metsähallitus Luontopalvelut	1	2	0	3
Puunostajayritysten edustajat	5	1	2	8
Muut metsäammattilaiset	7	2	2	11
Metsänomistajat	1	3	3	7
Maa- ja metsätalousministeriö	4	3	4	11
Ympäristöministeriö, ympäristöhallinto	5	5	1	11
Kaupunkien, kuntien ym. edustajat	6	2	2	10
Metsäsertifiointijärjestelmien edustajat	0	1	1	2
Poliitikot, SDP	2	1	8	11
Poliitikot, keskusta	1	7	13	21
Poliitikot, kokoomus	0	2	11	13
Poliitikot, vihreät	1	2	13	16
Poliitikot, perussuomalaiset	0	2	6	8
Poliitikot, vasemmistoliitto	0	2	1	3
Poliitikot, RKP	0	0	3	3
Muut	20	8	14	42

Yleisimpiä journalistisia lähteitä koko tutkimusaineiston uutisartikkeleissa olivat eri puolueiden poliitikot ja eri alojen tutkijat. Uutisartikkelien lukumäärä vaihteli

medioittain, joten vertailtaessa eri medioiden käyttämiä lähteitä toisiinsa on mielekästä tarkastella niiden jakaumaa varsinaisten lukumäärien sijaan. Medioiden välillä oli selkeitä eroja erilaisten lähteiden suosimisessa, mikä kertoi osaltaan myös eri aiheiden käsittelyn painotuksista ja eri kehysten käytöstä. Esimerkiksi Maaseudun Tulevaisuus uutisoi tutkimuksen aikavälillä monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta paljon Euroopan unionin päätöksenteon kontekstissa, ja osaltaan siksi eri puolueiden poliitikkojen äänet korostuvat lehden lähteissä. Maaseudun Tulevaisuudella oli myös useampia artikkeleita, jotka perustuivat kommenttien kyselemiseen esimerkiksi europarlamentaarikoilta ja siksi yhden artikkelin sisällä saattoi esiintyä monen puolueen poliitikkojen ääniä.

Ylen uutisisällöissä taas poliitikkojen ääni kuuluu hyvin heikkona – aineistoon mahtui vain muutama juttu, joissa luonnon monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta puhuivat muut poliitikot kuin maa- ja metsätalousministeriössä tai ympäristöministeriössä työskentelevät tahot. Samoin metsäalan edunvalvontajärjestöt ovat vähäisissä määrin edustettuina, mutta sen sijaan Metsähallituksen, edunvalvontaorganisaatioihin kuuluvien yritysten, kaupunkien ja kuntien metsävastaavien ja muiden metsäalan ammattilaisten äänet kuuluvat. Tämä linkittyy osaltaan metsätalouden uhkana näkevien kehysten suosimiseen – esimerkiksi paikallisista hakkuista uutisoitaessa kommentteja on pyydetty yritys- ja henkilötasolla. Sen lisäksi jakauma selittyy paikallisuutisten määrällä: muun muassa metsänhoitoyhdistysten jäseniä tai kuntien metsänhoitajia on haastateltu juttuihin paikallisista metsäasioista.

Ylen sisällöissä eri alojen tutkijat ja ympäristöjärjestöjen edustajat toimivat yleisimmin lähteinä. Ympäristöjärjestöt pääsevät ääneen selkeästi useammin kuin Helsingin Sanomissa ja Maaseudun Tulevaisuudessa, mikä heijastelee myös Ylen käyttämiä kehyksiä. Helsingin Sanomien käyttämät lähteet taas ovat yhdenmukaisia myös lehden melko tasaisesti jakautuneiden kehysten kanssa – lähteet ovat monipuolisia, mutta selkeä enemmistö on ekologiaan suuntautuneita tutkijoita. Toisaalta taas poliitikkojen äänissä keskustapuolue on vahvasti edustettuna. Helsingin Sanomien keskustelua luonnon monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta dominoi kuitenkin lopulta tiedeyhteisö. Tämä erottaa Helsingin Sanomat ja myös Ylen Maaseudun Tulevaisuudesta: Maaseudun Tulevaisuuden jutuissa tutkijat pääsevät yhtä

lailla ääneen, mutta eivät läheskään samoissa määrin kuin kahdessa muussa mediassa. Sen sijaan luonnon monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta puhutaan poliitikkojen, metsäalan ammattilaisten ja edunvalvontajärjestöjen ehdoin. Poliitikkojen puheen ohella Maaseudun Tulevaisuuden lähteissä korostuu lehden omista taustajoukoista koostuva yliedustettu ryhmä – MTK:n edustajien ääni.

5. POHDINTA

5.1 ALUKSI

Tutkimuksessa oli kehysanalyysillä mahdollista tunnistaa viisi eri asiaspesifiä kehystä, joista yksi jakautuu edelleen kolmeen alakehykseen. Ne ovat metsätalouden uhkana monimuotoisuudelle näkevä kehys, luonnonsuojelua ratkaisuna monimuotoisuuden turvaamiseen ehdottava kehys, luontokatoa monimutkaisena ongelmana pitävä kehys, monimuotoisuuden turvaamisesta johtuvien negatiivisten seurausten kehys ja kehys, joka pitää monimuotoisuuden turvaamisen ja metsätalouden yhteensovittamista mahdollisena. Yhteensovittamisen kehys jakautuu edelleen optimistiseen, kriittiseen ja jatkuvaa kasvatusta ratkaisuna pitävään alakehykseen ongelman määrittelyn ja esitettyjen ratkaisujen mukaan. Kehysten käyttö ja uutisisällöissä käytetyt lähteet vaihtelevat medioittain ja heijastelevat niiden eroja: Yle lainasi aineistossa useimmiten eri alojen tutkijoita ja ympäristöjärjestöjä, Helsingin Sanomat ekologiaan suuntautuneita tutkijoita ja Maaseudun Tulevaisuus eri puolueiden poliitikkoja ja MTK:n edustajia.

Ylen uutiset suhtautuivat metsätalouden vaikutuksiin ja asemaan yllättävän kriittisesti – metsätalouden uhkana näkevää kehystä käytettiin Ylellä eniten, jolloin yksittäiset hakkuut ja erityisesti Metsähallituksen toiminta olivat kriittisen suurennuslasin alla. Uhkakehyksen ohella myös optimistinen yhteensovittamisen kehys esiintyi usein ja sitä sovellettiin Ylellä esimerkiksi Kemin tehdasinvestoinnista uutisoitaessa. Ylen tapaan myös Helsingin Sanomissa uhkakehys oli yleisin ja optimistisen yhteensovittamisen kehys toiseksi yleisin, mutta myös muita kehyksiä sovellettiin melko paljon, jolloin jakauma niiden välillä muuttui lopulta melko tasaiseksi. Maaseudun Tulevaisuuden jutut heijastelivat lehden omistajapolitiikkaa ja luonnon monimuotoisuuden turvaamista pidettiin pääasiassa tärkeänä, mutta asiana, joka väärin toteutettuna johtaisi katastrofaalisiin seurauksiin, tai vaihtoehtoisesti asiana, joka ei ollut minkäänlaisessa ristiriidassa metsäteollisuuden tavoitteiden kanssa.

Kehysanalyysi tehtiin teoriasidonnaisella otteella (kts. Eskola & Suonranta 1998), jolloin valmiita ennako-oletuksia asiaspesifeistä kehyksistä ei tehty. Sen sijaan

taustaoletuksena oli, että journalistisissa sisällöissä olisi käytetty myös yleisiä uutiskehyksiä ja sellaisia vakiintuneita kehyksiä, joita sovelletaan politiikkaa ja tiedettä koskevissa debateissa. Aineistosta tunnistettiin myös asiaspesifien kehysten lisäksi myös jopa hallitseviksi kehyksiksi nousseita konflikti-, ihmislähtöisiä ja taloudellisten seuraamusten uutiskehyksiä ja Pandoran lippaan ja epävarman tieteen kehyksiä. Näistä konfliktikehykset olivat aineistossa kaikkein yleisimmät ja jättivät toisinaan varjoonsa asiaspesifit kehykset.

Tutkimuksen tulokset olivat samansuuntaisia aikaisempien metsäkeskustelua ja metsädiskursseja tarkastelleiden tutkimusten kanssa. Tämän tutkimuksen fokuksessa oli kuitenkin nimenomaan luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön suhde ja siksi kehysanalyysillä pystyttiin tunnistamaan niitä tapoja, joilla uutisisältöjen lukijoita ohjataan ajattelemaan juuri tästä tärkeästä aiheesta. Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden tunnistetut asiaspesifit kehykset ohjasivat tietynlaisten vakiintuneiden metsädiskurssien äärelle, joita käsitellen seuraavaksi.

5.2 KEHYSTEN AVULLA TUNNISTETUT DISKURSSIT

Media vahvistaa, rakentaa, tai haastaa metsä- ja ympäristödiskursseissa muodostuvaa sosiaalista todellisuutta kehystämällä metsiä käsitteleviä uutisaiheita tietyllä tavalla. Tämän tutkimuksen oletuksena oli, että metsä- ja ympäristödiskurssit asettavat puitteet, tai Gamsonia ja Modigliania (1989) lainaten asiakulttuurin, jonka rajoissa luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä on mahdollista puhua. Näin diskurssit toimivat taustaoletuksina – omaksuttuina merkityssysteemeinä ja historiallisina rakenteina – joihin kehykset ohjaavat lukijaa tukeutumaan. Koska diskurssit eivät ole todellisuudesta irrallisia tai muuttumattomia, voidaan ajatella, että juuri kehysten avulla diskursseja osaltaan tuotetaan mediassa (Jokinen ym. 2016, 35). Median tuottamien diskurssien asemoituminen toisiinsa vuorostaan määrittelee, miten arvolatautuneista asioista – kuten metsistä – voidaan julkisesti keskustella (Fairclough 2010).

Tässä tutkimuksessa havaitut verkkouutisisältöjen kehykset esittävät tulkintoja luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä, ja määrittelevät, miten ne suhtautuvat toisiinsa. Kehykset ehdottavat, mikä luonnon monimuotoisuuden ja

metsien käytön suhteessa on huomion arvoista ja mikä vähemmän oleellista. Huomion keskipisteessä olevista asioista ja tapahtumista tehdään päätelmiä ja arvostelmia – niille annetaan merkitys. Ylen, Helsingin Sanomien ja Maaseudun Tulevaisuuden juttujen kehysanalyysi osoittaa, että luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön suhteelle on olemassa useampia eri tulkintoja ja merkityksiä. Havaitut kehykset heijastelevat olemassa olevia metsä- ja ympäristödiskursseja, koska kehystäminen on sosiaalisen konstruktionismin perinteen mukaisesti aina sidoksissa yhteiskunnalliseen ja kulttuuriseen kontekstiin. Näin diskurssit antavat raamit sille, mitkä kehykset ovat suomalaisessa yhteiskunnassa tällä hetkellä mahdollisia. Kehysanalyysin avulla pystyttiin tarkastelemaan, minkälaisia diskursseja media joko toistaa tai haastaa, kun aiheena on monimuotoisuuden ja metsien käytön suhde.

Kaikki verkkouutisaineiston artikkelit linkittyvät kestävän kehityksen laajempaan metadiskurssiin, koska kestävä kehitys on tällä hetkellä olennainen osa Suomen poliittista strategiaa ja näin ollen myös luonnonvarojen käyttöä koskevaa päätöksentekoa ja julkista keskustelua (Valtioneuvoston kanslia 2021). Toisena läpileikkaavana diskurssina on ilmastonmuutos, joka vaikuttaa kaikkien analyysissä havaittujen kehysten taustalla. Ilmastonmuutoksen diskurssi ilmenee toisten kehysten kohdalla näkyvämmän kuin toisten, mutta se on yhdessä kestävän kehityksen diskurssin kanssa vähintään piilevänä taustaoletuksena, kun luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä puhutaan mediassa. Takala ym. (2019) ovat vastikään tutkineet metsään liittyvien diskurssien kehitystä suomalaisessa mediassa ja näitä diskursseja on käsitelty tarkemmin luvussa 2.3.2. Koska tässä tutkimuksessa analysoitiin nimenomaan suomalaisen median sisältöjä, on havaittuja kehyksiä mielekästä suhteuttaa Takalan ym. (2019) löydöksiin. Diskursseissa on yhtymäkohtia mediakehyksiin ja tarkastelen niitä seuraavaksi.

Takalan ym. (2019, 2020) mukaan yleisin suomalaisen median diskursseista on puuntuotannon diskurssi, joka näkee metsät teollisuuden raaka-aineena, mutta nykyään myös metsien monikäytön kautta. Puuntuotannon diskurssi on omaksunut monitavoitteisen metsätalouden paradigman, jonka mukaan kaikki metsään liittyvät tavoitteet pystytään saavuttamaan samanaikaisesti ja ilman suurempia ongelmia (Takala ym. 2019). Tämän tutkimuksen kehysanalyysin perusteella puuntuotannon diskurssi vaikuttaa sekä yhteensovittamisen kehityksen että negatiivisten seurausten

kehysten taustalla. Molemmille kehyksille on ominaista representoida metsiä resurssina, luonnonvarana ja yksityisenä omaisuutena. Kuten puuntuotannon diskurssi, myös yhteensovittamisen ja negatiivisten seurausten kehukset ohjaavat lähestymään luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön suhdetta metsätalouden näkökulmasta. Siksi esimerkiksi metsänhoito, kasvatustekniikat ja metsätalouden vaikutusten minimointi ovat asioita, joita kehyksissä nostetaan keskiöön. Yhteensovittamisen kehysten optimistinen alakehys on puuntuotannon diskurssin hyödyntämisen monitavoitteisen metsätalouden paradigman selkein vahvistaja – nykymetsätalous pystyy kehysten mukaan vastaamaan sekä ekologisiin että sosiaalisiin vaatimuksiin tinkimättä metsien talouskäytöstä.

Yhteensovittamisen optimistiseen kehykseen mahtuu myös oletuksia Takalan ym. (2019) havaitsemista virkistyskäytön ja ei-puupohjaisten luonnontuotteiden diskursseista, mutta toisin kuin Takalan ym. (2019) diskursseja toisintavissa artikkeleissa, yhteensovittamisen kehys liittää virkistyskäytön ja esimerkiksi luontomatkailun automaattisesti osaksi talousmetsiä ja siten myös puuntuotantoa. Siksi kehyksessä korostetaan, että virkistyskäyttö tai luonnontuoteala eivät kohtuuttomasti häiritse metsätaloutta. Riistametsänhoidon ehdottaminen ratkaisuksi on yhteensovittamisen kehysmelko yleinen tapa korostaa ei-puupohjaisia luonnontuotteita. Niinpä kehukset eivät tee diskursseja sellaisenaan näkyväksi, vaan ne ohjaavat ajattelemaan myös virkistystä ja luonnontuotteita metsätalouden näkökulmasta. Tämä on luonnollista aineiston rajauksen takia – analyysiin otettiin mukaan ainoastaan sellaiset artikkelit, jotka selkeästi puhuivat luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden suhteesta. Siten aineistosta nousseet kehukset eivät suoraan voi heijastella virkistyskäyttö- tai ei-puupohjaisten luonnontuotteiden diskursseja.

Toisin kuin optimistinen yhteensovittamisen kehys, negatiivisten seurausten kehys määrittelee puuntuotannon diskurssia osittain uudelleen: siinä missä diskurssi nykyään painottaa esimerkiksi ekosysteemipalveluja ja monimuotoisuuden huomioimista puuntuotannon perustana, negatiivisten seurausten kehys alleviivaa seurauksia, joita monimuotoisuuden liiallisesta korostamisesta voi koitua, ja haluaa vähintäänkin palauttaa tasapainon kaikkien metsiin liittyvien tavoitteiden välille. Toisaalta kehystä käytävissä artikkeleissa voidaan vaatia tasapainoa juuri puuntuotannon diskurssille

ominaisista syistä, eli metsäalan ulkopuolisen uhkan vuoksi. Aineistossa tämänkaltainen ulkopuolinen uhka on Euroopan unionin tason metsäpoliittinen sääntely. Negatiivisten seurausten kehyksessä vaikuttaa puuntuotannon diskurssin ohella myös Pülzl'in ym. (2014) kuvailema biotalouden metadiskurssi: Biotalous esiintyy kehyksessä itsenäisenä käsitteenä ja usein toistuvana fraasina, mikä vahvistaa metsien asemaa esimerkiksi fossiilisia polttoaineita korvaavan biomassan raaka-aineena ja pitkäikäisten puutuotteiden muodossa olevana hiilivarastona. Ilmastonmuutoksen diskurssi linkittyy negatiivisten seurausten kehykseen nimenomaan biotalouden kautta, kun puun käyttöä perustellaan ilmastosyillä ja metsänhoitoa hiilinielujen avulla. Negatiivisten seurausten kehyksessä taloudelliset tavoitteet ja seuraukset ovat biotalouden diskurssin tapaan hallitsevia. Biotalous metadiskurssi nousee dominoivaksi diskurssiksi erityisesti silloin, kun aineistossa käsitellään metsäpoliittisia linjauksia Euroopan unionin tasolla. Negatiivisten seurausten kehyksen kerronnan tapa on merkittävä: osa artikkeleista hyödyntää jopa syvän alisteista narratiivia (kts. Takala ym. 2020), jossa nostetaan esiin konfliktit ja uhkakuvat mahdollisten metsien talouskäytön rajoitusten ympärillä. Siten kehys omaksuu aseman, joka on tyypillisesti kuulunut pro-luontodiskurssia toisintaville kehyksille.

Kehysanalyysin perusteella metsätalouden uhkana näkevän kehyksen ja luonnonsuojelua ratkaisuna ehdottavan kehyksen juuret ovat Takalan ym. (2019) havaitsemassa pro-luontodiskurssissa ja sitä kautta laajemmissa biodiversiteetin ja ilmastonmuutoksen diskursseissa, joista myös pro-luontodiskurssi on saanut vaikutteita. Diskurssissa metsätalous on Takalan ym. (2019) mukaan metsäluonnon suurin uhka ja luonnonsuojelu keskeinen tavoite. Uhkakehys siis houkuttelee konnotaatioita pro-luontodiskurssin hätää ilmentävistä osista ja luonnonsuojelukehys ratkaisusta – niinpä pro-luontodiskurssi on ikään kuin jakautunut käytettyjen kehysten myötä kahteen osaan sitä merkityssysteeminään käyttävissä artikkeleissa. Uhkakehys käyttää syvän alisteista kerrontaa, jolloin konfliktit eri tavoitteiden välillä tehdään näkyviksi ja usein myös hyvin konkreettisiksi. Luonnonsuojelukehyksessä taas on piirteitä optimistisen alisteisesta narratiivista, koska konfliktit tunnistetaan, mutta samalla kehyksessä uskotaan siihen, että yhteistyössä toteutettavalla metsien suojelulla päästään suotuisaan lopputulokseen. (kts. Takala ym. 2020.)

Pro-luontodiskurssi on Takalan ym. (2019, 2020) mukaan saanut mediassa vähemmän tilaa kuin puuntuotannon diskurssi, ja se on joutunut usein tukeutumaan syvästi alisteiseen narratiiviin. Se on tarkoittanut, että myös pro-luontodiskurssia edistävät tahot ovat olleet alisteisessa asemassa verrattuna hallitsevan puuntuotannon diskurssin edistäjiin (Takala ym. 2019). Takala ym. (2020) havaitsivat kuitenkin omassa tutkimuksessaan, että Kymen Sanomat – ainoa riippumaton ja kaikille kansalaisille tarkoitettu julkaisu – vaihtoi kerrontaansa hegemonisesta puuntuotanto-orientoituneesta narratiivista osin jopa syvästi alisteiseen konflikteja näkyväksi tekevään narratiiviin, kun aiheena oli metsätalouden ilmasto- ja monimuotoisuusvaikutukset. Tämän tutkimuksen aineistossa pro-luontodiskurssia taustaoletuksena käyttäviä kehyksiä sovellettiin yllättävän runsaasti varsinkin Ylen ja Helsingin Sanomien jutuissa, jotka ovat Kymen Sanomien tapaan suurelle yleisölle suunnattuja. Suuri juttujen lukumäärä ei kuitenkaan automaattisesti tarkoita alisteisen diskurssin aseman parantumista, mutta voi johtaa siihen pidemmällä aikavälillä. Alisteisessa asemassa olevien tahojen parempi näkyvyys mediassa voi siten myös edistää kestävän kehityksen tavoitteiden toteutumista ja inklusiivisemmän yhteiskunnan kehittymistä (Takala ym. 2019).

Yhteensovittamisen kehyksen kaksi alakehystä – kriittinen näkökulma ja jatkuva kasvatusta ratkaisuna – kumpuavat samasta puuntuotannon diskurssista kuin optimistinenkin alakehys. Ne kuitenkin haastavat hallitsevaa diskurssia esittämällä erilaisia arvostelmia puuntuotannosta ja sen rinnalle nykyään kuuluvista muista tavoitteista. Kriittinen alakehys epäilee ja arvioi yhteensovittamisen mahdollisuuksia ja puuntuotannon diskurssiin sisältyvien oletusten paikkansapitävyyttä. Jatkuvan kasvatuksen alakehys vuorostaan hyväksyy ainoastaan yhden yhteensovittamisen keinon eikä pidä kaikkia puuntuotannon diskurssin esittämiä metsätalouden ratkaisuja mahdollisena. Jatkuva kasvatusta ratkaisuna pitävä kehys on siten kerronnaltaan heikon alisteinen, eli se pitää metsiin liittyviä tavoitteita kaikkien yhteisinä, mutta suurinta osaa ehdotetuista keinoista väärinä (kts. Takala ym. 2020). Molempien kehysten taustalla vaikuttaa puuntuotannon diskurssin lisäksi myös pro-luontodiskurssi (Takala ym. 2019), mutta samalla kehykset houkuttelevat esiin myös globaalin kestävän metsätalouden diskurssin (Arts ym. 2010): luontokadon syihin paneudutaan tarkemmin kuin optimistisessä yhteensovittamisen kehyksessä ja metsätalouden toimenpiteiden haitallisuutta ja luonnonhoidon vaikuttavuutta

arvioidaan kriittisesti, jolloin metsät nähdään varsinkin kriittisessä kehyksessä ennen kaikkea ekosysteemeinä.

Monimutkaisen ongelman kehys poikkeaa muista aineistossa esiintyneistä kehyksistä siten, että fokus on luonnon monimuotoisuudessa, johon metsien käyttöä peilataan. Siksi kehys ei tukeudu mihinkään Takalan ym. (2019) havaitsemaan metsädiskurssiin – se ei ohjaa tarkastelemaan asioiden yhteyksiä metsätalouden tai metsätalouden aiheuttaman uhkan näkökulmasta. Sen sijaan kehyksessä on vahva linkki globaaliin biodiversiteettidiskurssiin (Arts ym. 2010) ja samalla myös ekosysteemipalvelujen diskurssiin (Jax & Heink 2015). Biodiversiteettidiskurssi on ollut jatkuvassa muutoksessa ja saanut uudenlaisia piirteitä ilmastonmuutoksen diskurssista (Arts ym. 2010), mitä myös aineiston monimutkaisen ongelman kehyksessä hyödynnetään: luontokadon ja ilmastonmuutoksen välille muodostetaan yhteys ympäristökriiseinä, jotka aiheuttavat vakavia seurauksia yhteiskunnalle ja jotka liittyvät toisiinsa. Monimuotoisuutta itseään taas arvotetaan 'pääomana' ja 'varallisuutena', eli samanlaisena hyötynä kuin ekosysteemipalvelujen diskurssissa. Toisinaan monimuotoisuuden heikkenemiseen viitataan ekosysteemipalvelujen romahtamisena, jolloin monimuotoisuuden turvaaminen hyödyttää ihmistä.

5.3 KEHYKSET JA METSÄTALOUDEN HYVÄKSYTTÄVYYS

Kehyistäminen on kielellistä sosiaalista toimintaa ja siksi sillä on sosiaalisen konstruktivismin perinteen mukaisesti vaikutuksia (mm. Brewer & Gross 2010) – minkälaisia ja minkä kestoisia, se riippuu lukijasta, joka voi joko hyväksyä kehyksen ehdottaman määritelmän, tiedostaa sen olemassaolon (Scheufele & Tewksbury 2007), tai vastaavasti muodostaa jopa täysin vastakkaisen mielipiteen asiasta (Chong ja Druckmann 2007a). Luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden kehystämällä mediassa voi siis olla erityyppisiä vaikutuksia. Lechelerin ja de Vreesen (2019, 56) mukaan kehyksien vaikuttavuus rakentuu kansallisessa kontekstissa, varsinaisessa käytetyssä kehyksessä ja yleisen mielipiteen suhtautumisessa kehyksen järjestelemään aiheeseen. Tutkimuksen aineistossa luonnon monimuotoisuuteen suhtaudutaan lähtökohtaisesti positiivisesti – mutta sen turvaamiseen vaihtelevasti. Sen sijaan tasaikäisrakenteinen metsätalous saa osakseen kovaa ryöpytystä esimerkiksi metsätalouden uhkana näkevässä, luonnonsuojelua ratkaisuna pitävässä ja

yhteensovittamisen kriittisessä ja jatkuvan kasvatuksen alakehyksessä. Vastaavasti metsätalouden ansioita, edelläkävijyyttä ja sen tarjoamia mahdollisuuksia alleviivataan sekä optimistisessa yhteensovittamisen kehyksessä että negatiivisten seurausten kehyksessä.

Tutkimuksen havaitut kehykset ilmentävät kansallista kontekstia, jossa monimuotoisuuden ja metsiin liittyy monenlaisia arvoja ja tavoitteita. Yhteensovittamisen kehysten suuri määrä aineistossa viittaa kuitenkin siihen, että vallitseva julkinen mielipide metsien käytöstä kallistuu tukemaan Krögerin ja Raition (2017) ja Takalan ym. (2019) havaintoa puuntuotannon painottumisesta sekä metsäpolitiikassa että metsiin liittyvissä diskursseissa. Toisaalta taas luontodiskurssiin (kts. Takala ym. 2019) tukeutuvat metsätalouden uhkana näkevät ja luonnonsuojelua painottavat kehykset, joita sovellettiin aineistossa myös tiuhaan, ovat osoitus vastakkainasettelun lisäksi myös vallitsevia diskursseja haastavien kehysten vahvistumisesta (kts. Zaller 1992). Havaittujen kehysten lukumäärä ja niiden eri painotukset kertovat myös kokonaisuutena siitä, että monenlaiset äänet pääsevät esiin valitun tutkimusaineiston tuottamassa metsäkeskustelussa – sitä vuorostaan voidaan tulkita yhtenä merkinä keskustelun lisääntyvästä demokraattisuudesta.

Tutkimuksessa tarkasteltiin kolmen eri median käyttämiä kehyksiä. Lecheler ja de Vreese (2019, 52) pitävät todennäköisenä, että mediakehysten prosessointiin vaikuttaa informaatioympäristö, joka määrittelee, kuinka tärkeäksi jokin kehystetty aihe koetaan yhteiskunnassa, tai kuinka monta vaihtoehtoista kehystä aiheelle esitetään samassa yhteydessä. Yle käsitteli luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä tutkimusaikana useissa uutissisällöissä ja laajalla alueellisella skaalalla. Samoin teki Maaseudun Tulevaisuus – mikä oli oletettavaa erillisen metsäosion ja lehden yleisien teemojen vuoksi. Helsingin Sanomissa taas keskustelu luonnon monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä käytiin ensisijaisesti mielipidekirjoituksissa uutissisältöjen sijaan, mistä voi päätellä, että aihetta ei vielä tutkimuksen ajankohtana nostettu lehdessä yhtä tärkeäksi kuin muissa medioissa. Aineistossa käytettiin suhteellisen harvoin kahta kilpailevaa kehystä saman jutun sisällä, mutta jos niin tehtiin, aseteltiin yleensä vastakkain joko metsätalouden uhkana näkevä kehys ja optimistinen yhteensovittamisen kehys, tai uhka- tai luonnonsuojelukehys ja monimuotoisuuden turvaamisen negatiivisten

seurausten kehys. Siten lukijoille tarjottiin kahta eri vaihtoehtoista tulkintaa, vaikka toinen kehyksistä muodostui selkeästi ensisijaiseksi ja siten toivotuksi tulkintatavaksi.

Eri medioiden uutisisällöissä oli äänessä erilaisia kehyksen edistäjiä. Esimerkiksi Kleinschmit ja Sjöstedt (2014) havaitsivat, että Ruotsin valtamediassa poliitikot, hallinnon edustajat ja tutkijat olivat yleisimmin äänessä, kun puhuttiin metsistä ja ilmastonmuutoksesta. Myös tämän tutkimuksen aineistossa samat ryhmät saivat äänensä parhaiten kuuluviin monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta puhuttaessa, mutta eri medioiden välillä oli runsaasti vaihtelua. Helsingin Sanomissa useimmiten äänessä olevat lähteet edustivat ennen kaikkea tiedeyhteisöä, Ylellä tutkijoiden rinnalla kuului ympäristöjärjestöjen puhe, ja Maaseudun Tulevaisuuden lähteet olivat selvästi poliitikkoihin ja metsäalan edunvalvontaan painottuneita. Tunnistettujen kehysten rinnalla jakauma eri lähteiden välillä tuki oletusta eri medioiden erilaisesta suhtautumisesta luonnon monimuotoisuuteen ja metsätalouteen – esimerkiksi Ylellä ei poliitikoilla ollut asiaan sananvaltaa, kun taas Maaseudun Tulevaisuudessa ympäristöjärjestöt ja muihin medioihin verraten myös tutkijat oli hiljennetty. Tutkimusaineistossa kokonaisuutena siis kuului monia erilaisia ääniä, mutta uutismediakohtaisesti vaihtelu pieneni huomattavasti.

Shanahan (2008) on esittänyt, että luontokadon narratiivit edustavat yleensä joko negatiivisia uhkakuvia tai optimistisia kertomuksia. Aineistossa käytetyt kehykset vahvistavat osittain tätä havaintoa: Mediassa suosituin yhteensovittamisen kehys korostaa mahdollisuuksia ja uskoo monimuotoisuuskysymyksiä ratkeamiseen, ja tavallaan niin tekee myös luonnonsuojelun kehys tarjotessaan ongelmaan ratkaisua. Metsätalouden uhkana näkevä kehys vuorostaan tukeutuu puhtaasti negatiivisiin uhkakuviiin. Monimutkaisen ongelman kehys taas poikkeaa Shanahanin (2008) oletuksesta, koska se yhdistelee sekä luontokadon negatiivisia seurauksia ihmiskunnalle että toiveikkuutta herättäviä ratkaisuja. Negatiivisten seurausten kehyksessä fokus ei ole luontokadon ongelman määrittelyssä eikä sen ratkaisussa, joten sen esittämää narratiivista ei voi verrata samalla tavalla aikaisempaan tutkimukseen. Matthies ym. (2018) huomasivat omassa tutkimuksessaan, jossa he tekivät kyselyn luonnonvara-alan opiskelijoille – eli tuleville ammattilaisille – että metsien käytön tavoitteiden positiiviset seuraukset olivat negatiivisimpia tärkeämpiä, kun arvioitiin metsien käytön hyväksyttävyyttä. Samassa tutkimuksessa

toimenpiteiden seurauksia ihmisille pidettiin tärkeämpinä kuin seurauksia luonnolle ja ympäristölle. Tämän yksittäisen tutkimuksen perusteella voidaan spekuloida, ovatko myös median positiiviset kertomukset negatiivisia uhkakuvia vaikuttavampia, ja kuvaukset luontokadon seurauksista ihmiskunnalle voimakkaampia kuin esimerkiksi kuvaukset metsätalouden seurauksista uhanalaisille lajeille.

Aineistossa uutismediat tukeutuvat asiaspesifien kehysten ohella usein konfliktikehykseen, kun ne käsittelevät luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden suhdetta. Vakiintuneet uutiskehykset ovat toimittajien keino selittää ja tiivistää jutun aihe niin, että teksti herättää lukijoissa kiinnostusta, tuttuja mielenyhtymiä ja muuttuu ymmärrettäväksi (Karvonen 2000). Ottaen huomioon metsien käytön historialliset konfliktit (mm. Hellström 2001) ja eri arvojen ja tavoitteiden taustalle ryhmittyneet tahot ja niiden väliset ristiriidat (mm. Rantala & Primmer 2003), konfliktiuutiskehyksillä voidaan kuvailla todellisuutta. Samalla konfliktikehys kuitenkin toistaa, ylläpitää ja vahvistaa vastakkainasettelua, koska kielenkäyttö osallistuu sosiaalisen todellisuuden rakentamiseen. Jutuissa, joissa konfliktikehys syrjäyttää asiaspesifit kehykset, asiaspesifien kehysten edistäjien 'kamppailu', 'vääntö' tai 'taistelu' nousee keskiöön ja kehysten ongelman määrittely ja ratkaisuehdotukset jäävät toissijaisiksi. Hängglin ja Kriesin (2010) mukaan poliittisten toimijoiden edistämät kehykset ovat harvoin yhtä kiistanalaisia kuin journalistien konfliktikehykset, minkä vuoksi voidaan olettaa, että konfliktikehyksiä ei sovelleta ainoastaan raportoimaan varsinaisia konfliktitilanteita. Toisaalta taas toimittajat auttavat konfliktikehyksillä lukijoita ymmärtämään, että jollain asialla on väliä: esimerkiksi Schuckin ym. (2016) mukaan konfliktikehykset voivat vaikuttaa kansalaisten ajatuksiin poliittisen päätöksenteon tärkeydestä ja muun muassa Takala ym. (2020) ajattelevat konfliktien näkyvyyden olevan itsessään poliittista kerrontaa. Näkyväksi tehdyt konfliktit ovatkin olennainen osa demokraattisen yhteiskunnan toimintaa (mm. Takala 2020).

Aineistossa käytetyt asiaspesifit kehykset ja uutiskehykset rakentavat osaltaan asiakulttuuria (kts. Gamson & Modigliani 1989), jossa metsiin liittyvät kiistat alkavat normalisoitua. Metsäpoliittisten toimijoiden vastakkainasettelun taustalla on myös historiallista luottamuspulaa: Rantalan ja Primmer'in (2003) mukaan metsäteollisuuden edustajat ja metsänomistajat väittävät, että ympäristöjärjestöt

valehtelevat ja suhtautuvat metsiin kapeakatseisesti, kun taas ympäristöjärjestöt niin ikään väittävät, että metsätalousposition toimijat valehtelevat ja toimivat kaksinaamaisesti. Tämän tutkimuksen aineistosta tunnistetut kehykset tukevat osaltaan havaintoa eri tahojen välisestä luottamuspulasta. Harrinkarin ym. (2016) mukaan hallitsevassa asemassa oleva metsätalouskoalitio pyrkii edistämään eri tahojen välistä konsensusta, mutta ainoastaan sillä ehdolla, että metsäteollisuuden ja metsien talouskäytön hyödyt Suomelle tunnustetaan. Sekä yhteensovittamisen kehys että ennen kaikkea negatiivisten seurausten kehys vahvistavat tätä ajatusta vaatiessaan tasapainoa ja realismia eri kestävyysnäkökulmien välille. Muun muassa van Dalen (2012) on vuorostaan todennut, että kiistoissa altavastajaan asemaan joutuneet voivat jatkossa luottaa nimenomaan konfliktin luomiseen kompensoidakseen muutoin vähäistä valtaansa – tätä ilmentää erityisesti metsätalouden uhkana näkevä kehys, jonka avulla esimerkiksi ympäristöjärjestöt saavat helpommin äänensä kuuluviin mediassa. Tutkimusaineistossa konflikteja nostetaan kuitenkin pöydälle myös negatiivisten seurausten kehyksessä: ulkopuolisena uhkana pidettyä Euroopan unionin sääntelyä sanoitetaan tästä näkökulmasta, jolloin kehyksen edistäjät jopa osittain luopuvat hallitsevasta asemastaan ja muuttuvat hetkellisesti altavastajiksi. Altavastajaan asemaan siirtyminen on merkittävä muutos, koska näin suomalaiset metsätaloustoimijat ja ympäristöjärjestöt asettuvat omissa narratiiveissaan samalle viivalle.

Huomion arvoista tutkimusaineistossa on, että eri kehysten edistäjät korostavat lähes kaikki metsäkeskustelun vastakkainasettelun haitallisuutta. Siitä huolimatta aineisto valottaa ilmiötä, jossa saman jutun sisällä esitetään toive vastakkainasettelun loppumisesta, ja käytetään kuitenkin sen kannalta vahingollista kieltä. Näin tahot, jotka ovat eri mieltä asioista, muuttuvat vähitellen todellisiksi vihollisiksi pelkkien poliittisten kiistakumppanien sijaan. Siten kehysten muodostama diskursiivinen ympäristö ei lupaa ymmärrystä rakentavaa tulevaisuutta monimuotoisuuden ja metsätalouden käsittelylle suomalaisessa mediassa – aiheesta tullaan kiistelemään vielä pitkään. Vaarana on, että monimuotoisuuden ja metsätalouden suhdetta käsitellään yhä enemmän uutiskynnyksen ylittävien, tiettyihin tahoihin stereotyyppisesti profiloituvien ja kärjistettyjen konfliktien valossa, tai vastaavasti, että samojen kiistojen toistuessa media menettää kiinnostuksensa aiheeseen. Kehykset asemoituvat vastaisuudessakin dynaamisesti toisiinsa ja tulevat näkyväksi edistäjiensä

kautta, jolloin vastakkainasettelu voi vahvistua ja rakentua eri kehysten ja kehysten edistäjien välillä. Sen lisäksi myös eri mediat asemoituvat toisiinsa käyttämiensä kehysten avulla. Yle profiloituu kaikkien suomalaisten yhteiseksi mediaksi, tarjoaa kaikki sisältönsä ilmaisina ja tuottaa myös paljon paikallisuutisia, Helsingin Sanomat näyttäytyy kaupunkilaisten ja pääkaupunkiseudun asukkaiden mediana, kun taas Maaseudun Tulevaisuuden kohderyhmää ovat esimerkiksi metsänomistajat ja maaseudun elinkeinojen harjoittajat. Kunkin median käyttämät kehykset vuorostaan vaikuttavat omien lukijoidensa tulkintoihin käsitellystä aiheesta.

On yllättävää ja suomalaisen metsätalouden hyväksyttävyyden kannalta merkittävää, että kaikille suomalaisille tarkoitettu Yle suosii tutkimustulosten perusteella uutisoinnissaan metsätalouden uhkana näkevää kehystä. Myös Helsingin Sanomissa käytettyjen kehysten joukko kallistuu määrällisesti uhka- ja luonnonsuojelua ratkaisuna pitävien kehysten puoleen, mutta ei artikkelien määrään suhteutettuna yhtä vahvasti kuin Yle. Uutisartikkeleissaan Helsingin Sanomat käsittelee monimuotoisuutta ja metsätaloutta vähän, mutta kuitenkin melko monipuolisista kehyksistä käsin. Maaseudun Tulevaisuus taas pyrkii käyttämiensä kehysten perusteella puhuttelemaan puuntuotannon näkökulmasta metsiään hoitavaa metsänomistajaa ja pelottelemaan tätä erilaisilla monimuotoisuuden turvaamisesta koituvilla metsien käytön rajoituksilla. Siksi onkin tarpeellista kysyä, minkälainen kuva monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta piirtyy sellaisille kansalaisille, jotka seuraavat vain yhtä näistä medioista. Olisiko myös esimerkiksi metsänomistajilla oikeus kuulla tutkimukseen perustuvaa tietoa tutkijoilta itseltään eikä esimerkiksi edunvalvontajärjestöjen kommenttien välityksellä? Entä voitaisiinko Metsähallitus Metsätalous Oy nostaa uutisiin myös esimerkiksi metsätaloustoimenpiteiden yhteydessä tehtyjen, monimuotoisuutta lisäävien ennallistamistoimien ansiosta?

Median käyttämistä kehyksistä yksi nousi esiin raikkaana metsäkeskustelun tulokkaana. Luontokadon monimutkaisena ongelmana näkevällä kehyksellä on mahdollisuus määritellä luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden suhdetta uudenaikaisesta näkökulmasta ja siten haastaa vallitsevia metsädiskursseja monimuotoisuuden kannalta hyödyllisellä tavalla. Monimutkaisen ongelman kehys on aineistossa toistaiseksi vähemmistöissä, mutta sillä voi olla potentiaalia tuoda eri näkökantoja keskustelevasti lähemmäs toisiaan, kun puhutaan luonnon

monimuotoisuudesta ja metsien käytöstä. Kehys tarkastelee metsätaloutta luonnon monimuotoisuuden heikkenemisen kautta, eli osana globaalia ympäristökriisiä. Monimutkaisen ongelman kehys on myös ainoa verkkouutismedioiden käyttämistä kehyksistä, josta puuttuu selkeä kehyksen vastustajien joukko. Kehyksen edistäjät koostuvat ensisijaisesti tutkimusorganisaatioiden edustajista ja eri yliopistojen tutkijoista, jolloin kehyksen sisäistä vastakkainasettelua esimerkiksi metsäalan edunvalvontajärjestöjen ja ympäristöjärjestöjen välillä ei pääse muodostumaan. Konfliktit ovat oleellisia poliittisen päätöksenteon ja demokratian toimivuuden kannalta, mutta niiden henkilöityminen tiettyihin tahoihin ja tahojen välinen vastakkainasettelu ei ole ongelman vakavuuden kuvailemiseksi välttämätöntä, kuten monimutkaisen ongelman kehys osoittaa. Toisaalta kehyksen heikkoudeksi voi muodostua edistäjien joukon yksipuolisuus, valeutisten ajan uudenlainen mediatodellisuus ja kehyksen viestinnällinen haastavuus – tieteen popularisointiin mediassa liittyy omat riskinsä (mm. Pietilä 2013; Brunet ym. 2018). Kehyksessä kuvataan aktiivisesti luontokadon seurauksia ihmisille ja siten sillä on kuitenkin runsaasti potentiaalia muodostua tehokkaasti herätteleväksi tavaksi määritellä luonnon monimuotoisuuden, metsätalouden ja yhteiskunnan suhteita.

6. LOPUKSI

6.1 YHTEENVETO JA TULEVAISUUDEN TUTKIMUSTARPEET

Tässä tutkimuksessa tarkastelin metsien ekologiaa ja metsätaloutta poikkitieteellisesti mediatutkimuksen keinoin. Tutkimuksen aineisto on kerätty puolentoista vuoden ajalta ja siksi tarkasteltava jakso on melko lyhyt. Aineistoon kuuluu kuitenkin määrällisesti paljon artikkeleita ja ne heijastelevat kaikki eri verkkouutismedioiden ajankohtaista tapaa kehystää luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä. Tarkastelujaksoon sisältyy myös tutkimuksen aiheen kannalta merkittäviä ilmiöitä ja tapahtumia, kuten Euroopan unionin biodiversiteettistrategian julkaisu ja Kemin sellutehtaan lopullinen investointipäätös. Tutkimukseen valitut verkkomediat ovat kaikki keskenään erilaisia esimerkiksi kohderyhmältään ja omistajapolitiikaltaan, mikä oletettavasti vaikuttaa kehyksiin – kaikki niistä ovat kuitenkin Julkisen sanan neuvoston jäseniä ja siksi myös sitoutuneet journalistin ohjeisiin (Julkisen sanan neuvosto 2021). Medioiden erojen lisäksi myös sisältöjen tekstilajien erot heijastuvat tutkimuksessa tunnistettuihin kehyksiin: aineistoon sisältyy joukko mielipidettä ilmentäviä tekstejä, jotka ovat jäsentyneet niiden kirjoittajan edistämän kehyksen mukaan. Nämä tekstit ovat kuitenkin olennainen osa analyysia – vaikka ne eivät toimittajien valitsema kehyksiä heijastelleetkaan – koska ne tuovat tutkimukseen läpileikkauksen tämänhetkistä julkisesta keskustelusta, johon osallistuvat niin yksityishenkilöt kuin luonnon monimuotoisuuden ja metsätalouden asiantuntijatkin.

Tutkimuksessa fokus oli mediasisällöissä, eli valmiiksi julkaistuissa teksteissä. Siten tekstien käyttöön aineistona ei liittynyt eettisiä kysymyksiä. Menetelmäksi valittiin kehysanalyysi, ja kuten aina laadullisen tutkimuksen menetelmää käytettäessä, tulkinta tehtiin jossain määrin subjektiivisesti (van Gorp 2010). Aineiston valintaa, menetelmää ja analyysin kulkua pyrittiin kuitenkin kuvaamaan kattavasti ja tutkimustuloksia avaamaan sekä aineistosta poimituilla tekstilainauksilla että erittelemällä tuloksia myös määrällisesti. Tutkimuksen tulokset oli myös mahdollista suhteuttaa aikaisempien metsädiskursseja ja muun muassa diskursiivista valtaa käsitelleiden tutkimusten tuloksiin. Tutkimuksessa keskityttiin mediateksteihin, ja siksi niissä käytettyjen kehysten vaikutuksia lukijakuntaan pystyttiin arvioimaan vain

mediakehysten vaikutusten teorian pohjalta. Aikaisempi tutkimus tarjosi kuitenkin hyvät lähtökohdat pohtia luonnon monimuotoisuuden ja metsien käytön kehystämisen vaikutuksia metsätalouden asemaan ja julkiseen metsäkeskusteluun Suomessa.

Tutkimuksen teoriaosassa hahmotettiin kuva mediakehysten rakentumisesta, eli kehystämisen prosessista, joka tapahtuu toimittajien ja toimituksen ulkopuolisten tahojen vuorovaikutuksessa. Luonnon monimuotoisuutta ja metsien käyttöä kuvaavien kehysten rakentumista olisi mielenkiintoista jatkossa tutkia esimerkiksi metsäkeskusteluun osallistuvien toimijoiden oman viestinnän avulla: tutkimalla, miten se suhteutuu median uutisointiin ja käsitelläänkö aiheita samojen kehysten kautta. Käytännössä toimijoiden edistäjäkehysten ja journalististen kehysten rakentumista pystyttäisiin tutkimaan esimerkiksi tarkastelemalla toimijoiden tiedotteita ja ulostuloja ja vertaamalla niitä aiheista tehtyihin uutisartikkeleihin. Toinen aiemmin käytetty tapa tutkia journalistisia käytäntöjä ja kehysten rakentamista on ollut toimittajien haastatteleminen.

Jatkossa mediasisältöjen tutkimusta olisi myös mahdollista laajentaa valtamedian ulkopuolelle. Nykyään valtamedia ja sosiaalinen media ovat tiiviissä vuorovaikutuksessa: valtamedia julkaisee sisältöjä sosiaalisen median kanavilla ja erityisesti sosiaaliseen mediaan sopivissa muodoissa ja vastaavasti poimii uutisaiheita suoraan esimerkiksi Twitterissä käydyistä keskusteluista. Tulevaisuudessa olisikin mielenkiintoista tutkia, toistuvatko tässä tutkimuksessa tunnistetut asiaspesifit kehykset myös sosiaalisen median sisällöissä, kuten Twitterissä, jota pidetään erilaisten asiantuntijatahojen ja toimittajien viestinnän foorumina. Muut sosiaalisen median palvelut, kuten Instagram, tarjoaisivat myös mahdollisuuden tarkastella ensisijaisesti kuvamuotoista sisältöä. Tässä tutkimuksessa ei resurssisyistä ollut mahdollista sisällyttää analyysiin kuvia, mutta jatkossa myös visuaalisen aineiston analyysi voisi täydentää havaintoja median käyttämistä kehyksistä – kuvien valinta on osa kehystämistä.

Kolmas mediasisältöihin perustuva mahdollinen jatkotutkimuksen aihe liittyy mielipidettä ilmaiseviin teksteihin. Tämän tutkimuksen aineistossa niitä oli melko runsaasti ja niistä tunnistettiin analyysin avulla kehyksiä. Mielipidettä ilmaisevat tekstit linkittyvät luontaisesti toisiinsa esimerkiksi mielipidekirjoituksina ja vastineina,

ja siksi niiden välisiä reaktioita voitaisiin analysoida myös argumentaation ja retoriikan tutkimuksen kontekstissa. Tarkastelemalla tarkemmin mielipidekirjoituksissa käytettyä argumentaation retoriikkaa, olisi mahdollista tehdä näkyväksi sellaisia arvopositioita, joihin julkiseen keskusteluun osallistuvat tahot nykyään asettautuvat. Siten pystyttäisiin täydentämään esimerkiksi Rantalan ja Primmer'in vuonna 2003 julkaistun tutkimuksen havaintoja.

6.2 JOHTOPÄÄTÖKSET

Luonnon monimuotoisuuden noustessa entistä vahvemmin valtamedian agendalle tavallisilla kansalaisilla on entistä suurempi rooli metsistä käytävässä keskustelussa ja julkisen mielipiteen muodostamisessa. Vaikka metsäalan ammattilaisilla ja edunvalvojaorganisaatioilla on ollut suomalaisessa metsäpolitiikassa keskeinen asema, politiikan tekijät ovat koko ajan riippuvaisempia mediasta ja siten median kehyksillä ja niiden rakentamilla diskursseilla on vaikutusta myös politiikkaan nykyisellä medioitumisen aikakaudella. Maaseudun Tulevaisuus pitää sinnikkäästi kiinni *business-as-usual*-ajattelusta, mutta osoittaa samalla syvää huolta Euroopan unionin päätöksenteosta ja asettelee siten nykymetsätalouden ajoittain jopa altavastaajan asemaan. Suuremman yleisön mediat – Helsingin Sanomat ja erityisesti kaikille ilmaisia sisältöjä tarjoava Yle – vuorostaan kehystävät tutkimuksen perusteella luonnon monimuotoisuutta ja metsätaloutta ajoittain kriittisemällä, nykyistä toimintaa kyseenalaistavalla otteella. Monimuotoisuudella voikin tulevaisuudessa olla ilmastonmuutokseen rinnastettava rooli metsien käytön hyväksyttävyyttä arvioitaessa. Kehysten moninaisuus tulee voimistamaan metsäkeskustelun eripuraisia ääniä myös jatkossa, mutta myös vahvistamaan eri kehysten edistäjien äänen kuuluvuutta julkisessa keskustelussa. Siten media tarjoaa entistä enemmän myös mahdollisuuksia haastaa hallitsevia metsädiskursseja, edistää demokraattisempaa keskusteluilmapiiriä ja ohjata fokusta metsätaloudesta luontokadon seurauksiin.

Tämä tutkimus täydentää aikaisempien tutkimusten löydöksiä ja tunnistaa luonnon monimuotoisuudesta ja metsätaloudesta suomalaisessa mediassa käytettyjä kehysliittäen ne osaksi laajempia metsädiskursseja. Samalla tutkimus havainnollistaa, miten poikkitieteelliset tutkimusmenetelmät voivat tarjota tapoja hahmottaa ongelmia, joita on perinteisesti tarkasteltu ekologian tai ekonomian näkökulmasta.

LÄHTEET

Ampuja, M., Koivisto, J. & Väliverronen, E. (2014). Medioituminen: iskusana, analyttinen työkalu vai uusi paradigma? *Media & viestintä* 37:2, 22–37.

Anderson, R, Dardenne, R & Killenberg, G. M. (1996). The American Newspaper as the Public Conversational Commons. *Journal of Media Ethics*, 11:3, 159–165.

Arts, B., Appelstrand, M., Kleinschmit, D., Pülzl, H. & Visseren-Hamakers, I. (2010). Discourses, actors and instruments in international forest governance. Julkaisussa Rayner, J., Buck, A., Katila, P. (toim.) *Embracing Complexity: Meeting the Challenges of International Forest Governance. A Global Assessment Report*. International Union of Forest Research Organizations, Wien, 57–73.

Asp, K. (1986). *Mäktiga Massmedier: Studier i Politisk Opinionsbildning*. Stockholm: Akademilitteratur.

Beetham, D. & Boyle, K. (1996) *Introducing Democracy: 80 Questions and Answers*. Cambridge: Polity Press.

Blumler, J. G., & Gurevitch, M. (2001). Americanization reconsidered: UK– US campaign communication comparisons across time. Teoksessa: Bennett, W. L. & Entman, R. (toim.), *Mediated politics: Communication in the future of democracy*, 380– 406. New York: Cambridge University Press.

Brewer, P. R. & Gross, K. (2010). Studying the Effects of Framing on Public Opinion about Policy Issues. Teoksessa: D’Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) *Doing News Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives*. New York, NY, USA: Routledge.

Brüggemann, M. (2014). Between Frame Setting and Frame Sending: How Journalists Contribute to News Frames. *Communication Theory* 24, 61–82.

Brunet, N. D., Dagenais, D., Breux, S., & Handa, I. T. (2018). A characterization of media representation of biodiversity and implications for public perceptions and environmental policy: the case of Québec, Canada. *Environment, Development and Sustainability* (2020) 22, 1655–1669.

Bäckstrand, K. & Lövbrand, E. (2006). Planting Trees to Mitigate Climate Change: Contested Discourses of Ecological Modernization, Green Governmentality and Civic Environmentalism. *Global Environmental Politics*, 6:1, 50–75.

Callaghan, K., & Schnell, F. (2001). Assessing the democratic debate: How the news media frame elite policy discourse. *Political Communication*, 18:2, 183–212.

Chong, D. & Druckman, J. N. (2007a). A theory of framing and opinion formation in competitive elite environments. *Journal of Communication*, 57, 99–118.

Chong, D. & Druckman, J. N. (2007b). Framing theory. *Annual Review of Political Science*, 10:1, 103–126.

D'Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) (2010). Introduction. *Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) Doing News Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives*. New York, NY, USA: Routledge.

Di Gregorio, M., Price, S., Saunders, C., & Brockhaus, M. (2012). Code book for the analysis of media frames in articles on REDD. Center for International Forestry Research.

De Vreese, C. H. (2010). Framing the Economy: Effects of Journalistic News Frames. *Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) Doing News Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives*. New York, NY, USA: Routledge. 187–214.

De Vreese, C. H. (2005). News framing: Theory and typology. *Information Design Journal + Document Design*, 13:1, 51–62.

Druckman, J. N., & Nelson, K. R. (2003). Framing and deliberation: How citizens' conversations limit elite influence. *American Journal of Political Science*, 47:4, 729–745.

Elomina, J. & Pülzl, H. (2021). How are forests framed? An analysis of EU forest policy. *Forest Policy and Economics*, 127, 1–12.

Entman, R. (1991). Framing U.S. Coverage of International News: Contrasts in Narratives of the KAL and Iran Air Incidents. *Journal of Communication*, 41:4, 6–27.

Entman, R. (1993). Framing. Toward clarification of a fractured paradigm. *Journal of Communication*, 43:4, 51–58.

Eskola, J. & Suoranta, J. (2003). *Johdatus laadulliseen tutkimukseen*. Jyväskylä: Vastapaino.

Esser, F. (2008). Dimensions of political news cultures: Sound bite and image bite news in France, Germany, Great Britain, and the United States. *The International Journal of Press/ Politics*, 13:4, 401–428.

Fairclough, N. (2010). *Critical discourse analysis. Teoksessa: The Critical Study of Language*. Harlow: Pearson Education Limited.

Feinholdt, A., Schuck, A. R., Lecheler, S., & de Vreese, C. H. (2017). Shifting frames: Conditional indirect effects of contested issues on perceived effectiveness through multiple emotions. *Journal of Media Psychology*, 29:2, 81–91.

Ferree, M. M., Gamson, W. A., Gerhards, J. & Rucht, D. (2002). *Shaping abortion discourse: democracy and the public sphere in Germany and the United States*. Cambridge: Cambridge University Press.

Gamson, W. A. & Modigliani, A. (1987). The changing culture of affirmative action. *Teoksessa: Braungart, R. G. & Braungart, M. M. (toim.), Research in political sociology*, 3, 137–177. Greenwich, CT: JAI Press.

Gamson, W. A. & Modigliani, A. (1989). Media discourse and public opinion on nuclear power: A constructionist approach. *American Journal of Sociology*, 95:1, 1–37.

Gitlin, T. (1980). *The whole world is watching: Mass media in the making and unmaking of the New Left*. Berkeley: University of California Press.

Goffmann, E. (1974). *Frame analysis*. New York: Harper and Row.

Hajer, M. (1995). *The Politics of Environmental Discourse, Ecological Modernization and the Policy Process*. Oxford: Clarendon Press.

Hellström, E. (2001). Conflict cultures – Qualitative Comparative Analysis of environmental conflicts in forestry. *Silva Fennica Monographs*, 2.

Hyvärinen, E., Juslén, A., Kemppainen, E., Uddström, A., Liukko, U-M. (toim.) (2019). *Suomen lajien uhanalaisuus – Punainen kirja 2019*. Ympäristöministeriö & Suomen ympäristökeskus.

Hänggli, R., & Kriesi, H. (2010). Political framing strategies and their impact on media framing in a Swiss direct democratic campaign. *Political Communication*, 27:2, 141–157.

Jax, K. & Heink, U. (2015). Searching for the place of biodiversity in the ecosystem services discourse. *Biological Conservation* 191, 198–205.

Jokinen, A., Juhila, K., & Suoninen, E. (2016). *Diskurssianalyysi: teorit, peruskäsitteet ja käyttö*. Tampere: Vastapaino.

Julkisen sanan neuvosto (2021). *Julkisen sanan neuvostoon sitoutunut media*. Viitattu 6.10.2021. <https://www.jsn.fi/jsn/jsn-media-ja-neuvoston-jasenet/>

Karvonen, E. (2000). Tulkintakehys (frame) ja kehystäminen. *Media & Viestintä*, 23:2.

Karvonen, E., Kortelainen, T. & Saarti, J. (2014). *Julkaise tai tuhoutu! — Johdatus tieteelliseen viestintään*. Tampere: Vastapaino.

Kleinschmit, D. & Sjöstedt, V. (2014). Between science and politics: Swedish newspaper reporting on forests in a changing climate. *Environmental Science & Policy*, 35, 117–127.

Knuutila, T. & Lehtinen, A. (2010). Johdanto: Representaatio – tiedon kivijalasta tieteiden työkaluksi. Teoksessa: T. Knuutila & A. Lehtinen (toim.), *Representaatio: Tiedon kivijalasta tieteiden työkaluksi*, 7–31. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press.

Kouki, J., Junninen, K., Mäkelä, K., Hokkanen, M., Aakala, T., Hallikainen, V., Korhonen, K. T., Kuuluvainen, T., Loiskekoski, M., Mattila, O., Matveinen, K., Puntila, P., Ruokanen, I., Valkonen, S. & Virkkala, R. (2018). *Metsät*. Teoksessa: *Suomen luontotyyppien uhanalaisuus 2018: Luontotyyppien punainen kirja. Osa 2: Luontotyyppien kuvaukset*.

Kröger M. & Raitio K. (2016). Finnish forest policy in the era of bioeconomy: A pathway to sustainability? *Forest Policy & Economics* 77, 6–15.

Kusmanoff, A. M., Fidler, F., Gordon, A. & Bekessy, S. A. (2017). Decline of 'biodiversity' in conservation policy discourse in Australia. *Environmental Science and Policy*, 77, 160–165.

Kuypers, J. (2010). Framing Analysis from a Rhetorical Perspective. Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) *Doing News Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives*. New York: Routledge. 286–311.

Lawrence, R. G. (2004). Framing obesity: The evolution of news discourse on a public health issue. *The International Journal of Press/Politics*, 9:3, 56– 75.

Lawrence, R. (2010). Researching Political News Framing: Established Ground and New Horizons. Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers, J. A. (toim.) *Doing News*

Framing Analysis: Empirical and Theoretical Perspectives. New York: Routledge. 265–285.

Lecheler, S. & de Vreese, C. H. (2019). News Framing Effects. New York: Routledge.

Leipold, S. (2014). Creating forests with words – a review of forest-related discourse studies. *Forest Policy and Economics*, 40, 12–20.

Lele, S., Springate-Baginski, O., Lakerveld, R., Deb, D. & Dash, P. (2013). Ecosystem Services: Origins, Contributions, Pitfalls, and Alternatives. *Conservation and Society*, 11:4, 343–358.

Luonnonvarakeskus (2016a). Metsien monikäyttö. Viitattu 2.8.2021. <https://www.luke.fi/tietoa-luonnonvaroista/metsa/metsien-monikaytto/>

Luonnonvarakeskus (2016b). Metsien monimuotoisuus. Viitattu 29.5.2021. <https://www.luke.fi/tietoa-luonnonvaroista/metsa/metsien-monimuotoisuus/>

Luonnonvarakeskus (2016c). Metsänomistus. Viitattu 4.8.2021. <https://www.luke.fi/tietoa-luonnonvaroista/metsa/metsanomistus/>

Luonnonvarakeskus (2018). Metsäsektori edelleen Suomen biotalouden moottori. Viitattu 29.5.2021. <https://www.luke.fi/uutinen/metsasektori-edelleen-suomen-biotalous-moottori/>

Maa- ja metsätalousministeriö (2021a). Metsäteollisuus Suomessa. Viitattu 29.5.2021. <https://mmm.fi/metsat/puun-kaytto/metsateollisuus-suomessa>

Maa- ja metsätalousministeriö (2021b). Suomen metsävarat. Viitattu 2.8.2021. <https://mmm.fi/metsat/suomen-metsavarat>

Matthes, J. (2010). Frames in political communication: Toward clarification of a research program. Teoksessa: Stewart, A. (toim.) *Rethinking communication: Keywords in communication research*, 123–136. Cresskill, NJ: Hampton Press.

Matthies, B. D., Vainio, A. & D'Amato, D. (2018). Not so biocentric – Environmental benefits and harm associated with the acceptance of forest management objectives by future environmental professionals. *Ecosystem Services*, 29, 128–136.

Mazzoleni, G. & Schultz, W. (1999). 'Mediatization' of Politics: A Challenge for Democracy? *Political Communication* 16:3, 247–261.

Media Audit Finland (2021). Tilastot: KMT 2020 lehtien lukijamäärät. Viitattu 29.5.2021. <https://mediaauditfinland.fi/tilastot/>

Metsien Suomi (2021). Metsien Suomi – se on kaikessa mukana. Viitattu 29.5.2021. <https://metsiensuomi.fi/>

Metsonpolku (2021). METSO – Etelä-Suomen metsien monimuotoisuuden toimintaohjelma. Viitattu 2.8.2021. <https://www.metsonpolku.fi/fi-FI/METSOohjelma>

Metsäkeskus (2021). Talousmetsien luonnonhoito. Viitattu 2.8.2021. <https://www.metsakeskus.fi/fi/metsan-kaytto-ja-omistus/metsanhoito-ja-hakkuut/talousmetsien-luonnonhoito>

MTK (2021). MTK-ryhmä. Viitattu 29.7.2021. <https://www.mtk.fi/organisaatio>

Nielsen, T. D. (2013). The role of discourses in governing forests to combat climate change. *International Environmental Agreements*, 14, 265–280.

Niemi, K. (1.10.2021). HS Ympäristö kytkee lukijansa luontoon. *Helsingin Sanomat*. Viitattu 1.10.2021. <https://www.hs.fi/kotimaa/art-2000008296810.html>

Nisbet, M. C. (2010). Knowledge Into Action: Framing the Debates Over Climate Change and Poverty. Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers J. (toim.) *Doing news framing analysis. Empirical and theoretical perspectives*. New York, NY, USA: Routledge. 239–275.

Nordenstreng, K. (1997). The Citizen Moves from the Audience to the Arena. *Nordicom Review*, 18:2, 13–20.

Levin, D. (2005). Framing peace policies: The competition for resonate themes. *Political Communication*, 22, 83–108.

Park, M. S. (2013). The dual role of the media in environmental communication as a public sphere and as political actors. *Forest Science and Technology*, 9:1, 33–38.

Park, M. S. & Kleinschmit, D. (2016). Framing forest conservation in the global media: An interest-based approach. *Forest Policy and Economics* 68, 7–15.

Pereira, H. M., Navarro, L. M. & Martins, I. S. (2012). Global Biodiversity Change: The Bad, the Good, and the Unknown. *The Annual Review of Environment and Resources* 37, 25–50.

Pietilä, A.-P. (2013). Miten media valitsee aiheensa. Teoksessa: Strellman, U. & Vaattovaara, J. (toim.). *Tieteen yleistajuistaminen*. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press. 65–79.

Pietilä, V. (2001). Reflections on public discussion in the mass media. *Nordicom Review*, 22:1, 11–21.

Pülzl, H., Kleinschmit, D. & Arts, B. (2014). Bioeconomy – an emerging meta-discourse affecting forest discourses? *Scandinavian Journal of Forest Research*, 29:4, 386–393.

Rantala, T. & Primmer, E. (2003). Value positions based on forest policy stakeholders' rhetoric in Finland. *Environmental Science & Policy* 6, 205–216.

Reese, S. D. (2010). Finding Frames in a Web of Culture: The Case of the War on Terror. Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers J. (toim.) *Doing news framing analysis. Empirical and theoretical perspectives*. New York: Routledge. 14–42.

Rein, M. & Schön, D. A. (1994). *Frame Reflection: Toward the Resolution of Intractable Policy Controversies*. New York: Basic Books.

Sanoma Media Finland (2021). HS keskittyy luontoon ja ympäristöön – Petja Pelli teemakirjeenvaihtajaksi, Piia Elonen ympäristötuottajaksi. Viitattu 1.10.2021. <https://www.sanoma.fi/news/2021/cision/hs-keskittyy-luontoon-ja-ymparistoon--petja-pelli-teemakirjeenvaihtajaksi-piia-elonen-ymparistotuottajaksi/>

Scheufele, D. A. (1999). Framing as a theory of media effects. *Journal of Communication* 49, 103–122.

Scheufele, D. A. & Tewksbury, D. (2007). Framing, Agenda Setting, and Priming: The Evolution of Three Media Effects Models. *Journal of Communication*, 57, 9–20.

Schuck, A. R., Vliegenthart, R., & de Vreese, C. H. (2016). Who's afraid of conflict? The mobilizing effect of conflict framing in campaign news. *British Journal of Political Science*, 46:1, 177–194.

Semetko, H. A., & Valkenburg, P. M. (2000). Framing European politics: A content analysis of press and television news. *Journal of Communication*, 50:2, 93– 109.

Shanahan, M. (2008). *Entangled in the Web of Life: Biodiversity and the Media*. International Institute for Environment and Development, Lontoo.

Takala, T., Lehtinen, A., Tanskanen, M., Hujala, T. & Tikkanen, J. (2019). The rise of multi-objective forestry paradigm in the Finnish print media. *Forest Policy and Economics*, 106, 1–12.

Takala, T., Lehtinen, A., Tanskanen, M., Hujala, T. & Tikkanen, J. (2020). Discoursal power and multi-objective forestry in the Finnish print media. *Forest Policy and Economics*, 111, 1–10.

Tewksbury, D., Jones, J., Peske, M. W., Raymond, A., & Vig, W. (2000). The interaction of news and advocate frames: Manipulating audience perceptions of a local public policy issue. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, 77:4, 804–829.

United Nations (1992). Convention on biological diversity. United Nations. Viitattu 22.5.2021. <https://www.cbd.int/convention/articles/default.shtml?a=cbd-02>.

Yle (2020). Ylen strategia: Kaikille yhteinen, jokaiselle oma. Viitattu 29.5.2021. <https://yle.fi/aihe/strategia>

Ympäristöministeriö (2021). Helmi-elinympäristöohjelma vahvistaa luonnon monimuotoisuutta. Viitattu 2.8.2021. <https://ym.fi/helmi>

Valkeapää, A. & Karppinen, H. (2013). Citizens' views of legitimacy in the context of Finnish forest policy. *Forest Policy and Economics*, 28, 52–59.

Valkeapää, A. (2014). Values, Fairness and Legitimacy: In the Context of Finnish Forest and Nature Conservation Policy. Väitöskirja, Helsingin yliopisto.

Valkenburg, P., Semetko, H. & de Vreese, C. H. (1999). The Effects of News Frames on Readers' Thoughts and Recall. *Communication research*, 26:5, 550–569.

Valtioneuvoston kanslia (2021). Globaalin kestävän kehityksen toimintaohjelman toimeenpano Suomessa. Viitattu 27.9.2021. <https://kestavakehitys.fi/agenda2030/toimeenpano-suomessa>

van Dalen, A. (2012). Structural bias in cross-national perspective: How political systems and journalism cultures influence government dominance in the news. *The International Journal of Press/Politics*, 17:1, 32–55.

van Gorp, B. (2005). Where is the frame? Victims and intruders in the Belgian press coverage of the asylum issue. *European Journal of Communication*, 20:4, 484–507.

van Gorp, B. (2010). Strategies to Take Subjectivity Out of Framing Analysis. Teoksessa: D'Angelo, P. & Kuypers J. (toim.) Doing news framing analysis. Empirical and theoretical perspectives. New York: Routledge. 84–109.

Väliverronen, E. & Hellsten, I. (2002). From "Burning Library" to "Green Medicine": The Role of Metaphors in Communicating Biodiversity. Science Communication, 24:2, 229–245.

Zaller, J. R. (1992). The nature and origins of mass opinion. Cambridge: Cambridge University Press.

Liite 1.

Kehysanalyysin uutisviitteet medioittain:

Nro	Uutismedia	Julkaisu-päivä	Otsikko	Kirjoittaja	Tekstilaji
1	Yle	14.1.2020	Metsälain muutos vähensi luonnon monimuotoisuutta – WWF: jopa 30 000 hehtaaria jäi vaille lain suojaa.	Markku Sandell	Uutisartikkeli
2	Yle	20.1.2020	Luontojärjestöt: metsänhakuista Padaşjoen Taruksella tulisi luopua uhanalaisten lajien takia	Kari Mustonen	Uutisartikkeli
3	Yle	21.1.2020	Suo siellä, vetelä täällä – mitä hallitus aikoo tehdä Ylen esiin nostamalle ristiriidalle suomalaisissa suometsissä?	Timo Sipola	Uutisartikkeli
4	Yle	23.1.2020	Vielä viitisen vuotta sitten avohakkuusta kieltäytynyt metsänomistaja saattoi päätyä käräjille – jatkuvan kasvatuksen periaate herättää nyt kiinnostusta	Juha Roiha	Uutisartikkeli
5	Yle	30.1.2020	Monet lajit hätää kärsimässä – katso, missä päin Suomea metsää on hakattu liikaa	Riitta Väisänen	Uutisartikkeli
6	Yle	3.2.2020	Kymmeniä koaloja kuollut laittoman hakkuun vuoksi Australiassa – asukkaat näkivät kuolleista koaloista tehtyjä kasoja	STT	Uutinen
7	Yle	8.3.2020	Telaketjuaktivisteista tuli joukko vakavasti otettavia ympäristöasiantuntijoita – Hanna Paulomäki sai johdettavakseen Greenpeacen, jolla on pääsy politiikan salonkeihin	Hanna Eskonen	Henkilökuva, uutisartikkeli
8	Yle	21.4.2020	Tutkimus: Metsien linnut vähenivät, kun hakkuut lisääntyivät	Jenni Frilander	Uutisartikkeli
9	Yle	23.4.2020	Vienan reitin metsien käsittelyssä saavutettiin yhteisymmärrys	Sanna Kähkönen	Uutinen
10	Yle	12.5.2020	Tutkimus: Talouskasvu syö luonnon monimuotoisuutta Suomessa – Nyt biodiversiteetin köyhtyminen voidaan pysäyttää	Jenni Frilander	Uutisartikkeli

11	Yle	17.5.2020	"Avohakkuu on kuin pissaisi talvella housuunsa" – metsänhoidon emeritusprofessori Erkki Lähde on sitkeä piikki selluteollisuuden lihassa	Heidi Kononen	Henkilökuva, artikkeli
12	Yle	20.5.2020	Kaikki Euroopan vanhat metsät täytyy suojella, linjaa luonnon köyhtymiseen puuttuva EU-strategia	Hanna Eskonen	Uutisartikkeli
13	Yle	25.6.2020	Selvitys: Suomi on yksi huonoimpia metsien monimuotoisuuden säilyttäjiä – tutkijan mukaan ikuinen kiista avohakkuista ei ole ratkaisevaa	Jenni Frilander	Uutisartikkeli
14	Yle	4.7.2020	Miljoona puuta päätyvässä saunaklapeiksi tai ötököille – Myrskyt kaatoivat yksittäisiä puita, joita ei kannata hakea sahoille tai tehtaille	Pekka Pansu	Uutinen
15	Yle	24.7.2020	Tutkijat: Luonnon monimuotoisuus jää käytössä olevan sertifiointin jalkoihin Suomen metsissä – vääntö uudesta sopimuksesta on käynnissä	Jenni Frilander	Uutisartikkeli
16	Yle	4.8.2020	Brasiliassa Amazonin sademetsissä palaa taas, ja tuhoista ennustetaan jopa viimevuotistakin pahempia	Minna Pärssinen	Uutisartikkeli
17	Yle	6.8.2020	Tähän metsään ihminen ei ole juuri kajonnut, vaikka suunnitelmat olivat valmiina	Emilia Pakkala	Feed-muotoinen artikkeli
18	Yle	23.8.2020	Taimenjokien vedenlaadun parantaminen on hidasta ponnistelua – nyt työn alla Naamijoen kunnostus	Vesa Vaarama	Uutinen
19	Yle	26.8.2020	Tutkijoiden arvio: Suomen luonnon monimuotoisuus on jatkanut vähenemistään	STT	Uutinen
20	Yle	17.9.2020	Myrsky kaatoi metsää Pohjanmaan rannikolla, sisämaassa vahingot jäivät vähäisiksi	Elina Kaakinen	Uutinen
21	Yle	20.9.2020	Sveitsiläismies muutti Suomeen puun ja luonnon perässä, mutta menettikin kaiken – "Suomalainen metsätalous on tabu"	Mari Jäntti	Uutisartikkeli, henkilökuva
22	Yle	10.10.2020	Paljakassa on erityistä vanhaa metsää, jonka halutaan säilyvän ikuisesti – siksi sitä hakataan, mutta kaikista niin ei saisi tehdä	Sanna Kähkönen	Uutisartikkeli
23	Yle	21.10.2020	Luontojärjestöt toivovat läpinäkyvyyttä Vaasan metsänhoitoon	Merja Siirilä	Uutinen
24	Yle	23.10.2020	Kirjanpainajatuhon riski kasvaa kesäksi, jos tuuli kaataa paljon puita talvella	Jouni Tanninen	Uutinen
25	Yle	29.10.2020	Lahopuukin kuuluu oikeaan metsään – Turku raivasi avohakkuut pois uudesta metsien hoito-ohjelmastaan	Lassi Lähteenmäki	Uutisartikkeli
26	Yle	12.11.2020	WWF avasi netissä suoran lähetyksen metsälintujen talviruokintapaikalta	STT	Uutinen
27	Yle	18.11.2020	Suomen valtio kaataa uhanalaisille lajeille tärkeitä vanhoja metsiä – vapaaehtoiset koluavat niitä säilyttääkseen sen mitä on jäljellä	Jenni Frilander, Hanna Eskonen	Reportaasi
28	Yle	19.11.2020	Ministeri Leppä kiistää väitteet valtion vanhojen metsien hakkuista, ministeri Mikkonen: "Jos tällaisia kohteita löytyy, ne pitää saada suojelun piiriin"	Hanna Eskonen	Uutisartikkeli
29	Yle	28.11.2020	Tutkijat: Luonto pitää ottaa huomioon kaikissa valmisteilla olevissa laeissa – luonnonsuojelulaki ei riitä turvaamaan luonnon monimuotoisuutta	Jenni Frilander	Uutisartikkeli
30	Yle	4.12.2020	Suomen luonto on muuttunut hätkähdyttävästi jo muutamassa vuosikymmenessä – lintujen pesimäkausi on lyhentynyt ja yöperhosten määrä huvennut	Johannes Blom	Uutisartikkeli

31	Yle	22.12.2020	Kansanedustaja Hilikka Kempiltä kirjallinen kysymys Evon kansallispuistohankkeesta	Ville Tiirikainen	Uutinen
32	Yle	29.12.2020	Jos suojeltua luontoa olisi enemmän, ilmastonmuutos tuntuisi vähemmän	Jouni Tanninen	Uutinen
33	Yle	11.1.2021	"Ei Lappiin luonnon takia tulla, vaan ryypäämään ja parittelemaan" – kansallispuistoja pidettiin aiemmin höpötyksenä ja metsäteollisuuden tuhona	Mikko Pesonen	Uutisartikkeli
34	Yle	11.1.2021	Tuotanto kasvaa, mutta päästöt eivät – Kemin biotuotetehtaan ympäristöluvan tiukat raja-arvot merkitsevät jopa veden laadun paranemista	Kyösti Vaara	Uutisartikkeli
35	Yle	21.1.2021	Pekka Seppäsen kolumni: Ikävät uutiset kertoo nainen	Pekka Seppänen	Kolumni
36	Yle	29.1.2021	Lontoolaistutkijat laativat "10 kultaista ohjetta", joilla maailman metsäluonto voidaan pelastaa	Yrjö Kokkonen	Uutisartikkeli
37	Yle	6.2.2021	Maaailman pienin matelija löytyi Madagaskarilta – nanokameleontti on vain auringonkukansiemenen kokoinen	Sakari Nuutila	Uutinen
38	Yle	8.2.2021	Kontiolahdella halutaan rajoittaa metsien avohakkuita ympäristösyistä – kunnissa on nyt paineita uudistaa metsäpolitiikkaa	Lea Joutsensaari	Uutisartikkeli
39	Yle	9.2.2021	Viimeinen oljenkorsi johti jättipottiin: mies pyysi rahaa vanhan talon ostamiseen – pöytään lyötiinkin yli 4 miljoonaa euroa metsän suojeluun	Kirsi Karppinen	Uutisartikkeli
40	Yle	11.2.2021	Metsä Group rakentaa uuden sellutehtaan, Kemissä iloitaan jätti-investoinnista – Katri Heiskanen: "Työpaikkoja tarvitaan"	Jarno Tiihonen, Jenni Mehtonen, Tiinamaija Rantamartti	Uutisartikkeli
41	Yle	11.2.2021	Kemin jätti-investointi on "iso, tärkeä ja odotettu" – pääministeri Sanna Marin: Hallitus haluaa luoda vakaata toimintaympäristöä yrityksille	Maria Stenroos	Uutisartikkeli
42	Yle	12.2.2021	Ennätysmäärä metsää suojeltiin viime vuonna Kaakkois-Suomessa – metsänomistajille maksettiin yli 4,4 miljoonaa euroa korvauksia	Juulia Tillaeus	Uutisartikkeli
43	Yle	13.2.2021	Miksi ruoan ja puun hintaa tulisi nostaa sekä geenimuuntelua suosia? Näin vastaa luontokatoa ja talouskasvua tutkinut professori Partha Dasgupta Ylelle	Timo Keränen, Jenni Frilander	Uutisartikkeli
44	Yle	10.3.2021	Puola uhkaa jatkaa hakkuita Białowieżan kulttuuriperintömetsässä	Erja Tuomaala	Uutinen
45	Yle	15.3.2021	Luontopaneeli: Vesistöt, suot ja suojelualueet elvytystoimista parhaita – biojalostamot, biokaasu sekä tuuli- ja aurinkovoima huonompia luonnolle	Jenni Frilander	Uutisartikkeli
46	Yle	23.3.2021	Metsähallitus keskeyttää kiistellyt hakkuut Evon retkeilyalueella – ministerien näkemyserot selvät, ympäristöjärjestöt takajaloillaan	Nina Keski-Korpela, Ville Tiirikainen	Uutinen
47	Yle	29.3.2021	Pohjoisen tehdashankkeet käyttäisivät kuitupuuta lähes kolme kertaa sen, mitä metsissä kasvaa – Kemin jättitehdas jättää vähän tilaa muiden suunnitelmille	Kyösti Vaara	Uutisartikkeli
48	Yle	4.4.2021	Trooppisten metsien kato kiihtyy, nyt myös ilmastonmuutos tuhoaa metsiä – kaksi maata ovat valopilkkuja	Yrjö Kokkonen	Uutisartikkeli

49	Yle	6.4.2021	Pekka Juntin kolumni: On ihan järkevää kaataa Amazonin sademetsää	Pekka Juntti	Kolumni
50	Yle	19.4.2021	Hämeenlinnan Evolla tehdään harvennushakkuuta, jolla valmistellaan luonnonhoidollista kulotusta	Liisa Leinonen	Uutinen
51	Yle	2.5.2021	Pisuaarin kärpäsestä se alkoi, nyt vaikutetaan vaivihkaa viemättä valinnanvapautta – tulitko tuupatuksi kohti ympäristöystävällisempiä valintoja?	Päivi Leppänen	Uutisartikkeli
52	Yle	11.5.2021	Järjestöt: Maailmassa kasvoi 20 vuodessa Ranskaa suurempi alue uutta metsää – sitoo hiilidioksidia USA:n päästöjä enemmän	Katriina Töyrylä	Uutisartikkeli
53	Yle	12.5.2021	Oletko koskaan nähnyt oikeasti vanhaa metsää? Talousmetsät hakataan entistä nuorempana	Anu Rummukainen, Esko Varho	Some-feed-muotoinen juttu
54	Yle	19.5.2021	Nuoren metsän korjuuseen olisi tarjolla rahaa – sen sijaan metsänomistajia kiinnostavat suojelutuet	Elina Niemistö	Uutisartikkeli
55	Yle	28.5.2021	Kaupungin metsästä tehdään riistanhoidon mallialue Kuopiossa – menetelmä lisää monimuotoisuutta ja kiinnostaa yksityisiä metsänomistajia	Marianne Mattila	Uutisartikkeli

Nro	Uutismedia	Julkaisupäivä	Otsikko	Kirjoittaja	Tekstilaji
56	Helsingin Sanomat	6.1.2020	Maankäytön muutos voisi alkaa valtion mailta	Antti Parpola	Mielipidekirjoitus
57	Helsingin Sanomat	11.1.2020	Borneolla pääsee seuraamaan paikallista arkea sademetsän sydämessä – mutta turistien määrää rajoitetaan jo	Hanne-Mari Tarvonen	Uutisartikkeli
58	Helsingin Sanomat	14.1.2020	Metsälain muutos heikensi luonnonsuojelua, ja Espoon kokoinen alue arvokasta luontoa jäi ilman lainsuojaa – ”Tämä on skandaali”, sanoo WWF	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
59	Helsingin Sanomat	24.1.2020	Tältä näyttää suomalainen ilmasto vaikuttaminen: Tero Mustonen antoi haastattelun BBC:lle ja saa nyt soittoja kaikkialta maailmasta	Ossi Mansikka	Uutisartikkeli, henkilökuva
60	Helsingin Sanomat	21.2.2020	Suomi kohtelee metsiään kammottavalla tavalla	Atte Korhola	Mielipidekirjoitus
61	Helsingin Sanomat	26.2.2020	Oikea-aikainen harvennus tekee metsästä terveen ja nopeakasvuisen	Arvi Hurskainen	Mielipidekirjoitus, vastine
62	Helsingin Sanomat	1.3.2020	Kasvava paine metsittämiseen uhkaa hävittää arvokkaat kylämaisemat	Eija Irene Hiltunen	Mielipidekirjoitus
63	Helsingin Sanomat	4.3.2020	Metsähallitus julkisti tuloksensa: Luonnon virkistyskäytön ja eräilyn suosio kasvaa yhä	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
64	Helsingin Sanomat	30.3.2020	Voiko metsän pitää metsänä ja silti hakata sitä? Tätä yritetään nyt yhteismetsissä	Piia Elonen	Uutisartikkeli
65	Helsingin Sanomat	14.4.2020	”Ihmiset pitävät metsästä, jossa on puita” – Metsänomistus keskittyy vahvasti uusmaalaisille, ja se näkyy niin, ettei metsiä enää aina hakata paljaiksi	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
66	Helsingin Sanomat	29.4.2020	Valtio-omistajan ääni kuuluu metsässä		Pääkirjoitus
67	Helsingin Sanomat	30.4.2020	Metsähallitus sai hiilinielutavoitteen, hakkuumäärät pienenevät jonkin verran	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli

68	Helsingin Sanomat	4.5.2020	Koronakriisin jälkeen iso kysymys on, sulkeutuuko maailma, sanoo Stora Ensoa johtava Annica Bresky	Teemu Luukka	Henkilökuva
69	Helsingin Sanomat	12.5.2020	Joka yhdeksäs eliölaji on Suomessa uhanalainen – luonnon köyhtyminen voidaan silti pysäyttää	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
70	Helsingin Sanomat	16.5.2020	Luonnon monimuotoisuuteen liittyvät huolet ovat koko maapallon yhteisiä, mutta Suomella on edellytykset hoitaa oma osansa		Pääkirjoitus
71	Helsingin Sanomat	17.5.2020	Metsää hakataan, vaikka on pesimäaika	Matti Tarvainen	Mielipidekirjoitus
72	Helsingin Sanomat	26.5.2020	Miten brändätä metsä	Tuija Sorjanen	Kolumni
73	Helsingin Sanomat	18.6.2020	Metsittäminen on uhka arvokkaille kylämaisemille	Marjo-Riina Häkkinen	Mielipidekirjoitus
74	Helsingin Sanomat	22.6.2020	Ympäristökriiseihin on yhteisiä ratkaisuja	Timo Kuuluvainen, Petri Keto-Tokoi	Mielipidekirjoitus
75	Helsingin Sanomat	26.6.2020	Luonnonsuojelutyötä on vahvistettava kunnissa	Krista Mikkonen, Tiina Elo	Mielipidekirjoitus
76	Helsingin Sanomat	15.7.2020	Kansalaiset ovat hyvin perillä avohakkuun haitoista	Erkki Lähde, Iikka Autio	Mielipidekirjoitus
77	Helsingin Sanomat	18.7.2020	Jatkuva kasvatus uhkaa metsäluonnon monimuotoisuutta	Vesa Kervinen	Mielipidekirjoitus
78	Helsingin Sanomat	18.7.2020	Laajamittainen siirtyminen jatkuvaan kasvatukseen lisääsi metsiemme kuusivaltaistumista	Jarkko Hantula	Mielipidekirjoitus, vastine
79	Helsingin Sanomat	19.7.2020	Parin tunnin ajomatkan päässä Helsingistä sijaitsee harvinainen luonnon keidas – nyt siitä puuhataan maailman ensimmäistä tiedekansallispuistoa	Pihla Loula	Uutisartikkeli
80	Helsingin Sanomat	22.7.2020	Avohakkuun jälkeen nouseva taimikko on pitkään ryteikköä	Sesse Koivisto	Mielipidekirjoitus
81	Helsingin Sanomat	24.7.2020	Pitäisikö metsissä palata aikaan, jolloin ihmiskäsi ei ollut niihin koskenut?	Heikki Vilske	Mielipidekirjoitus, vastine
82	Helsingin Sanomat	3.8.2020	Metsien vaaliminen tuo suurta hyötyä matkailulle	Tyrväinen Liisa	Mielipidekirjoitus
83	Helsingin Sanomat	21.8.2020	Venäjän suhde metsiinsä poikkeaa paljon Suomesta: Miljoonia hehtaareita on tänäkin vuonna palanut, ja vain murto-osaa paloista on edes yritetty sammuttaa	Elsa Osipova	Uutisartikkeli
84	Helsingin Sanomat	31.8.2020	Globaali metsäkato on yhä pysäytettävissä	Anssi Pekkarinen, Kari T. Korhonen	Mielipidekirjoitus
85	Helsingin Sanomat	1.9.2020	Luonnon köyhtyminen voidaan pysäyttää	Muut lehdet	Mielipidekirjoitus
86	Helsingin Sanomat	24.9.2020	Heikki Willamo haluaa tummasävyisillä kuvillaan suomalaisesta metsästä näyttää, mitä olemme menettämässä nykyisen metsätalouden takia	Pekka Torvinen	Henkilökuva
87	Helsingin Sanomat	7.10.2020	Euroopan parlamentti kirittää EU:ta ilmastotavoitteessa – Metsien roolista iso taisto, suomalaiset eri linjoilla	Jenni Virtanen	Uutisartikkeli

88	Helsingin Sanomat	23.10.2020	Avohakkuita vastustava kansalaisaloite jäämässä huonolle käsittelylle, pelkäävät aloitteen takana olevat ympäristöjärjestöt	Laura Kukkonen	Uutisartikkeli
89	Helsingin Sanomat	25.10.2020	Kansallispuisto Evolle olisi perusteltu suojelun nimissä	Juha Kauppinen	Mielipidekirjoitus
90	Helsingin Sanomat	29.10.2020	Metsänomistajia ei juuri kiitellä hyvin tehdystä työstä	Timo Peltola	Mielipidekirjoitus
91	Helsingin Sanomat	8.11.2020	Evon alueen metsät on aika suojella hakkuilta ja metsästykseltä	Sesse Koivisto	Mielipidekirjoitus
92	Helsingin Sanomat	10.11.2020	Jyrki Katainen suututti avohakkuupuheillaan keskustan, Metsäteollisuuden ja MTK:n – ”Vastasin vähän rennolla otteella”, Katainen selittää HS:lle	Marjukka Liiten	Uutisartikkeli
93	Helsingin Sanomat	25.11.2020	Luontoarvoiltaan merkittävät valtion metsät tulee suojella nopeasti	Jenni Pitko, Tarmo Ketola	Mielipidekirjoitus
94	Helsingin Sanomat	27.12.2020	Luonnon monimuotoisuutta voidaan parantaa nopeastikin	Juhani Tammelin	Mielipidekirjoitus
95	Helsingin Sanomat	27.12.2020	On yllättävää, että metsätalouden ansiot halutaan unohtaa	Veli-Pekka Järveläinen	Mielipidekirjoitus
96	Helsingin Sanomat	29.12.2020	Oulujärven saaret taas hakkuu-uhan alla: Metsähallitus haluaa hakata retkeilysaarten luonnonmetsää	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
97	Helsingin Sanomat	29.12.2020	”Todellinen rیمانalitus”, kirjoitti metsätalousvaikuttaja Twitterissä Ylen luontodokumentista – Näin tekijä perustelee ohjelman näkökulmaa	Tero Kartastenpää	Uutisartikkeli
98	Helsingin Sanomat	30.12.2020	Lämpeneminen on jo muuttanut Suomen luontoa merkittävästi	Miina Viljanen	Reportaasi
99	Helsingin Sanomat	3.1.2021	Vaarallinen hokema metsän kasvusta ohjaa metsäkeskustelua	Ville Laakso	Mielipidekirjoitus
100	Helsingin Sanomat	3.1.2021	Lisää tehoa metsien ja soiden suojeluun	Anneli Jalkanen	Mielipidekirjoitus, vastine
101	Helsingin Sanomat	13.1.2021	Uusi käänne hakkuukiistassa: ely-keskus asetti Oulujärven retkeilysaaret toimenpidekieltoon	Heli Saavalainen	Uutinen
102	Helsingin Sanomat	18.1.2021	Miksi Helsinki pilaa Uutelan luonnontilaista metsää?	Jussi Pakarinen	Mielipidekirjoitus
103	Helsingin Sanomat	20.1.2021	Puut korvataan Helsingissä usein tylsillä ruohokentillä	Juha Jouppi	Mielipidekirjoitus
104	Helsingin Sanomat	22.1.2021	Helsingin metsiä ei hoideta turhaan	Jussi Luomanen	Mielipidekirjoitus, vastine
105	Helsingin Sanomat	26.1.2021	Uutelan metsien hakkuut on lopetettava	Jussi Pakarinen	Mielipidekirjoitus, vastine
106	Helsingin Sanomat	27.1.2021	Uutelan kiista kertoo Helsingin metsänhoidon ongelmista	Antti Halkka, Aleksi Mikola	Mielipidekirjoitus
107	Helsingin Sanomat	15.2.2021	Luontokatoa torjutaan ilmastokestävällä maankäytöllä	Anna Salminen, Hanna Mattila	Mielipidekirjoitus
108	Helsingin Sanomat	16.2.2021	Uhanalaista suoluontoa elvytetään palauttamalla ennätysmäärä ojitettuja soita takaisin luonnontilaan	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
109	Helsingin Sanomat	1.3.2021	Haittapuita ei ole, metsän kaikkia puulajeja tarvitaan	Ilkka Korhonen	Mielipidekirjoitus

110	Helsingin Sanomat	4.3.2021	Taloustmetsien luonnonhoito tarvitsee näkyvyyttä	Sanna Kotiharju, Lauri Saaristo	Mielipidekirjoitus, vastine
111	Helsingin Sanomat	4.3.2021	Tiheät hirvieläinkannat uhkaavat luonnon monimuotoisuutta	Pekka Niemelä, Heikki Smolander	Mielipidekirjoitus
112	Helsingin Sanomat	4.3.2021	Suomen linnusto köyhtyy ja uhanalaisten lintulajien määrä kasvaa: Birdlife kuvaa tilannetta ”lintujen hätähuudoksi”	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
113	Helsingin Sanomat	5.3.2021	Haittapuita ei tosiaankaan ole	Hannes Mäntyranta	Mielipidekirjoitus, vastine
114	Helsingin Sanomat	16.3.2021	Helsingin itäisellä laidalla käydään taistelua siitä, millainen on oikea metsä – ”Annetaan olla rauhassa”	Marja Salomaa	Uutisartikkeli
115	Helsingin Sanomat	16.3.2021	Tutkijaryhmä esittää metsänomistajille hiilensidonta-korvausta metsien luontoarvojen suojelemiseksi	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
116	Helsingin Sanomat	22.3.2021	Evon retkeilyalueelle suunnitellaan kansallispuistoa, Metsähallitus hakkasi metsään aukon – ”Ihan hölmöä”, sanoo ympäristöjärjestö	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
117	Helsingin Sanomat	23.3.2021	Metsähallitus keskeytti kiistellyt hakkuut Evon retkeilyalueella: ”Totta kai yleisön palautteella on merkitystä”	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
118	Helsingin Sanomat	1.5.2021	Maa- ja metsätalousministeriö on vastuussa hirvivahingoista	Heikki Oksman	Mielipidekirjoitus
119	Helsingin Sanomat	4.5.2021	Metsäsertifikaatti saa kovaa kritiikkiä: ”Viherpesua, viestinnällistä huijausta”, sanoo metsäekologian lehtori	Heli Saavalainen	Uutisartikkeli
120	Helsingin Sanomat	4.5.2021	Suomessa vierailut ympäristökomissaari: Metsien monimuotoisuutta pitää parantaa	Anniina Luotonen STT	Uutisartikkeli
121	Helsingin Sanomat	6.5.2021	Mikä on metsäsertifioinnin hinta luonnon monimuotoisuudelle?	Timo Kuuluvainen	Mielipidekirjoitus
122	Helsingin Sanomat	6.5.2021	PEFC-metsäsertifiointi on useissa maissa noudatettava käytäntö	Paavo Pelkonen	Mielipidekirjoitus
123	Helsingin Sanomat	9.5.2021	FSC tarjoaa todellisen vaihtoehdon metsäsertifiointiin	Anna Ylä-Anttila	Mielipidekirjoitus
124	Helsingin Sanomat	10.5.2021	Suomi on jakautunut hirvikannan hallinnassa kahteen ryhmään	Timo Leskinen	Mielipidekirjoitus
125	Helsingin Sanomat	11.5.2021	Metsiä koskeva tutkimus on yksipuolista	Veli-Pekka Järveläinen	Mielipidekirjoitus
126	Helsingin Sanomat	18.5.2021	Hyvinvoivat metsät ovat menestyksen edellytys	Ilkka Hämälä, Ville Kopra, Juha Marttila, Juha S. Niemelä, Seppo Parvi, Jussi Pesonen	Mielipidekirjoitus
127	Helsingin Sanomat	18.5.2021	Palkittu sienitutkija vertaa Suomen metsiä plantaaseihin: ”Metsät ymmärretään ensisijaisesti resursseiksi”	Markus Määttänen	Uutisartikkeli, henkilökuva
128	Helsingin Sanomat	24.5.2021	Kuntavaaleissa päätetään yhteisten metsiemme tulevaisuudesta	Panu Kunttu, Sanna-Mari Kunttu	Mielipidekirjoitus

129	Helsingin Sanomat	24.5.2021	EU:n ilmastopolitiikka menee täysremonttiin, ja Suomessa pelätään sen rajoittavan metsien hakkuita	Jarno Hartikainen	Uutisartikkeli
130	Helsingin Sanomat	24.5.2021	Puoluejohtajat puolustivat metsäteollisuuden investointeja luonto- ja ilmastoaiheisessa tentissä	Teija Sutinen	Uutisartikkeli
131	Helsingin Sanomat	26.5.2021	Metsäluonto turvataan lisäsuojelulla ja metsätaloutta kehittämällä	Mai Suominen, Matti Saarni	Mielipidekirjoitus
132	Helsingin Sanomat	26.5.2021	Ahma autiomaassa	Mikko-Pekka Heikkinen	Uutisartikkeli, henkilokuva
133	Helsingin Sanomat	27.5.2021	Puuviljelmät eivät ole metsiä	Jyrki Lilleberg	Mielipidekirjoitus
134	Helsingin Sanomat	27.5.2021	Luontokadon torjunta Etelä-Suomessa vaatii nopeita toimia valtion metsissä	Hannu Raittinen	Mielipidekirjoitus
135	Helsingin Sanomat	30.5.2021	PEFC-metsäsertifiointilla ei ole merkittävää vaikutusta lahopuun määrään	Pekka Punttila, Petri Ahlroth, Leif Schulman	Mielipidekirjoitus, vastine

Nro	Uutismedia	Julkaisu-päivä	Otsikko	Kirjoittaja	Tekstilaji
136	Maaseudun Tulevaisuus	8.1.2020	Mitä EU:n vuosi 2020 tarkoittaa metsille? Ilmastopoliittinen Green Deal linjaa myös Suomen metsien käyttöä	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
137	Maaseudun Tulevaisuus	24.1.2020	Metsien monimuotoisuutta paikkatiedon avulla	Miia Saarimaa, Jarkko Partanen	Mielipidekirjoitus
138	Maaseudun Tulevaisuus	30.1.2020	Metsälakia älköön avattako!	Mikko Tirola	Vieraskolumni
139	Maaseudun Tulevaisuus	30.1.2020	Keskustan varapuheenjohtaja Petri Honkonen torjuu vihreiden vaatimukset metsälain avaamisesta – "Suojelukeinot metsälain kautta olisivat perustuslain vastaisia"	Jukka Koivula	Uutisartikkeli
140	Maaseudun Tulevaisuus	6.2.2020	EU-parlamentti haluaa kiristää unionin suojelutavoitetta – Kolmasosa suojeltava 2030 mennessä, päätöslauselma sanoo	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
141	Maaseudun Tulevaisuus	19.3.2020	EU:n "vihreästä sopimuksesta" puuttuu kokonaan biotalous	Juha Hakkarainen	Vieraskolumni
142	Maaseudun Tulevaisuus	29.4.2020	Metsäneuvosto koolle vastavetona ympäristöministeriön elvytystyöryhmälle – MTK:n Hakkarainen: "Metsäsektori on avainroolissa taloudellisesta taantumasta noustaessa"	Anni-Sofia Hoppi	Uutisartikkeli
143	Maaseudun Tulevaisuus	6.5.2020	Komissio suunnittelee suojelevansa Euroopan vanhat metsät ja kaikkiaan kolmanneksen EU:n maa-alasta – "Ympäristöpolitiikkaan tarvitaan realismia"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
144	Maaseudun Tulevaisuus	13.5.2020	YM:n elvytystyöryhmä keskittyy monimuotoisuuden vaalimiseen ja sivuuttaa esimerkiksi biotalouden mahdollisuudet	Jarmo Palokallio	Uutisartikkeli
145	Maaseudun Tulevaisuus	14.5.2020	Monimuotoisuuden suojelussa petrattavaa pelloilla ja metsissä – tutkijat kaipaavat konkretiaa, mitattavuutta ja kunnianhimoa	Katja Lamminen	Uutisartikkeli
146	Maaseudun Tulevaisuus	18.5.2020	EU:n biodiversiteettistrategia kaipaa realismia	Anna-Rosa Asikainen,	Mielipidekirjoitus

				Maija Rantamäki	
147	Maaseudun Tulevaisuus	18.5.2020	Suomalaiset mepit pitäisivät suojeluasiat jäsenmaissa EU-määräysten sijaan – unionin kaavailema metsien suojelupinta-alojen kasvattaminen jakaa silti mielipiteitä	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
148	Maaseudun Tulevaisuus	18.5.2020	Suomalaismepit: Vanhojen metsien määritelmää pitää selkeyttää EU:ssa – "Metsien luonnontilaisuudelle kuin vanhuudellekin on monta eri kriteeriä"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
149	Maaseudun Tulevaisuus	20.5.2020	Luonnon köyhtyminen voidaan pysäyttää	Krista Mikkonen	Kolumni
150	Maaseudun Tulevaisuus	20.5.2020	Stora Enso kannustaa metsänomistajia lisäämään lahopuuta metsissä – tavoitteena on kaksinkertaistaa tekopötkelöiden määrä	Juha Kaihlanen	Uutisartikkeli
151	Maaseudun Tulevaisuus	20.5.2020	MTK:n Marttila arvostelee komission suojelusuunnitelmia: "Lahja fossiilitaloudelle ja isku ilmastotavoitteille"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
152	Maaseudun Tulevaisuus	20.5.2020	WWF pitää komission esityksiä monimuotoisuudesta ja ruuantuotannon kestävydestä "käänteentekevinä" – "helpottaa lisäksi ilmastonmuutokseen sopeutumista"	Kaijaleena Runsten	Uutisartikkeli
153	Maaseudun Tulevaisuus	8.6.2020	"Jännittää, onnistummeko" – luontodokumentaristi tarttuu seuraavaksi aiheeseen, jota kukaan ei ole aiemmin kuvannut	Riitta Mustonen	Henkilökuvaa
154	Maaseudun Tulevaisuus	12.6.2020	Runsas hirvikanta on moniongelmainen	Erkki Laitinen	Mielipidekirjoitus (nostettu myös yliöksi)
155	Maaseudun Tulevaisuus	22.6.2020	Onko jatkuva kasvatus luonnonmukaista?	Timo Kuuluvainen	Mielipidekirjoitus
156	Maaseudun Tulevaisuus	24.6.2020	Kaavamerkinnällä suojelu kuohuttaa maanomistajaa: inkoolaisen tilan metsiin kaavoitettu uusia suojelukohteita yli sata hehtaaria	Tuulikki Viilo	Uutisartikkeli
157	Maaseudun Tulevaisuus	27.6.2020	Jutta Urpilainen kertoo metsäoeppeja komission käytävillä, vaikka harva niitä ymmärtää – "Tarvitaan aktiivisuutta, jotta suhde metsään pystytään tuomaan esiin"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
158	Maaseudun Tulevaisuus	6.7.2020	Hallitus kannattaa EU:n 30 prosentin suojelutavoitetta	Jarmo Palokallio	Uutisartikkeli
159	Maaseudun Tulevaisuus	17.7.2020	Metsien suojelusta ja suomalaisten luontosuhteesta	Markku Heritty	Mielipidekirjoitus
160	Maaseudun Tulevaisuus	25.7.2020	Yhä vain lisää bulkkisellun tuotantokapasiteettia – sellutehdas ei ole ekoteko	Silja Keränen	Kolumni
161	Maaseudun Tulevaisuus	27.8.2020	MTK:n metsävaikuttajat pitävät ilmastokeskustelua yksipuolisena – "Luontoarvot ja elinvoimainen metsätalous on mahdollista sovittaa yhteen"	Jukka Koivula	Uutisartikkeli
162	Maaseudun Tulevaisuus	31.8.2020	Yhtään puuta ei kaadeta huvikseen	Harri Välimäki	Mielipidekirjoitus (nostettu myös yliöksi)
163	Maaseudun Tulevaisuus	10.9.2020	Metsäraportista käydään tulista väantöä EU-parlamentissa – Ville Niinistö: "Jos muutosehdotukset eivät mene läpi, todennäköisesti äänestän strategiaa vastaan"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli

164	Maaseudun Tulevaisuus	10.9.2020	Suolintujen kannat ovat taantuneet puoleen 1980-luvulta Suomessa – myös maatalous- ja metsäympäristöjen lintukannat voivat huonommin	Harri Kallio-Kurssi	Uutisartikkeli
165	Maaseudun Tulevaisuus	26.9.2020	Yksipuolinen kuva metsänomistajista harmittaa Mikko Tukevaa – "Suomalainen metsänhoito on ilmastoteko"	Antti Kantola	Uutisartikkeli, henkilökuva
166	Maaseudun Tulevaisuus	8.10.2020	Kestävän metsänhoidon tiedostava raportti hyväksyttiin europarlamentissa – "Onnistuimme torppaamaan vaihtoehtoiset esitykset"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
167	Maaseudun Tulevaisuus	9.10.2020	Raiskattiinko metsiä surutta? Luonnon muutosta on vaikea mitata	Henrik Hohteri	Kommentti
168	Maaseudun Tulevaisuus	9.11.2020	Sitran yliasiamies Jyrki Katainen: Avohakkuissa ei järkeä – Sitra nosti strategiansa kärkeen luonnon monimuotoisuuden	Jouko Kyytsönen	Uutisartikkeli
169	Maaseudun Tulevaisuus	13.11.2020	Sitran poliitikot ovat ihmeissään Kataisen avohakkuupuheista – "Sitran on oltava koko Suomen laitos eikä mikään lobbari"	Jukka Koivula, Henrik Hohteri, Juho Mäkelä	Uutisartikkeli
170	Maaseudun Tulevaisuus	13.11.2020	Pohjoisten metsien ääni entistä paremmin kuuluviin PEFC:ssä: Riikka Joukio nousi kansainvälisen hallituksen varapuheenjohtajaksi	Anni-Sofia Hoppi	Uutisartikkeli, henkilökuva
171	Maaseudun Tulevaisuus	16.11.2020	Metsäpolitiikka täytyy pitää kansallisissa käsissä ja metsiä tarkastella monesta näkökulmasta, EU-maiden ministerit muistuttivat	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
172	Maaseudun Tulevaisuus	18.11.2020	Metsänomistajan on saatava valita	Petteri Orpo	Kolumni
173	Maaseudun Tulevaisuus	1.12.2020	Turku uudisti metsäsuunnitelmansa ja niputti tavoitteet yhteen: Hiilinielut, virkistyskäyttö ja metsätalouden kannattavuus yhdistyvät	Kimmo Lundén	Uutisartikkeli
174	Maaseudun Tulevaisuus	3.12.2020	Metsien kasvusta hakataan noin 70 prosenttia – hiilivarasto kasvaa	Jarmo Palokallio	Uutisartikkeli
175	Maaseudun Tulevaisuus	4.12.2020	Raskaallakaan metsänsuojelulla ei yksistään hallita luonnon muutosta ja köyhtymistä – "Miten käy pölytykselle tai hiilensidonnalle?"	Jarmo Palokallio	Uutisartikkeli
176	Maaseudun Tulevaisuus	9.12.2020	Metsien hoidossa mikään ei riitä		Pääkirjoitus
177	Maaseudun Tulevaisuus	11.1.2021	"Ilmastoahdistus näkyy varsinkin somessa – halutaan unohtaa omistusoikeus ja kävellä metsänomistajien yli", sanoo Meton puheenjohtaja Stefan Borgman	Juha Kaihlanen	Uutinen
178	Maaseudun Tulevaisuus	16.1.2021	MTK:n Hakkarainen: "FSC sekoitetaan suojeluun, vaikka se on metsänhoidon työkalu" – talousmetsän lahjapuuston lisääminen ei FSC-standardin mukaan velvoita suojeluun	Anni-Sofia Hoppi	Uutisartikkeli
179	Maaseudun Tulevaisuus	20.1.2021	Sovitut pelisäännöt pätevät yhteismetsässäkin	Hanna Paulomäki	Mielipidekirjoitus
180	Maaseudun Tulevaisuus	28.1.2021	Komission puheenjohtaja haluaa monimuotoisuuden turvaamiselle oman "Pariisin sopimuksen"	Maria Pohjala	Uutinen
181	Maaseudun Tulevaisuus	29.1.2021	Metsälain muutos ei heikentänyt arvokkaiden elinympäristöjen tilaa – "Metso-suojeluohjelmalle tulee varmistaa riittävä rahoitus"	Jarmo Palokallio	Uutisartikkeli

182	Maaseudun Tulevaisuus	2.2.2021	Tuore FSC-standardi etenee hyväksyntään: Lisää säästö- ja lahoppuuta, suojavyöhykkeille metrirajat, saamelaisten oikeudet vahvistuvat	Henrik Hohteri	Uutisartikkeli
183	Maaseudun Tulevaisuus	10.2.2021	Suomalaiset hakkasivat metsänsä yksinkertaisesta syystä – pysyäkseen hengissä	Juha Hakkarainen	Kolumni
184	Maaseudun Tulevaisuus	4.3.2021	Raportti: Uhanalaisten lintulajien määrä kasvaa Suomessa	STT	Uutinen
185	Maaseudun Tulevaisuus	4.3.2021	EU-valiokunta hakee metsien määritelmiin joustoja biodiversiteettilausunnossa – "Jäsenmaita ei voi panna yhteen muottiin"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
186	Maaseudun Tulevaisuus	6.3.2021	"En pahastuisi, jos siirtyisi seuraaviin tehtäviin", "EU:n puuttuminen eläinkuljetuksiin on hyvä" – tällaisia kommentteja meppi Pietikäisen työ kirjoitti	Hanna Lensu	Uutisartikkeli
187	Maaseudun Tulevaisuus	15.3.2021	Luontokartoituksen tavoite on suojella metsiä	Juha Aromaa	Mielipidekirjoitus
188	Maaseudun Tulevaisuus	15.3.2021	Luontopaneeli: Metsätalouden tuet käytettävä suojelutoimiin ja maankäytön sekä biojalostamojen aiheuttamat luontohaitat hyvitettävä	Katja Lamminen	Uutisartikkeli
189	Maaseudun Tulevaisuus	17.3.2021	Monimuotoisuuden kohtalo ratkaistaan metsissä	Silvia Modig	Mielipidekirjoitus
190	Maaseudun Tulevaisuus	19.3.2021	EU-instituutioiden metsäkeskustelu on jakautunutta – puheenjohtaja Norbert Lins: "Parlamentilla ei ole selkeää kantaa siitä, mihin suuntaan edetä"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli
191	Maaseudun Tulevaisuus	23.3.2021	Metsien mittaus oikoo kahvipöytäkeskustelujen vääriä väittämiä – nykymetsätalous on lisännyt vanhojen ja järeiden puiden sekä lehtipuuston määrää	Heikki Hamunen	Uutisartikkeli
192	Maaseudun Tulevaisuus	29.3.2021	Tasapainottelu luonnon köyhtymisen ja hakkuiden lisäämisen välillä voi tulla valtiolle kalliiksi	Anni-Sofia Hoppi	Uutisartikkeli
193	Maaseudun Tulevaisuus	1.4.2021	Metsä ei yksin ratkaise monimuotoisuutta	Carl-Johan Jansson	Mielipidekirjoitus
194	Maaseudun Tulevaisuus	8.4.2021	Luontodokkaristin opein: Hiilinieluja kasvatetaan vain metsänomistajan tuella	Suvi Kokkola	Kolumni
195	Maaseudun Tulevaisuus	15.4.2021	Siilipuolustus vai rakentava dialogi?	Silja Keränen	Kolumni
196	Maaseudun Tulevaisuus	28.4.2021	Hakkuut ovat metsän paras lääke	Tapio Pynnönen	Mielipidekirjoitus
197	Maaseudun Tulevaisuus	30.4.2021	Riistametsänhoidosta kilpailuvaltti	Janne Miettinen, Piia Ikonen, Jussi Parviainen	Mielipidekirjoitus (nostettu myös yliöksi)
198	Maaseudun Tulevaisuus	14.5.2021	Kilpajuoksua luonnon monimuotoisuuden kanssa	Petri Sarvamaa	Kolumni
199	Maaseudun Tulevaisuus	24.5.2021	"Pitäisikö metsät suojella ja lopettaa hakkaaminen?" Halla-aho ihmetteli vaalitentissä – Mykkänen luottaa taimikonhoitoon ja kiertoajan pidentämiseen	Katja Lamminen	Uutisartikkeli
200	Maaseudun Tulevaisuus	28.5.2021	EU-parlamentin valiokunta hakee hakkuukieltoa vanhoille metsille – suomalaisten kannat vaihtelevat: "Neuvottelutulos ei vastaa tieteellistä käsitystä"	Maria Pohjala	Uutisartikkeli